BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar 139 ► Ocak / Çile 2002 ► 250.000 TL.

Emperyalist barbarlığın tek alternatifi var:

SOSYALİZM!

Emperyalist barbarlıktan kurtulmanın tek yolu var:

BOLŞEVİK DEVRİM!

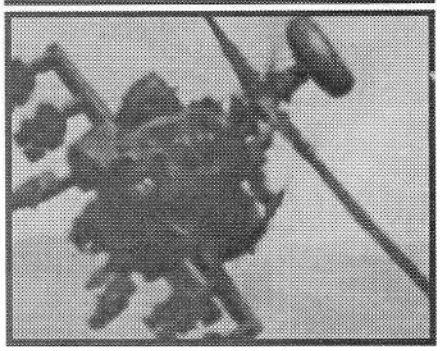

içindekiler

3 **2001 biterken... Emperyalist barbarlığın tek alternatifi var: Sosyalizm! Emperyalist barbarlıktan kurtulmanın tek yolu var: Bolşevik devrim!**

10 **Emperyalist ve gerici teröristlerin "teröre karşı savaşı" ve kimi yanlış anlayışlar üzerine...**

28 **7. KONGRE'DEN... Örgütsel sorunlar üzerine...**

32 **Yeni bir haberleşme aracı olarak E-MAIL...**

38 **Faşist Türk devletinden hesap devrimle sorulacaktır!**

40 **BİLDİRİLER · HABERLER OKUYUCU MEKTUPLARI**

46 **Di herêma navnetewî de û li Kurdistana Bakur-Tirkiyê rews û tezên li ser babetên erkên me...**

Değerli okurlar; artık BOLŞEVİK PARTİZAN'a İnternet üzerinden de ulaşabilir; her yeni sayı BOLŞEVİK PARTİZAN'ı İnternet üzerinden de okuyabilirsiniz. İnternet adresimiz:

http://perso.wanadoo.fr/bolshevik-partisan

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTIYA BOLŞEVÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz! Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

V.i.S.d.P & Yazışma Adresi: K. İnan • 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
İnternet Adresi: http://perso.wanadoo.fr/bolshevik-partisan
E-Mail Adresi: h.inan@wanadoo.fr
Tel. & Fax: 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 250.000 TL, £ 1.50, 3 EURO

Emperyalist barbarlığın tek alternatifi var:

SOSYALİZM!

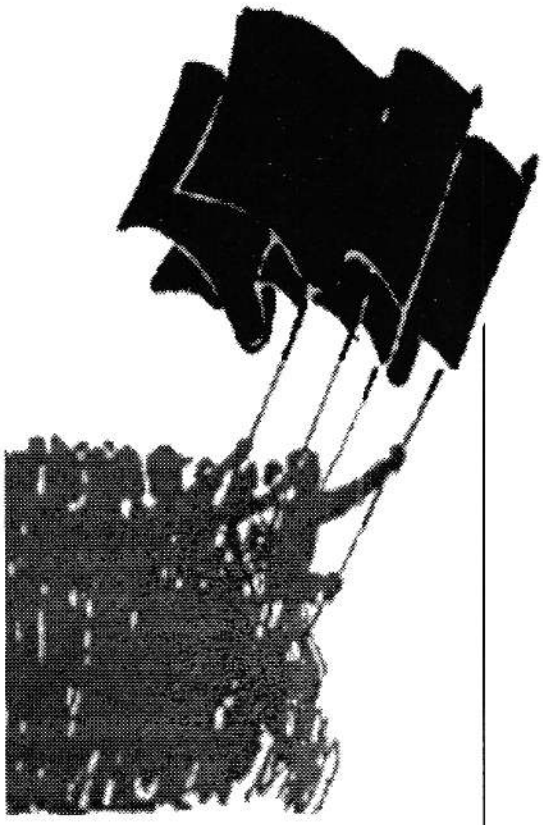

Emperyalist barbarlıktan kurtulmanın tek yolu var:

BOLŞEVİK DEVRİM!

2001 yılını da geride bırakıyoruz. Bir yılın bilançosuna dönüp baktığımızda bir kez daha emperyalizmin egemenliğinin **barbarlık** olduğunu, emperyalizmin dünyayı barbarlık içinde çöküşün, yokoluşun kıyısına getirdiğini görüyoruz.

Barbarlık...

Bir yanda dünyanın hiç bir döneminde yaşanmamış üretim zenginliği; öbür yanda bu zenginlikten paylarına kırıntı bile düşmeyen yoksul, açlık sınırında yaşayan milyarlarca insan; her gün açlıktan, kıtlıktan, sağlıklı besin ve su yokluğundan ölen 30 bine yakın insan! "Büyük insanlık" için varlık içinde yokluk; zenginlik içinde yoksulluk, açlık!

Bir yanda dünyaya egemen olan ve dünyayı kendi ara-

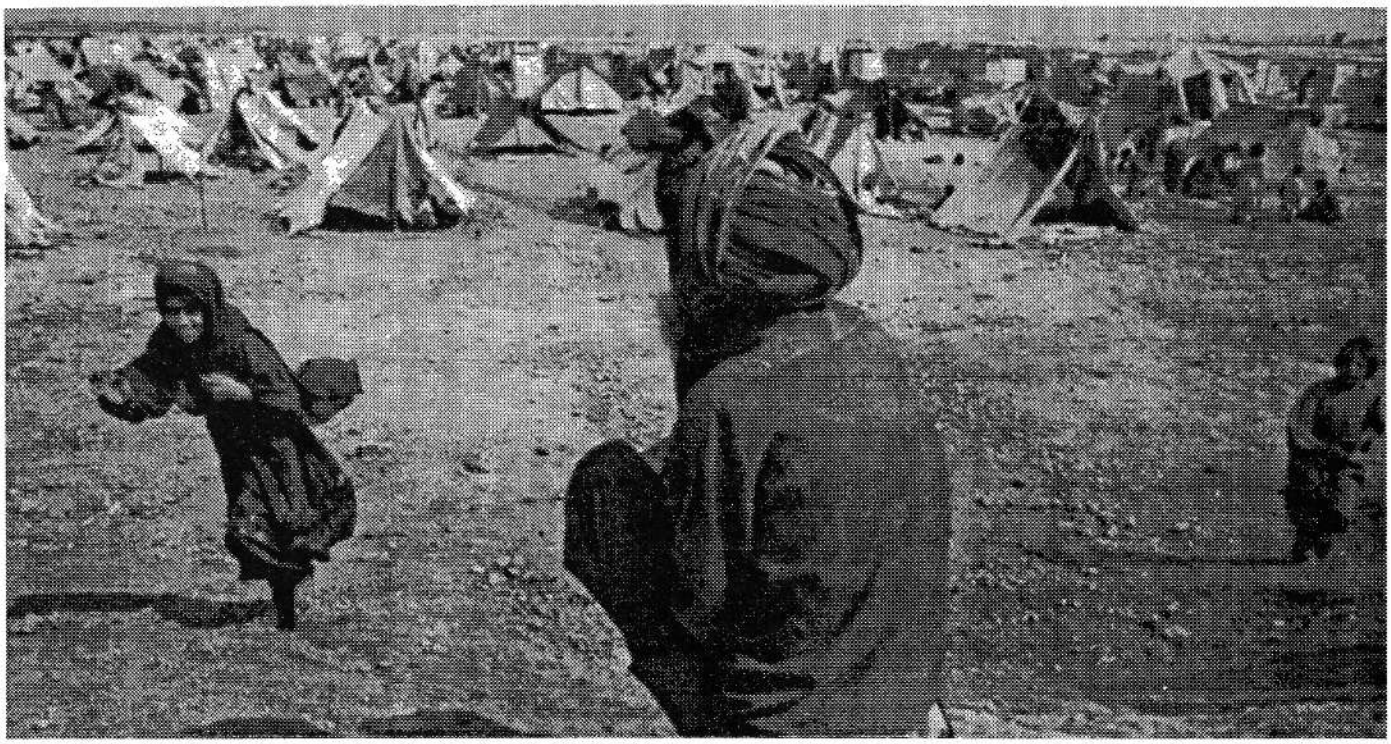

larında paylaşmak için dalaşan bir avuç emperyalist büyük güç; diğer yanda emperyalizme her bakımdan bağımlı ezilen uluslar ve halklar!

Barbarlık...

Bir yanda emperyalist metropollerde birikmiş olan muazzam zenginlik, diğer yanda yine emperyalist metropollerde büyük boyutlardaki işsizlik, emekçilerin önemli bölümlerinin hayat standartlarının düşmesi, kazanılmış ekonomik hakların budanması.

Barbarlık...

Bir yanda açlıktan, kıtlıktan, savaştan, işkenceden kaçan 10 milyonlarca insan göç yollarında; insan ve umut tüccarlarının gemilere, tırlara balık gibi istif ettiği göçmenler; umuda yolculukta tır kasalarında havasızlıktan

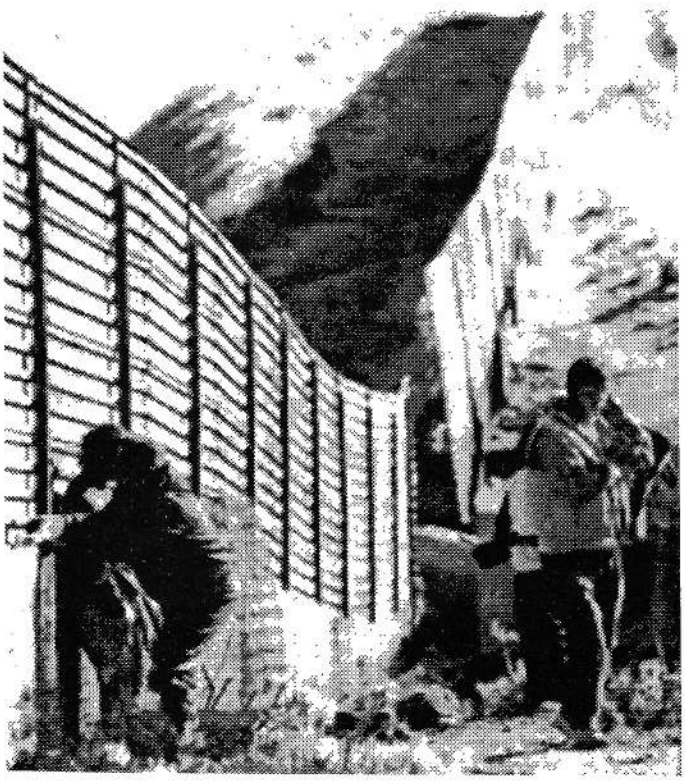

öldüklerinde, gemiler batıp boğulduklarında belki hatırlanılan, en iyi halde mülteci kamplarında enterne edilip bir yerlere gönderilmeyi bekleyen insanlar; diğer yanda bu insanların yüzüne kapanan sınır kapıları, bu insanlara karşı örülen duvarlar! Ve bu duvarları örenlerin iğrenç insan hakları, demokrasi, özgürlük, seyahat özgürlüğü, açık sınırlar vb. vb. masalları; insanları "ekonomimiz için yararlı ve gerekli" ve "yararsız ve gereksiz" kategorilerine ayırmayı "reform" ve modernleşme olarak gösterme sahtekârlıkları!

Barbarlık...

Bir yanda lafa gelince yüksek perdeden atılan barış nutukları; öbür yanda emperyalist çıkarlar için yürütülen hunhar savaşlar. 2001 yılı bu bağlamda çok önemli bir bir yıl oldu.

11 Eylül 2001'de Washington ve New York'ta Pentagon ve Dünya Ticaret Merkezi (DTM) ikiz kulelerini vuran eylemler, bütün dünyada emperyalist ve gerici güçlerin açıkça savaş düzenine geçmesinin bahanesi yapıldı. Şimdi emperyalist büyük güçlerin dünya hegemonyası dalaşı "terörizme karşı mücadele" maskesi altında savaş düzeninde yürüyor. Ve yürüyen savaşlarda ölenler, sakat kalanlar, evsiz barksız kalanlar, acı, açlık çekenler, göç yollarına düşenler yine ezilen sömürülen geniş halk yığınları oluyor.

Dünyanın en büyük terörist güçleri, kendilerinin üretip, büyütüp beslediği küçük haydutlar kontrollerinden çıkınca, yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali, "terörist", "terörizme karşı mücadele" yaygarasını basıyor!

Terörizme karşı mücadele adına dünyanın zaten en yoksul ülkelerinden biri olan Afganistan adeta taş devrine bombalanıyor!

Terörizme karşı mücadele adına, ABD emperyalizmi şimdi kendisinin hedef olarak tespit ettiği herhangi bir ülkeye "dünya topluluğu" adına "uygarlığı", "demokrasiyi", "insan haklarını" "savunma" vb. vb. adına saldır-

ma yetkisini ele geçirmiş durumda!

Emperyalist büyük güçlerin kendi aralarında anlaşması halinde artık "terörizme karşı mücadele" adına istenmeyen tüm rejimler yıkılma tehdidi altında! 21. yüzyılda kimi alanlar klasik sömürgeciliği aratmayacak yöntemlerle yönetilmeye başlanıyor! İlk örneklerini Bosna'da, Kosova'da yaşadığımız NATO mandasında devletlerin önümüzdeki dönemde çoğalacağı görülüyor. Afganistan'da Taliban sonrası rejim emperyalist güçlerce dikte ediliyor! Emperyalist büyük güçler kimin terörist, kimin savaş suçlusu vb. olduğuna karar veriyor!

NATO'nun, emperyalist büyük güçlerin her dediğini yapmayan Sırp faşisti Miloseviç savaş suçlusu olarak yargılanıyor! Yargılama kararını verenlerin kendileri en büyük savaş suçluları. Yugoslavya'daki savaş bağlamında savaş suçlusu yalnızca Miloseviç değil, hatta ondan da önce NATO generalleri, onlara saldırı emrini veren Clintonlar, Blairler, Schröderler, Fischerler ve benzerleridir. Fakat onların işledikleri savaş suçları savaş suçu sayılmıyor, "istenmeyen zarar" hanesine yazılıyor!

Pentagon ve DTM kulelerine yönelik saldırının sorumlusu sayılan İslami cihadcı faşist Usame bin Ladin terörist! Ona sahip çıkan İslami cihadcı faşist Talibanlar terörist! Usame bin Ladin'in kellesine 50 milyon dolar ödül koyan ABD yönetimi; Afganistan'ı 3 ay süreyle korkunç bir hava gücüyle bombalayan ABD yönetimi "demokrasi savunucusu"!!! Gerçekte ABD yönetimi anda dünyanın en büyük teröristi! Afganistan'daki İslami cihadcıları "komünizme karşı kutsal savaş"larında maşa olarak kullanan, büyütüp güçlendiren Dr. Frankensteinlar kendileri aslında!

Usame bin Ladin, Talibanlar savaş suçlusu! Terörist! Afganistan'da bombalamalarda binlerce emekçiyi katleden ABD özgürlük savaşçısı, uygarlık savunucusu! Afganistan'da ABD'nin karar gücü olarak hareket eden Kuzey İttifakı güçlerinin, ellerindeki 400'ü aşkın esiri "isyan bastırma" gerekçesiyle hunharca katletmesi, Kunduz'da esir alınan Talibanların bir bölümünün konteynerlerde havasızlıktan ölmesi, Türkçesi boğularak katledilmesi savaş suçu değil! Ne de olsa Kuzey İttifakı güçleri şimdi "iyilerin" yanında!

Barbarlık...

Bir yanda demokrasi nutukları; diğer yanda her yerde hızla tırmandırılan iç faşistleşme. Bir yanda batının "hukukun üstünlüğü" ilkesini savunma iddiası, diğer yanda "iç güvenliği sağlama", "terörizme karşı mücadele" adına kişi dokunulmazlığı, konut dokunulmazlığı, haberleşme özgürlüğü, seyahat özgürlüğü, savunma hakkı gibi en temel burjuva hakların açıkça tırpanlanması; terörist ilan edilenlere karşı burjuva hukukun geçersizliğinin ilanı, savaş- sıkıyönetim hukukunun devreye sokulması!

Bunun, haklarını arayanlara, bu düzenin şu veya bu olumsuzluğunu sorgulayanlara karşı ne anlama geldiğini

daha 11 Eylül öncesinde Göteborg ve Cenova'da büyük haydutların zirvelerindeki protesto gösterilerinde egemen sınıfların takındığı tavırlarda yaşadık. Hem Göteborg'ta, hem Cenova'da polis göstericiler üzerine ateş açtı. Cenova'da bir gösterici genç öldü. Hem Göteborg'ta hem Cenova'da eylemlerde tutuklanan göstericilerinden bir bölümü hâlâ tutuklu! "Toplum huzurunu bozmak" suçuyla yargı önüne çıkartılıyorlar! Emperyalist ülkelerde polisin gözüne batmış olan bir dizi insana, şimdi büyük haydut zirve toplantıları öncesinde "seyahat yasağı" konuyor! İşte burjuva demokrasisi denen şey, onun en geniş biçimde uygulandığı ülkelerde böyle işliyor! 11 Eylül sonrası düzenin reformist ve devrimci muhaliflerine yönelik saldırıları daha da arttı ve artacak!

Barbarlık...

Kâr uğruna talan edilen doğal kaynaklar; delinen gök kubbe; zehirlenen sular; yağmalanan tropik ormanlar, yok edilen bitki örtüsü, bozulan iklim ve bunun felaketli sonuçları: artan çölleşme, artan sel felaketleri, artan açlık ölümleri, hastalıklar ve göç sarmalı! Kısaca doğal dengelerin kâr uğruna insan eliyle bozulması! İnsanlığın yaşam temellerinin dinamitlenmesi!

Barbarlık...

İnsani ilişkilerde dayanışma düşüncesinin yerine bireyciliğin, "gemisini kurtaran kaptan" düşüncesinin, köşe dönmeciliğin egemenliğinin kesinleştirilmesi; küreselleşme söylemlerine paralel olarak azdırılan milliyetçi, ırkçı-şovenist düşüncelerin yaygınlaştırılması.

Barbarlık...

Erkek egemenliğinin en kaba biçimlerinden, en inceltilmiş biçimlerine kadar bütün versiyonlarıyla sürmesi!

Barbarlığın burada saydığımız bütün görüntülerini Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de çok kaba biçimleriyle yaşıyoruz.

2001 yılı, ülkelerimizde yoksullar için yoksulluğun çok daha büyük boyutlara vardığı bir yıl oldu. Bu hükümet ülkemizde son on yıllarda ilk açık "açlık ölümü"nün

siyasi sorumlusu olma onursuzluğunu yaşadı geçtiğimiz yıl içinde.

Bu hükümet, ülkeyi son on yılların en derin ekonomik krizi içine sokmayı becerdi ve sonra da bu krizden çıkma adına ülkeyi IMF'nin emir ve direktifleri doğrultusunda yönetmeyi kendine şiar edinme şerefsizliğini "kararlılıkla" sergiledi. TÜMTİS veya Türk-İş'in verilerine göre bir yıl içinde 1 milyon 600 bin civarında işçi işsiz kaldı; 50 binin üzerinde esnaf ve zanaatkâr iflas etti, küçük ve orta köylülük açlık sınırına gelip dayandı.

Yine bu hükümet bu yıl içinde bir yılı aşan "Ölüm Orucu" eylemine karşı "taviz vermeme" adına, en basit insani hak taleplerini bile reddeden konumuyla onlarca devrimcinin ölümünün sorumlusu olma şerefsizliğini kazandı! Barbarlıkta kendisinden önceki hükümetlere taş çıkartacak bir "kararlılık" sergilediler!

Kaderlerini hemen tümüyle ABD emperyalizmine bağlayan Türk hakim sınıfları 2001'de aynı zamanda Türkiye'yi ABD'nin saflarında emperyalist savaşa sokarak emperyalist savaş barbarlığında onursuz taşeron rollerini üzerlendiler.

Kısaca gerek dünyada, gerek ülkelerimizde neresinden bakarsak bakalım, bütün ilişkilerde bağıran bir barbarlık yaşanıyor. Ve bu barbarlık gün geçtikçe azalmıyor, artıyor. Bu gidiş, dünyada emperyalizmin kendisi ile birlikte bütün dünyayı, insanlığı da barbarlık içinde kaosa, çöküntüye, batışa götürdüğü bir gidiş. Bu gidişe dur denmezse dünyanın, insanlığın geleceği karanlık!

Kimileri gidişin hiç de öyle kötü olmadığını, aslında gidişin artık batının kabul etmiş demokrasi, özgürlük, insan hakları gibi "insani ortak değerleri"nin ve bunun temeli olan kapitalist sistemin bütün dünyada barış içinde egemen olması; ve sistem içinde yapılacak ufak tefek düzeltmelerle dünyanın barışa kavuşacağını, kapitalizmin herkese refah sağlayacağını vb. iddia ediyor. Onlar eğer bilinçli emperyalizm propagandacıları değillerse, hayal dünyasında yaşayan budalalardır. Kapitalizmin çıkış noktası ve temel dürtüsünün insanlığın esenliği değil, sermayenin büyütülmesi, kâr, daha fazla kâr, en fazla kâr olduğu gerçeğini kavramayanlar veya bilinçli bir şekilde gözlerden gizleyenlerdir.

Kimileri bu sistemin alternatifi olarak işçi ve emekçilere onun çok daha gerisinde olan alternatifleri "din"i sunuyor. İslami cihadcılar kurtuluş olarak İslam devletini; Uzak Doğu dinlerinin kimi temsilcileri insanların kendi içlerine dönmelerini, ibadet yoluyla arınmayı, bireysel kurtuluş yolu olarak gösteriyor. Bütün dinler adeta bir yeniden doğuş yaşıyor. Özellikle sosyalemperyalist sistemin yıkıntısı Doğu Avrupa ülkelerinde ve Rusya'da Hristiyanlık –çeşitli mezhepleriyle– yeniden kitleler için afyon görevini üzerleniyor. Dinin ve her türlü dinsel kurtuluş vaadinin işçi sınıfını ve emekçileri gerçek kurtuluş mücadelesinden alıkoyan safsatalar olduğu ortadadır. Fakat ne yazık ki, din etkisini çeşitli biçimleriyle kitleler içinde sürdürüyor, hatta bazı alanlarda arttırıyor.

Kimileri yeni bir kıta keşfetmiş gibi "Üçüncü Alan Teorisi", veya benzeri çeşitli adlar altında, sivil toplum teorilerini kurtuluş yolu olarak öne sürüyor. Buna göre şimdiye kadar emperyalizme karşı alternatif olarak geliştirilmiş tüm modeller geçersizdir. Emperyalist sisteme karşı şiddete dayalı bir mücadele yürütmeksizin, sistem içinde sistemin öngördüğü demokratik yollardan sivil toplum örgütlerinde örgütlenilerek alttan paralel bir toplum örgütlenmesi sağlanıp böylece toplumun demokratikleştirilmesi, özgürlükçü, demokratik cumhuriyete varılması mümkündür. Bu teorinin savunucuları gerçekte işçi sınıfının ve emekçilerin devrimini reddeden, sömürü düzenini işçi ve emekçilere, ezilen ulus ve milliyetlere şirin göstermeye çalışan reformistlerdir.

Kimileri sistemin içinde yapılacak kimi reformlarla –örneğin spekülasyon gelirlerine cüzi bir vergi konması (buna antiglobalizasyon hareketi içinde bu fikrin fikir babasının ismine atfen "Tobin Vergisi" deniyor), en yoksul ülkelerin emperyalist devletlere ve uluslararası kredi kurumlarına borçlarının silinmesi, daha hakça bir uluslararası ticaret sistemi kurulması vb.– işlerin düzeleceğini sanıyor, bunun için mücadele ediyorlar. 2001 yılı içinde emperyalist büyük güçlerin temsilcilerinin zirve toplantılarına karşı gelişen en geniş ve enternasyonal katılımlı kitle eylemlerinde bu reformist görüşler ağırlıktaydı. Pratikte emperyalistlerin bu gibi reformist görüşlere, bunların militanca savunulmasına bile tahammülleri olmadığı görüldü. Kuşkusuz bu hareket içinde yer alıp da bu reformist görüşleri savunanlar da, emperyalist sistemin bağıran haksızlıklarına karşı çıkıyor, militanca mücadele ediyor. Ancak onlar emperyalist sistemin kendisinin haksızlığın kaynağı olduğunu, bu sistemin kimi aşırılıklarının törpülen-

mesiyle sorunun çözülemeyeceğini görmüyorlar.

Bütün bu alternatifler yanında bir de çok genel olarak bu alternatiflerden kendini emperyalist sistemin devrimle yıkılması gerektiğini, yerine sosyalist sistemin kurulması gerektiğini ve bunun mümkün olduğunu savunmakla ayrılan devrimci alternatif var. Kendi içinde çok parçalı olan bu devrimci alternatifin savunucuları bugün ne yazık ki küçük bir azınlığı oluşturuyor.

Bu küçük azınlık da çok parçalı ve bunlar içinde de gerçek marksist-leninistler küçük bir azınlığı oluşturuyor. Fakat bu relatif zayıflık bizi korkutmuyor. Emperyalizme karşı devrimci güçler, ortak düşmana karşı mücadelelerini ortaklaştırabilmek için çabalar sarfediyor. Bu bağlamda 2001 yılı içinde Halkların Mücadelesi Enternasyonal Ligası'nın (HMEL) kurulmuş olması önemli bir adım, önemli bir girişimdir. Şimdi bu Liga'yı gerçek anlamda işletmek, ona pratikte can vermek, onu güçlendirmek, bu Liga'yı devrimci güçlerin hem enternasyonal alanda, hem de tek tek ülkelerde gerçek bir eylem aracı yapmak tüm devrimcilerin, en başta da komünistlerin görevidir.

Biz 2001'i geride bırakırken, 2000'de de söylediğimiz şu sözleri tekrarlamak istiyoruz:

İnsanlık artık uzayda uydu kentler kuracak; dünyada doğa ile uyum içinde ihtiyaca göre planlı yapılacak bir üretimle tek aç, açık, muhtaç insanı bırakmayacak zenginliği yaratabilecek tekniğe, bilgiye, donanıma sahip!

Buna rağmen hâlâ barbarlığın egemen olması insanlık açısından gerçekte utanılacak bir durumdur.

Bu barbarlığın alternatifi var mı?

Evet var: Sosyalizm! Üretimin temeline hep daha fazla kârı değil, çalışan insanların sürekli artan maddi ve manevi ihtiyaçlarını en iyi biçimde karşılamayı koyan sistem. Böyle bir sistemin maddi temeli ancak tüm üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin (bu ister kişi, ister grup, ister kapitalist devlet mülkiyeti olsun farketmez) kaldırılması; toplumsal mülkiyetin sağlanmasıdır.

Biz, "Alternatif vardır, sosyalizmdir!" dediğimizde, bir çoklarından gelecek itirazları duyar gibiyiz: "Ama sosyalizm yıkıldı! Bugün var olanlar da (Çin, Kore, Vietnam, Küba) aslında emekçiler açısından kapitalist ülkelerden pek farklı değil, hatta kapitalist ülkelerde yer yer emekçiler daha fazla hakka sahip vb."

Bu itirazlara karşı her zaman söylediğimizi bir kez daha yineleyelim:

Yıkılan sosyalizm değildi, değildir. Yıkılan sosyalizm adına yozlaşmış bürokrat burjuva, sosyalfaşist diktatörlük rejimleridir. Sovyetler Birliği'nde 1917 Ekim Devrimi'yle başlayan ve Lenin ve Stalin önderliğinde muazzam başarılar elde etmiş olan sosyalizm deneyimi, ne yazık ki sosyalist sistem içinde büyüyüp gelişen revizyonistlerin iktidarı ele geçirmesi ile kesintiye uğramış; Sovyetler Birliği ve onunla birlikte bir dizi Doğu Avrupa ülkesi sosyalizm adına devlet kapitalizmi yoluna girmiştir. Yıkılan budur! Bugün Çin'de, Kore'de, Vietnam'da, Küba'da proletaryanın diktatörlüğü değil, milliyetçi burjuvazinin diktatörlükleri işbaşındadır. Bu ülkeler sosyalist ülkeler değildir.

Büyük insanlığa, dünyaya gerçek sosyalizm gereklidir.

Peki sosyalizme varmak mümkün müdür ve nasıl mümkündür? Evet, sosyalizme varmak mümkündür. Ve o yalnızca mümkün değil, insanlığın geleceği açısından zorunludur da... Eğer sosyalizm işçi sınıfı ve emekçi yığınların mücadelesiyle kazanılamazsa, dünyayı bekleyen hep birlikte çöküştür. 30-35 yıl –ki proletaryanın Sovyetler Birliği'nde gerçekten iktidarda olduğu ve sosyalizmi inşaya yönelme fırsatı bulduğu süre en fazla bu kadardır– bırakalım şimdi 6 milyon yıl olup olmadığı tartışılan insanlık tarihini, bir insanın hayatı açısından bile uzun olmayan, bir insan hayatı içine sığabilecek bir süredir. Bu süre içinde sosyalist bir iktidarın işçiler, emekçiler için elde ettiği başarılar burjuvazinin hayalinin bile yetişemeyeceği muazzam başarılardır. O

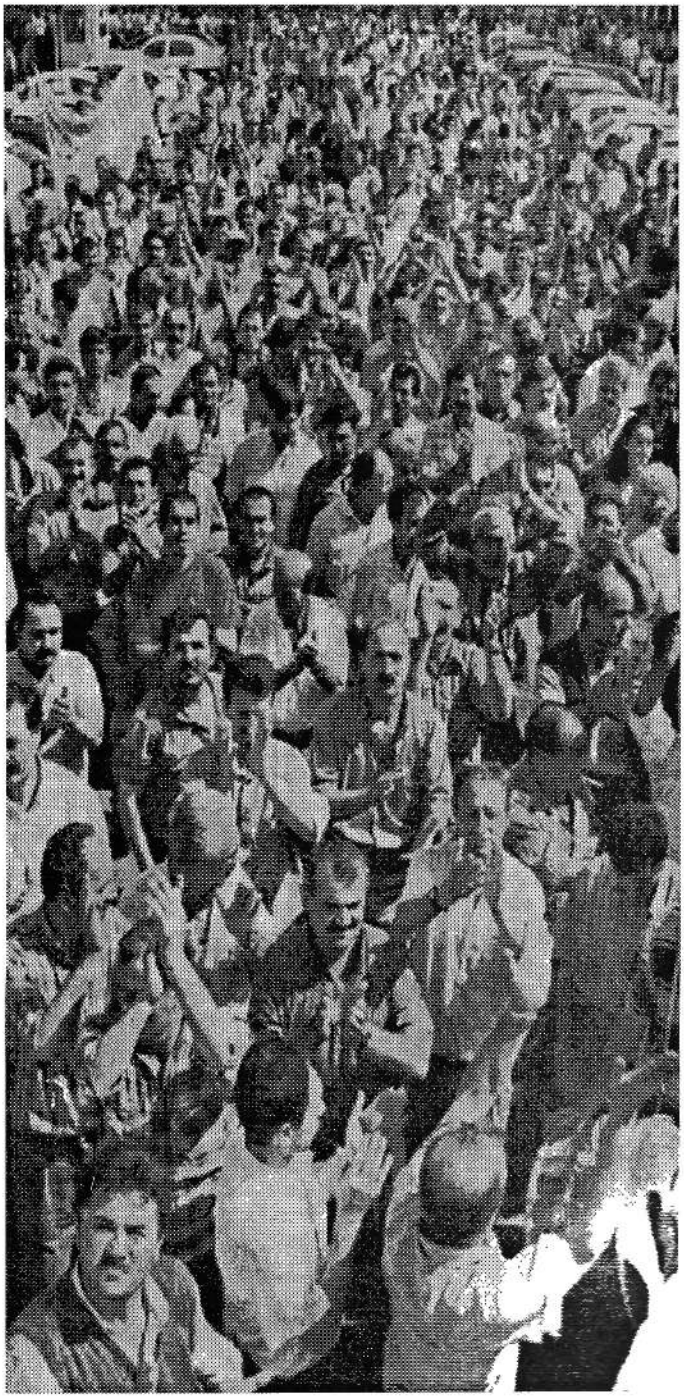

halde, sosyalizm mümkündür. Yeter ki, işçiler, emekçiler bolşevik bir devrimle emperyalizmin ve uşaklarının iktidarını yerle bir edip kendi iktidarlarını kursunlar; yeter ki işçiler, emekçiler kendi iktidarlarını hem devrilen sömürücü sınıflardan, hem dış saldırılardan hem de bizzat işçi sınıfı içinden çıkacak, kendi kişisel, ailevi, grupsal çıkarlarını, toplumsal çıkarlarının önüne geçirmek isteyecek revizyonist burjuva yolcuların açık ve kapalı saldırılarından koruyabilsinler!

Hiç kimse olmaz demesin! Olur! Yeter ki işçiler, emekçiler içinden "yahu olmaz" diyenler, olmazlığın nedeninin kendileri olacağını kavrasınlar.

Neden olmayacakmış?

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de, bütün dünyada da nüfusun büyük çoğunluğunun en az % 80'inin sosyalizmde kaybedeceği hiç bir şey yoktur! Kazanacağı kendi iktidarı; kazancağı yeni, koca bir dünya vardır!

2002 yılına girerken Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ve bütün dünyada işçileri, emekçileri, tüm ezilenleri bu bilinçle selamlıyor, geleceğin mimarlarına sesleniyoruz:

Bu dünyanın emperyalist barbarlık içinde batmasını istemiyorsanız; insanların barış içinde, kardeşçe birarada yaşayacakları, sömürünün değil özgür emeğin egemen olduğu bir dünya istiyorsanız:

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Ve 2000'li yıllara girerken söylediğimiz şu sözleri tekrarlıyoruz:

yeni yüzyıla...
yeni bin yıla girerken
emperyalizmin egemenliği
tam
ve sağlam
görünüyor.
yirminci yüzyıl başında
emperyalizmin uygarlaştırıcı misyonundan
dem vuranlar
biat edenler
ona
bugün de
"globalizasyon"
masalları anlatıyor
artık insanlığın
ortak çıkarlara sahip
bir ve büyük
bir aile
haline geldiğini
okuyup, üflüyor.

emperyalizme karşı
gerçek komünist mevzilerde
direnenler,

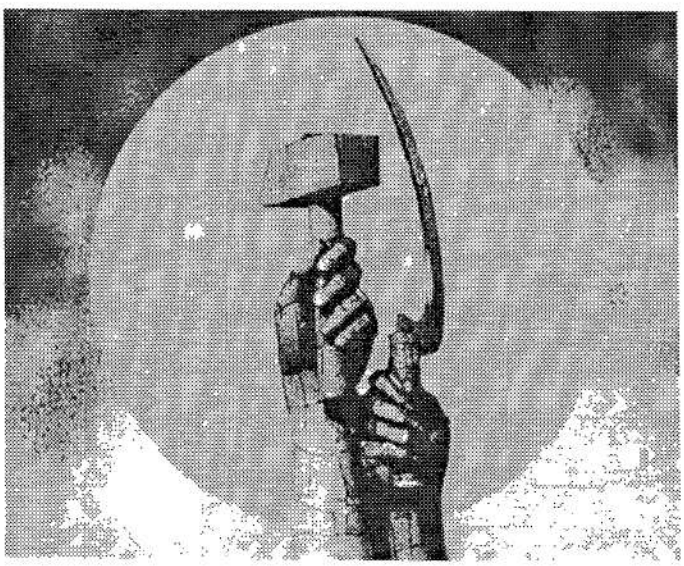

dünya nüfusu içinde
bir avuç!

emperyalist burjuvazi
bu yüzden,
yirmibirinci yüzyıla,
daha büyük bir güvenle,
daha kendinden emin giriyor!
ikibinli yıllarda egemenliğinin
sarsılmadan süreceğini umuyor.
bilgisayar tekniği ile,
elindeki medya ile,
bioteknikle
ve
gen tekniğiyle
kendine uygun insanları yetiştireceğini,
iktidarını sonsuza dek sürdüreceğini düşünüyor...

onlar kadehlerini bu "büyük" düşe
kaldıracaklar!
kadehleri çatlayacak!!!

dünyanın, büyük insanlığın
emperyalist barbarlığa
bir yüzyıl daha
tahammül etmeye
hakkı ve zamanı yok!

yirmibirinci yüzyıl
barbarlığı derinleştirmenin,
ve çöküş yolunda
geometrik bir diziyle artan hızla
ilerlemenin,
barbarlık içinde çöküşün
yüzyılı değil,
emperyalist barbarlığa
işçi sınıfı önderliğinde
halkların devrimleriyle
son vermenin
yüzyılı olmalı!

olabilir mi?
neden olmasın?!
bugün objektif şartlar açısından,
dünya,
dünyada yaşayan bütün insanlara
insanca yaşamayı sağlayabilecek
bir zenginlik toplumuna
her zamankinden daha hazır!

eğer buna rağmen olmuyorsa,
bu,
"büyük insanlığın"
işçilerin, emekçilerin
bilinçlerinin,
esir alınmış olmasındandır...

bu,
onların kendi düzenlerini
kendilerine düşman düzen
olarak görmesindendir.

görev,
komünist aydınlatma çalışmasıyla
bu bilinçleri esaretten kurtarmak,
işçileri- emekçileri komünist bilinçle
donatmak,
örgütlemek,
örgütlemek,
örgütlemektir!

görev güçtür,
görev "iğneyle kuyu kazmak",
görev "dağları bir kaşıkla taşımak"
kadar büyüktür, zorludur.
bu görev,
"kısa süreli başarı" arayanlara göre değildir,
bu görev bilinç ister,
bu görev uzun nefes ister,
göznuru, alınteri, kendine güven ister.
bu görev sabır, inat,
bilimsel yaklaşım, gerçekçilik,
ve devrimci iyimserlik ister...

bu görev yürek,
bu görev insan sevgisi ve
yoldaşlık ister!

bolşevizmin öznesi büyük insanlıktır.
büyük insanlık bolşevizmle buluşacak,
emeğin egemenliğini kuracak,
yepyeni bir dünyaya kavuşacaktır.

bolşevizm ikibinli yılların da umudu!
bolşevizm ikibinli yıllarda da
büyük insanlığın geleceğinin adıdır!
ikibinli yıllar bizim olacak!!!
çekilecek bolşevizmin bayrağı
gönderlere er geç!
bu kez
bir daha inmemecesine!
ikibinli yılları
bolşevizmin zafer yılları yapmaya,
haydi...
daha çok,
daha inatçı,
daha umutlu,
daha coşkulu
çalışmaya!!!

ileri, hep ileri
bolşevizme!

Emperyalist ve gerici teröristlerin "teröre karşı savaşı" ve...

KİMİ YANLIŞ ANLAYIŞLAR ÜZERİNE...

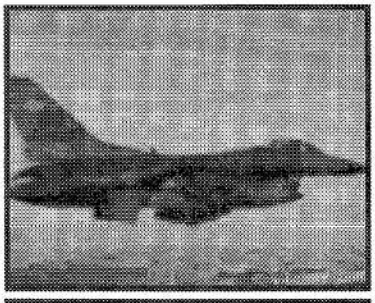

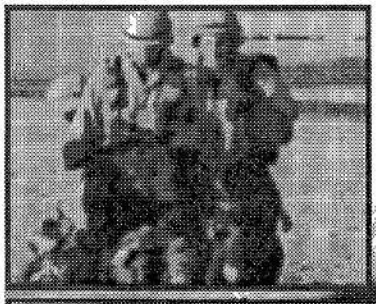

ABD emperyalizminin başını çektiği emperyalistlerden ve gericilerden oluşan geniş bir savaş koalisyonu "terörizme karşı mücadele" adına anda Afganistan'da Taliban rejimini yıkmaya yönelik bir savaş yürütüyor.(*) Hemen hemen tüm emperyalist ve gerici ülkelerde dışta olduğu gibi içte de savaş düzenine geçiliyor. Bu içte kimi burjuva demokratik hakların hızla tırpanlanması, militarizmin ve şovenizmin yükselmesi anlamına geliyor. Savaş ve ona karşı takınılan tavırlar esasta siyasi güçlerin niteliğini belirleme açısından bir turnusol kâğıdı işlevini görür. Bu tavırlara bakarak kimin gerçek anlamda devrimci, kimin reformist; kimin gerçek anlamda sosyalist, marksist, kimin Marksizm adına konuşan oportunist/revizyonist vb. olduğunu tespit etmek mümkündür.

Aşağıda biz bu savaş bağlamında da yürüyen tartışmalarda ve takınılan tavırlarda ortaya çıkan kimi yanlışlar üzerinde duracağız.

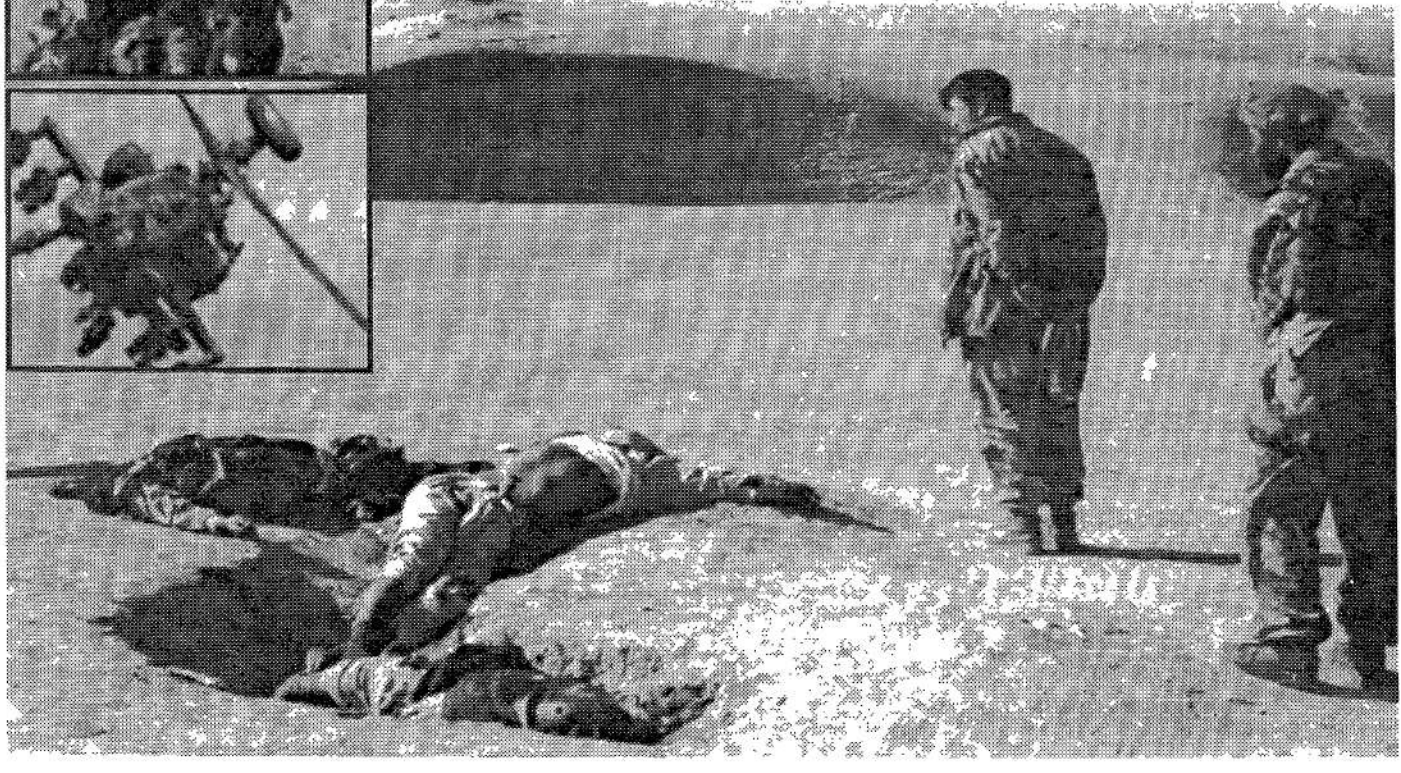

Savaşa yaklaşım...

"Savaş, siyasetin örgütlü şiddet araçları ile sürdürülmesidir." Clausewitz'in bu sözü, her savaşın değerlendirilmesinde marksist-leninistlerin de çıkış noktasıdır. Her savaşı değerlendirirken marksist-leninistler, bu savaşta, savaşan tarafların bu savaşla hangi siyaseti güttüklerini, amaçlarının ne olduğunu sorgular ve bu sorgulama sonucunda savaşın niteliğini belirlerler.

Savaş bağlamında marksist-leninistler savaşı siyasetin bir devamı olarak gördüklerinden, onlar her savaşı reddetmez, her savaşa karşı çıkmaz, savaşlar konusunda ayrımcı yaklaşırlar. Marksist-leninistler savaşları toplumları ilerleten, ileriye götüren amaçlar için yürütülen haklı savaşlar (ki bunlar ulusal ve sosyal kurtuluş savaşları, devrimci savaşlardır) ve var olan sömürü sistemlerini ayakta tutmaya ve sağlamlaştırmaya, şu veya bu sömürücü gücün imtiyazlar kazanmasına vb. yönelik amaçlar için yürütülen, insanlığın ilerlemesine hizmet etmeyen haksız savaşlar (ki bunlar emperyalist, gerici, karşıdevrimci savaşlardır) olarak ikiye ayırır. Marksist-leninistler haklı savaşları destekler, onlara katılır ve hatta örgütlerken; haksız savaşları kökten reddeder.

Savaşlara bu ayrımcı yaklaşım, marksist-leninistleri, her türlü savaşı –savaşlar insanlara felaket getirir gerekçesiyle vb.– reddeden burjuva pasifistlerinden ayırır. Kuşkusuz burjuva pasifizmi, somut olarak yürüyen haksız bir savaşa karşı çıkıp bu savaşın durdurulmasını talep ettiğinde vb., aynı savaşı savaş olduğu için değil, haksız savaş olduğu için reddeden marksist-leninistlerle aynı saflarda geçici bir birlik oluşturabilir. Burada önemli olan, marksist-leninistlerin bu birlik içinde kendi özgün görüşlerini hiç bir yanlış anlayışa meydan vermeyecek bir berraklıkta savunmaları, burjuva pasifist pozisyonlara kaymamaya –ajitasyon adına bile olsa– dikkat etmeleridir.

Savaşların haklı savaş, haksız savaş biçiminde ikiye ayrılarak değerlendirilmesi; marksist-leninistleri "saldıran kim", "savunan kim" ikilemi içinde tartışan ve saldıranın haksız, savunanın haklı olduğunu söyleyen burjuva değerlendirmelerinden de ayırır. Belirleyici olan kimin saldırıda, kimin savunmada olduğu değil (bu, bir savaş içinde kısa sürede değişebilir de), savaşta kimin hangi siyaseti güttüğü, savaşın hangi amaçla yürütüldüğüdür.

Sorunlara bu temelde yaklaşıldığında bugün yürüyen savaşı marksist-leninist açıdan doğru değerlendirmede fazla zorluk yoktur:

Bugün yürüyen savaşta iki taraf vardır.

Taraflardan biri başını ABD emperyalizminin çektiği uluslararası koalisyondur. Bu koalisyon, içinde çok çeşitli emperyalist ve gerici güçleri barındırmaktadır. Bu koalisyonun ilan edilmiş hedefi "dünyanın baş belası haline gelmiş olan insanlık düşmanı uluslararası terör ağlarını parçalamak; terörizmin insanlığa zarar vermesini engellemek"tir. Koalisyonun başını çeken ABD'nin uzun süreceğini ve çok yönlü olarak sürdürüleceğini ilan ettiği bu savaşta "uluslararası terör örgütleri" yanında bu örgütlere yardım eden devletler ve güçler de hedef alınacaktır. Anda Usame bin Ladin'in başını çektiği söylenen El Kaide isimli örgüt ve bu örgütü ve liderini teslim etmeyi reddeden Afganistan'daki Taliban rejimi koalisyonun ilk saldırı hedefi durumundadır.

Savaşın bu tarafının bu savaşla izlediği siyaset, kendi açıklamasına göre, insanlığı terörizm belasından korumak, kurtarmaktır. Bu noktada, bu tarafın baş düşman ilan ettiği "terörizm"den ne anladığı ve kendisinin gerçekte neyi yok etmek istediği sorgulanmak zorundadır.

Terörizm'in şimdiye dek uluslararası alanda kabul görmüş bir ortak tanımı yoktur.

Şimdi Birleşmiş Milletler Örgütü'nde çeşitli alt komisyonlarda emperyalist ve gerici güçlerin temsilcileri ortak bir tanımda anlaşabilmek için pazarlıklar yürütüyorlar. Emperyalist dünyada belirleyici olanın güç olduğu bilindiğinde böyle bir ortak tanımın da pek fazla bir işe yaramayacağı, en azından hiç bir emperyalist büyük gücü onun kendi çıkarlarına ters gördüğünü terörist olarak damgalamasını engelleyemeyeceği en başından bellidir. Böyle bir ortak tanım en iyi halde emperyalizme bağımlı güçler ve zayıf emperyalist güçler açısından bağlayıcı, belli ölçülerde engelleyici olabilir.

Terör ne? Terörizm ne?

Sözcük anlamı olarak ele alındığında latince terrere = korkutmak kökünden gelen terör, herhangi bir kişiyi, kurumu, gücü korkutma, yıldırma amacıyla şiddet kullanımına verilen addır. (Bkz. Meydan Larousse, cilt 22, sayfa 11444) Terörizm de bu durumda korkutma ve yıldırma amacıyla şiddetin sistemli bir biçimde kullanılmasının adıdır. Siyasetle bağ içinde ele alındığında terör, belirli bir siyasi amaca ulaşmak için korkutma ve yıldırmaya yönelik şiddet uygulaması, terörizm de bunun sistemli bir biçimde yapılmasıdır.

Marksist-leninistler, terör ve terörizm sorununa da savaş sorununa benzer bir biçimde yaklaşırlar. Onlar her türlü terör ve terörizmi reddetmez, terör ve terörizmin kim tarafından ne için uygulandığına bakarlar. Haklı ile haksız olan terör ve terörizmi birbirinden ayırır, haklı terör ve terörizmden yana tavır koyarken haksız olanını reddederler. Kuşku-

(*) Burada, 11 Eylül eylemlerinin gerçekten de El Kaide örgütü hücreleri tarafından gerçekleştirilmiş olduğunu var sayıyoruz. Eylemlerin sonuç olarak emperyalistlere, en başta da ABD emperyalizmine yaradığı olgudur. Verilen bir dizi bilginin inanılırlık derecesinin de gayet düşük olduğu ortadadır. Eylemlerin El Kaide örgütü dışındaki kimi güçler tarafından yapılmış olması, ABD ve diğer emperyalist, gerici güçlerin gizli servislerinin işin içinde şu veya bu biçimde olması bütünüyle dıştaladığımız olasılıklar değildir. Biz bütün emperyalist dünyanın üzerinde birleştiği eylem versiyonunu doğruymuş gibi kabul ederken, bu doğrunun emperyalist-gerici egemen sınıflar tarafından sunulan doğru olduğunun da, onların yalan söylemelerinin olası olduğunun da bilinçte tutulması gerektiğini düşünüyoruz. Bizim için bu bağlamda belirleyici olan soru kimin yaptığından çok, kime, nasıl yaradığı sorusudur.

suz marksist-leninistler kullanılan araçlarla, amaçların uygunluk içinde olup olmadığını da sorgular, kullanılan araçların amaçla uygunluk içinde olmasına dikkat ederler. Amaçları çok iyi olanların bile, kullandıkları araçların kötülüğü sonucu, amaçlarına ters yerlere varabilecekleri sıkça görülmüş, yaşanmıştır. Bu soruna aşağıda yine döneceğiz.

Soruna kavramların sözlük anlamı temelinde yaklaşıldığında, ilk ve yüzeysel bir bakışla, "terörizme karşı mücadele" adına yola koyulan koalisyonun belirli siyasi amaçlara ulaşmak amacıyla şiddeti ve şiddetin sistemli kullanılmasını ortadan kaldırmak istediği, amacının bu olduğu sanılabilir. Fakat bunun doğru olmadığı ortadadır. Bu koalisyonun mimarları ve esas ortakları, bizzat kendileri şiddeti örgütleyen ve şiddeti sistemli ve yaygın bir şekilde uygulayan, kendi deyimleriyle "şiddet tekeli"ne sahip olan devletlerdir. Bunların elinde şiddeti sistemli olarak uygulamanın polis gibi, ordu gibi, yargı kurumları, hapishaneler vb. gibi araçları vardır. Şu anda şiddetin en üst biçimi olan savaş yürütmekte, Afganistan halkının başına bomba yağdırmaktadırlar. O halde genelde teröre ve terörizme karşı olmaları sözkonusu değildir. Tersine soruna, kavramın sözlük anlamında, şiddet ve şiddetin sistemli biçimde uygulanması olarak yaklaşıldığında, bugün dünyanın en güçlü devletlerinin en büyük teröristler olduğu söylenmek zorundadır.

O zaman, terörizmden kastettikleri nedir? Şimdiki savaşın bahanesi olan 11 Eylül Washington ve New York eylemleri hakkında burjuvazinin propagandacılarının yaptıkları değerlendirmeler göz önüne alındığında, terörizmden anlaşılan şiddet ve şiddetin sistemli bir biçimde kullanılması değil, onun belli bir biçimde kullanılması olduğu çıkıyor. İki temel özelliği var burjuvazinin "terörizm" diye adlandırdığı şiddet eylemlerinin:

Birincisi: "Terörist eylem" burjuvazinin şiddet kullanmasını meşru gördüğü devlet güçlerinin dışında olan güçler, yani devletin şiddet tekeli içinde yer almayanlar –ki bunlara terörist adını veriyorlar– tarafından gerçekleştiriliyor. Bu, emperyalistlerin kontrollerinde olmayan kimi devletleri de (Irak somutunda olduğu gibi) terörist ilan edip saldırmasının engeli değildir.

İkincisi: "Terörist eylem" amaç için her aracı mübah görüyor, "sivil" suçsuz insanlara zarar veriyor.

Emperyalistlerin derdi halkın güvenliği değil! Onlar sahtekârdır!

Bu ikinci özellik, koalisyon ortaklarının ilan ettiği terörizme karşı mücadelede gerçekte ciddi olarak bir saldırı hedefi değildir. Yalnızca kitlelerin gözünü boyamak için öne sürülen bir kandırmacadır. Kitleler açısından gerçekten de terörizm denince akla ilk gelen şey, asker-sivil, suçlu-suçsuz ayrımı yapmadan, sivil hedefleri de vuran ve hatta sivil hedefler daha kolay olduğu için, öncelikle ve özellikle onları vuran, onları vurmak üzerinden zarar verilmek istenen güçlere baskı yapmak, teslim almak vb. isteyen; yani ne zaman nereden vuracağı belli olmayan ve istisnasız her vatandaşı vurabilecek eylemlerdir. Şantaj amacıyla veya belli amaçlara ulaşmak için, olayla doğrudan ilgisi olmayan insanların rehin alınması, sivil halkın kalabalık bulunduğu mekânlara, alanlara (örneğin otobüs durakları, tren istasyonları, pazar yerleri, disko vb.) bomba koyma, ayrımsız tesadüfen bir yerde bulunan insanları –diyelim ki bir lokantayı, kahveyi, pazar yerini vb.– otomatik silahlarla tarama, uçak kaçırma, otobüs tarama vb. genelde terörizm denince anlaşılan şeydir.

Böyle anlaşılan bir terörizm marksist-leninistlerin reddettiği bir terörizmdir. Marksist-leninistlerin savunduğu devrimci terör:

a) Öncelikle ezilen kitlelerin kitlesel olarak uyguladığı terördür. Lenin, en güçlü bombaların bile kitle olmadıkça güçsüz olduğunu söyler. (Bkz. Lenin, "Devrimci Maceracılık", Lenin Eserler, Almanca, cilt 6, sayfa 183)

b) Devrimin askeri programı kitlelerin sömürü sistemine karşı ayaklanmasının örgütlenmesini temel sorun olarak görür. Her terör eylemi de bu hedefe varmaya ne ölçüde hizmet ettiği bakış açısıyla ele alınıp değerlendirilir. Devrimci terör eylemleri, eğer doğrudan devrimin öznesi olan işçi-köylü-emekçi kitlelerinin eylemleri olarak gelişmiyorsa, onların devrimci savaşımının bir parçası olarak geliştirilen ve emekçi kitlelerin mücadelesine destek veren ve o mücadeleyi ilerletmeye hizmet eden eylemlerdir.

c) Örgütlü güçlerin, kitlelerin kitleler halinde yer aldığı yürüyen bir savaşın parçası olarak gerçekleştirdiği, terör eylemlerinde sivil halka en az zarar verecek biçimde planlama ve uygulama sözkonusudur.

d) Hedefsiz kör terör, devrim açısından kitleleri örgütleyip ilerletecek yerde, en iyi halde kitleler içinde dıştan kurtuluş beklentisi yaratır, en kötü durumda ise kitlelerin karşı saflara geçmesine neden olur. Devrimciler tarafından bile yapılsa bu tip eylemler devrimci terör eylemi olarak değerlendirilemezler.

Geniş emekçi yığınlar tarafından haklı olarak da reddedilen bu tip bir terörizm, "antiterör mücadelesi" adına konuşan koalisyonun gerçek saldırı hedeflerinden biriymiş gibi gösterilmektedir. Onlar böylelikle kendi "antiterör" mücadelelerini, geniş yığınları bu tip terörden koruma mücadelesi olarak, dertleri sanki geniş yığınların güvenlik içinde yaşamasını sağlamakmış gibi göstererek, geniş yığınların desteğini arkalarına almak istemektedir. Ne yazık ki bunda başarılı da olmaktadırlar.

Bu büyük bir sahtekârlıktır. Çünkü bu tip terörün de dik alasını yapan, bu alanda "en büyük" olanlar gerçekte devletler en başta da emperyalist büyük güçlerdir. Güya sivil halkın zarar görmesini terör ilan edenlerin yaptıklarına bir bakın: ABD'nin daha kuruluşunda yerli halka karşı soykırım yatmaktadır; iç savaşta karşılıklı olarak terörist eylemler yoğun biçimde yaşanmıştır; yakın tarihte Vietnam'da, Laos'ta, Kamboçya'da, Grenada'da, Pana-

ma'da vb. vb. ABD'nin yaptıklarına bakın. Şimdi yürüyen savaşta Afganistan'da kaç sivil ve suçsuz insanın bombalamalar sırasında öldüğünü batılı medya söylemiyor. Fakat hepimiz Washington ve New York'taki eylemde kaç kişinin öldüğünü bu medyadan öğreniyoruz. Washington ve New York'ta ölenler "terör kurbanı", onlar için yas törenleri düzenleniyor! Fakat Afganistanlı ölü köylüler "istenmeyen zarar" hanesine yazılıyor. İsrail'in Filistin Arap halkı üzerine panzerlerle yürümesi, evleri havaya uçurması, insanları kurşunlaması, bombalı tuzaklar kurması vb. vb. "terörizme karşı mücadele" oluyor, Filistin halkının ulusal devleti için mücadelesinin adı ise terörizm!

Afganistan-Pakistan sınırından gelen resimlere, tek suçu canını kurtarmak için Pakistan'a sığınmaya çalışmak olan binlerce insanın üzerlerine ateş açılmasına, sopalarla, coplarla dövülmesine bakın! Ülkemize bakın! Bu yazının kaleme alındığı gün, İstanbul'da Küçükarmutlu, polis tarafından bir hafta içinde ikinci kez basılmıştı! Dişine tırnağına kadar silahlı, çelik yelekli polisler panzerler eşliğinde medyada "terör yuvası" olarak hedef gösterilen mahalleyi "temizliyordu"!

Polisin attığı gaz bombaları Küçükarmutlu'da orada bulunan herkese zarar veriyordu! Yapılan mitinglere, gösterilere polisin azgınca saldırmasını vb. anımsayın! 1977 1 Mayıs'ında Taksim'de yaşanan katliamı anımsayın. Ya da ülkemizde Hizbullahı anımsayın!

"Terörizmle ve bölücülüğe karşı mücadele" adına bizzat devletin desteğinde Kuzey Kürdistan'da kurulan bu örgüt yüzlerce insanı hunharca katletmişti. Susurluğu hatırlayın! Devletin gizli örgütlerinin binlerce fail-i meçhul!!! cinayetlerini hatırlayın! Bizzat devlet içinde yer alan güçler, yukarıdaki tanım içinde alınan biçimiyle terörist eylemler için örgüt kurmuşlardı! vb. vb.

Yani "antiterör mücadele ittifakı" güçlerinin gerçek derdi "sivil halkın" kör teröre karşı korunması vb. değildir.

Emperyalistlerin ve gericilerin derdi: Devletin şiddet tekelinin korunması!

Geriye birinci özelliğe bağlı bir amaç kalıyor. Devletin şiddet tekelinin korunması! Bu bağlamda da bilinmesi gereken şudur: Devletler açısından şiddet tekeli, gerekli ve uygun görüldüğü zaman, devletin kontrolünde özel terör örgütlerinin kurulmasını da, var olan kimi örgütlerin kullanılmasını da dıştalamaz. Örneğin bin Ladin ve onun örgütü bir süre ABD tarafından Rus sosyalemperyalizmine karşı mücadelede kullanılmıştır. Örneğin Taliban da yine bir süre ABD emperyalizmi tarafından kendi amaçları için kullanılmış bir harekettir. Emperyalistler ve gericiler açısından sorun bizzat gerici, emperyalist, faşist kimi devletler tarafından yaratılan, desteklenen bu canavarların, kontrol dışına çıktığında başlamaktadır. O zaman devletlerin resmi güvenlik güçleri, artık işlevini doldurmuş bu kamburlardan devleti temizlemek, izlerin üzerini örtmek için "antiterör operasyonuna" girişmektedir. Bugünkü savaşta bin Ladin ve Taliban'a karşı yapılan budur. Bunun "sivil halkın" terör eylemlerine karşı korunması vb. ile uzaktan yakından ilgisi yoktur. En iyi halde sömürücü devletlerin şiddet tekelinin korunması ya da yeniden tesis edilmesi sözkonusu olabilir.

Böyle bir amaçla yürütülen bir savaşın işçiler-emekçiler açısından desteklenecek bir yanı yoktur. "Devletin şiddet tekelinin" savunulması, sonuçta devrimciler açısından devrimci şiddetin reddine götürür.

Savaşın niteliği...

Savaşın bu yanının kendi ilan ettiği hedeflerin gerçek hedefler olmadığını, söylenenler içinde tek gerçek olanın, anda kontrol dışına çıkan bin Ladin ve Taliban'ın cezalandırılması olduğunu gördük. Peki ama bizzat koalisyonun başını çeken ABD'nin "uzun süreceğini" ilan ettiği savaşın tek ve gerçek nedeni ve amacı bu mu?

Hayır, yürüyen savaş aslında emperyalist dünyada değişen güç dengelerinin zorunlu kıldığı dünyanın yeniden paylaşılması dalaşının bir parçasıdır. ABD bu dalaşta 11 Eylül New York ve Washington eylemlerinin yarattığı ortamda eline büyük bir fırsat geçirmiştir, bu fırsatı değerlendirmektedir. Sorun andaki savaşta öncelikle Orta Asya ülkelerindeki doğalgaz ve petrol yatakları üzerindeki egemenlik; bunun için Afganistan'da stratejik üstünlük sağlama sorunudur. Savaş Afganistan'la da sınırlı kalmayacaktır. ABD Başkanı Bush'un savaşın uzun süreceği şeklindeki sözleri ciddi bir tehdit olarak algılanmalıdır. Sırada devletin şiddet tekelinin bulunmadığı, iktidarın çeşitli savaş ağaları arasında parçalanmış olduğu Somali gibi ülkeler vardır. Ortadoğu'da egemenlik bağlamında emperyalist güçlerin önündeki "pürüzlerin" kaldırılması da gündeme gelecek, getirilecektir. Diğer emperyalist büyük güçler de ABD'nin etrafında oluşan ittifak içinde kendileri için azamiyi elde edebilmek için çabalamaktadır. Yani savaş gerçekte çıplak emperyalist çıkarlar için yürütülen bir savaştır. Haksız, emperyalist bir savaştır.

Savaşın diğer tarafında anda Afganistan'daki Taliban rejimi ve onun emperyalistlere teslim etmeyi reddettiği bin Ladin ve El Kaide örgütü vardır. Bu ikisi gelinen yerde adeta birleşmiş durumdadır. Bunların yürüttüğü savaş, hangi siyasi hedefler uğruna yürütülmektedir? Savaşın bu tarafı açısından savaş hangi siyasetin sürdürülmesidir?

Savaşın bu tarafı bu sorulara, bin Ladin'in ağzından, yürüttükleri savaşın "inançlı Müslümanların, inanmayanlara karşı savaşı" olduğunu, "Müslümanlık için cihad" olduğunu söyleyerek cevap veriyor. El Cezire TV'nin yayınladığı bir video filminde savaşı New York, Washington eylemlerine benzer komando eylemleriyle emperyalist metropollere taşıyacaklarını, belli şartlar yerine getirilmeden, emperyalist metropollerdeki insanların "artık hiç bir zaman güvenlik içinde yaşayamayacakları-

nı" ilan ediyor. Şartlar olarak Afganistan'daki İslami rejime karşı savaşın derhal durdurulması; yabancı askerlerin derhal İslamın kutsal topraklarından çekilmesi (kastedilen Suudi Arabistan'dır), Filistin üzerindeki işgalin kaldırılması ve Irak'a karşı uygulanan ambargonun kaldırılması sayılıyor.

Bu taleplerin her biri haklı taleplerdir. O halde savaşın bu tarafı haklı mıdır? Hayır. Çünkü bu savaşta bu talepler Taliban / bin Ladin tarafından gerçekte bir temel amaç etrafında ezilmiş, horlanmış, aşağılanmış Müslüman emekçileri birleştirmek için ileri sürülen taleplerdir: Bu temel amaç İslam devletidir. Afganistan'daki Taliban rejimi, savaşın bu yanının savaşla korumaya çalıştığı "İslami devlet" (dâr-ül İslam) projesinin örneğidir. Savaş esas olarak bu projeyi korumak ve "cihad" yoluyla genişletmek için yürütülüyor. Olumlu örneği Afganistan'daki Taliban rejimi olarak görülen İslami devletin işçi ve emekçi yığınlar açısından savunulacak bir yanı yoktur. İşçiler-emekçiler açısından bu rejim Ortaçağ'ın lonca ve derebeylik sistemi içinde sömürü koşullarında yaşamak anlamına gelmektedir. Yani savaşın bu yanının savaşla sürdürdüğü siyaset Ortaçağ'ın karanlıklarına dönüş siyasetidir; din savaşlarına dönüş siyasetidir. Savaşın, Taliban–bin Ladin tarafından temsil edilen bu yanı da haksızdır. Desteklenemez.

Bir bütün olarak ele alındığında iki taraflı bir haksız savaşla karşı karşıyayız.

İki taraflı haksız savaşta marksist-leninistlerin tavrı açıktır:

İki yanlı devrimci bozgunculuk!

Savaşan iki tarafın da yanında yeralmamak; birini diğerine karşı desteklememek; her iki tarafın da bu savaşla güttükleri gerici amaçları kitlelere açıklamak ve her iki yanda savaştan kitleleri devrime yakınlaştırmak için azami ölçüde yararlanmak! Bugünkü şartlarda ne Afganistan'da ne de savaşın diğer tarafı olan emperyalist-gerici-faşist ülkelerde savaştan devrimle çıkmak mümkün görünmüyor. Bu ortamda, emperyalist ülkelerde gelişen barış hareketine damgasını vuran görüşler de pasifist görüşler. Bunun yanında Müslüman ülkelerde ise yer yer Taliban, bin Ladin yanlısı gösteriler var. Yapılması gereken bu hareketlerin içine doğru görüşlerin taşınması, gerçek çözümün işçi sınıfı önderliğinde devrimde olduğunun propagandasıdır.

Savaşın niteliğinin net olarak belirlenmesi takınılacak tavır açısından belirleyici önemdedir. Bu bağlamda daha işin başında –yer yer devrimcilik adına da– yapılan bir dizi yanlışla karşılaşıyoruz.

"Savaş olmayan savaş" safsatası...

Önce burjuvazinin "liberal" pasifist savunucularının bir bölümü, aslında anda yürüyenin gerçekte savaş olmadığı konstrüksiyonuna sarılıyorlar. Şöyle bir mantık yürütüyorlar:

Klasik anlamda savaş devletler arasında yürür. Terörizme karşı savaş, devletler arasında yürüyen bir savaş değildir. Devletlerin dışında olan kimi güçlere karşı yürütülmektedir bu savaş. Devletler ancak, herhangi bir devlet açıkça teröristlere yardım ettiği, yataklık ettiği durumda saldırı hedefi olmaktadır. Burada da devletlerarası bir savaş, yani sözcüğün klasik anlamında bir savaş sözkonusu değildir. Aynı "yoksulluğa karşı savaş", " uyuşturucuya karşı savaş"taki, savaş kavramları gibi, "Terörizme karşı savaş"taki savaş kavramı da kararlılığı ifade etmek için kullanılan bir metafordur." (Bunu en açık ifade eden Amerikalı filozof Michael Walzer) Tabii ki, savaş gerçek anlamda savaş değil de, yalnızca kararlılığın ifadesi olan bir metafor olunca, liberal pasifistler de, bu savaşta liberalliklerine ve pasifistliklerine hâlel gelmeden savaştan yana tavır takınıp burjuvazilerinin kuyruğuna takılabilirler! ABD'de, Almanya'da bir dizi emperyalist ülkede şimdi bir zamanların radikal pasifistlerinin bir bölümünün, özgürlük, adalet, insan hakları vb. adına emperyalist savaşçı oldukları bir süreci yaşıyoruz. "Yaşanan zaten gerçek anlamda savaş değildir" teorileri bu sürecin vicdan rahatlatma teorisi olarak işlev görüyor.

Bu teorinin emperyalist burjuvazi açısından bir başka işlevi daha var: İçte faşistleşmenin ilerletilmesi, dışta saldırı için klasik savaş tanımının artık yeterli görülmemesi. Gelinen yerde tekniğin olağanüstü ilerlemesi sonucunda devlet dışı küçük, örgütlü gruplar, hatta yeter teknik bilgi ve mali güce sahip tek tek bireyler bile devletlere zarar verebilecek duruma/konuma gelmişlerdir. Bu durumda savaş kavramının içeriğinin, yılda 1000'in üzerinde ölüme neden olan devletlerarası silahlı çatışmalar veya devletler içindeki silahlı çatışmalar (BM'de savaş böyle tanımlanıyor!) biçiminde doldurulmasının ötesinde, devletlerin şiddet tekeli dışında kalan kişi ve gruplara karşı mücadele olarak da genişletilmesi gereklidir. Kavramın içeriğinin bu şekilde genişletilmesi emperyalistlere, –eğer güçleri yetiyorsa– istediklerine istedikleri anda "terörizme karşı mücadele" adına "savaş" açma imkânı vermektedir. Nitekim yapılan da bu olmuştur. Burjuva medya büyük gürültüyle 21. yüzyılın ilk savaşı dediği savaşın artık eski savaşlardan olmadığını vurgulamıştır sürekli olarak. NATO'nun aslında dıştan devlet saldırısı karşısında tavrı öngören 5. maddesi, NATO tarihinde ilk kez işletilmiş; New York ve Pentagon'daki eylemler, ABD'ye ve tüm NATO'ya karşı savaş ilanı olarak kabul edilmiştir.

İki taraflı haksız savaş net tespitinden kaçınma...

Soruna sol ve devrimci çevreler açısından yaklaştığımızda şunu tespit ediyoruz:

Sol ve devrimcilik adına konuşan hareketlerin büyük çoğunluğu, açık bir biçimde savaşın iki yönlü haksız savaş olduğu tespitini yapmıyor.

Şimdiye kadar incelediğimiz hiç bir açıklamada, "yürüyen savaş iki yönlü haksız savaştır" tespiti açık tespit olarak yok.

Solda büyük çoğunluk savaşın Taliban / bin Ladin cephesi konusunda

suskunluğu tercih ediyor.

Emperyalist saldırıya karşı çıkılıp orda duruluyor. Taliban / bin Ladin'den kendini ayırma çabası pek görülmüyor. Bu ayırma kendini en iyi halde bu güçlerin "emperyalizmin beslemesi olduğu" vb. tespitler yapılması biçiminde oluyor. (bkz. İşçi Köylü 12/26 Ekim 2001, sayfa 30) Fakat bunların "halkların kurtuluş projesinin" gerici, karşıdevrimci olduğunun tespitinden kaçınılıyor. Savaşlarının haksız olduğu tespiti, hiç bir yanlış anlamaya meydan bırakmayacak açıklıkta yapılmıyor. Halbuki bu tam da özellikle bizim gibi nüfusunun çoğunluğunun Müslüman olduğu, emekçilerin İslami söylemli demagojilere çok açık olduğu ülkelerde olağanüstü önem taşıyan bir sorundur.

İki yanlı savaş değil, tek yanlı saldırı teorisi...

Uluslararası alanda yürüttüğümüz tartışmalarda yer yer iki taraflı haksız savaş tespitinin yapılmamasının bir gerekçesi olarak, aslında iki taraflı bir savaşın sözkonusu olmadığı, savaşın tek yanlı emperyalist bir saldırı savaşı olduğu, savaşın hedefinin Taliban rejimi/bin Ladin değil Afganistan halkları olduğu vb. argümanlar savunulduğunu gördük, yaşadık. Burada gözden kaçırılan bir gerçek şudur: Her savaşta, savaştan en fazla zarar görenler hep halk yığınlarıdır. Bu anlamda tabii ki Afganistan'daki savaşta emperyalistlerin saldırı hedefi Afganistan halklarıdır. Fakat bunun kadar şu da doğrudur: ABD emperyalistleri ve onunla aynı safta yer alan güçler, Taliban rejimini yıkmayı, bin Ladin örgütünü dağıtıp onu ortadan kaldırmayı gerçekten de hedeflemektedirler. Tek ve esas amaçları tabii ki bu değildir. Fakat bu da savaşın önemli hedeflerinden, amaçlarından biridir. Anda Taliban rejimine karşı saldırının Afganistan'daki ayağı, Afganistan halklarının bir bölümünü temsil eden Afganistanlı güçlerdir. Saldırıya karşı direnen, gerçekten savaşan güçler, Taliban'ın örgütlü güçleri ve onun destekleyicileridir. Yani Taliban / bin Ladin gerçek savaş tarafı durumundadır. Onlar bu savaşı Afganistan sınırları dışında da sürdürecekleri tehditlerini savurmaktadır ve eğer güçleri gerçekten yeter ve imkân bulurlarsa sürdürecekleri konusunda da kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Gerçek durum bu iken, Taliban'ı / bin Ladin'i savaşan güç olarak var saymamak, bu güçlere de karşı tavır takınma zorunluluğundan kendini kurtarmaya yarayan bir konstrüksiyondur.

Devrimci çevrelerdeki tartışmalarda kendini kesin çizgileriyle Taliban / bin Ladin'den ayırmama tavrının bir gerekçesi olarak da, yer yer ABD'nin saldıran durumunda olduğu; Taliban / bin Ladin'in savunma durumunda olduğu argümanı getirilmektedir. Bu argüman savaş sorununa marksist yaklaşımdan uzaktır. Yukarıda da ortaya koyduğumuz gibi kimin saldırıda, kimin savunmada olduğu savaş karşısındaki tavırda belirleyici rol oynamaz. Aynı biçimde bir savaşta güç dengesi sorunu da savaşın niteliğini belirlemede tayin edici bir rol oynamaz. Bu bağlamda ABD'nin başını çektiği koalisyonun Taliban / bin Ladin'e karşı savaştaki güç dengesi açıkça ve çok büyük farkla birincinin lehindedir.

Antiemperyalist savaş mı?

Devrimci çevreler içinde yürüyen tartışmalarda ve takınılan tavırlarda ortaya çıkan bir yanlış tavır da, savaşın bin Ladin / Taliban tarafına haklı, antiemperyalist savaş, ulusal kurtuluş savaşı niteliğini yakıştıran tavırdır. Bunu ülkemizde üç dünyacı-karşıdevrimci Aydınlık / İP çok açık biçimde yaptı. Fakat bir dizi devrimci güç de savundukları kimi görüşlerle benzer konumları sergiledi.

Bu bağlamda bizim uluslararası alanda da doğrudan yürüttüğümüz kimi tartışmalarda karşımıza şu argümanlar çıktı:

– Taliban / bin Ladin dinci, gerici bir ideolojinin savunucusu da olsalar, bugün objektif olarak emperyalizme karşı dünyanın ezilen halklarının mücadelesinin saflarında yer alıyorlar. Bugün dünyada ezilen ulusların önemli bir bölümünü dini inançları itibariyle Müslüman olanlar oluşturmaktadır. Ezilen Müslüman halkların dine bir kurtarıcı olarak sarılması, bu ülkelerde emperyalizme karşı mücadelenin bir çok halde dini bir görünüme bürünmesi anlaşılır bir şeydir. Taliban / bin Ladin ve benzerleri –örneğin Filistin'de Hamas, Hizbullah gibi örgütler de– ezilen yığınların haklı antiemperyalist öfkesine sahip çıkan örgütlerdir. Bunlar objektif olarak antiemperyalist konumdadır. Onların mücadelesi emperyalizme darbe vuruyor, emperyalizmi zayıflatıyor. Aslında marksist-leninistlerin görevi bu bağlamda bu güçlerle bir cephe oluşturmaya çalışmaktır.

Bu bağlamda şunları tespit etmek istiyoruz :

Taliban / bin Ladin; Filistin'de Hamas, Hizbullah; Afganistan'da Kuzey İttifakı içinde yer alan bir dizi islamcı-dinci güç... gibi güçler antiemperyalist güçler değillerdir. Bunlar emperyalizme en iyi halde ondan daha geri bir pozisyondan muhalif olan dinci-gerici güçlerdir. Emperyalizme karşı olan muhalefetleri –eğer böyle bir muhalefet gerçekte sözkonusuysa, ki bir çok halde bu örgütler emperyalizmin devrime karşı kurduğu, beslediği örgütler konumundadır– en iyi halde, emperyalizmi "gâvur icadı", "gâvur hegemonyası" vb. görme ve emperyalizmi "Allah'ın egemenliğinin yerine paranın egemenliğini geçirme" noktasından eleştirme temelinde bir muhalefettir. Bu muhalefetin geleceğe yönelik toplum projesi, kapitalizm-emperyalizmin de gerisinde olan, Ortaçağ'a ait olan bir toplum projesi, İslami din devleti projesidir. Kuşkusuz bu örgütlerin sahip çıktığı Müslüman yığınların emperyalizme karşı nefreti haklıdır ve fakat onlar bu haklı nefreti emperyalizmi gerçekten yıkıp yerine ondan daha iyi ve ileri bir düzeni kurma mücadelesinin değil, halklar için ondan da berbat bir düzenin kurulması mücadelesi için kullanmaktadır. Bu noktada bu örgütlere antiemperyalizm

vb. atfetmek büyük bir yanlıştır. Yapılması gereken, bu örgütlerin gerçek yüzlerinin kitleler içinde teşhir edilerek bunların etkisinin kırılması, yığınların kendiliğinden antiemperyalist nefretinin, gerçek antiemperyalist devrim mücadelesi mecrasında toplanmasıdır.

Yer yer halkın dini duygularına saygılı olmak adına, dinci örgütlerin gerçek yüzlerinin antiemperyalist mücadele sürecinde –yer yer ortak mücadele adına, şimdi zamanı değil adına vb.– teşhir edilmemesi, gerici dinci ideolojinin yığınlar içinde her küçümsenmesi, dünya devrim tarihinde büyük felaketlere yol açmıştır.

İşte İran örneği! Devrimcilerin müttefik gördüğü, eleştirip teşhir etmeyi acil görev saymadığı islamcıların iktidara geldiklerinde, devrimcilere karşı estirdikleri terör, yıkılan Şah rejiminin terörünü aratmayacak düzeyde oldu. İran ilerleyecek yerde geri gitti. İran'daki molla rejimi İran halklarına kan kusturdu, kusturuyor. Evet ABD emperyalizminin Şah dönemindeki mutlak egemenliği kırıldı, fakat bu İran'ın emperyalist sistem dışına çıkması anlamına vb. gelmedi, gelemezdi. İran'da Şah'a karşı devrimde çok önemli rol oynayan sol, devrimci güçler, anti-Şah muhalefeti içindeki dinci gericileri doğru bir tarzda eleştirseler bile, belki dincilerin iktidara gelmesini engellemek mümkün olmayabilirdi; fakat eğer dinci gericiler hakkında –bu arada kendi gücü hakkında da– hayallere sahip olunup bu hayaller yayılmasa idi, dinci rejimin sonraki saldırılarına hazırlıklı olunur, bu kadar ağır kayıplar verilmeyebilirdi.

Afganistan'da da benzer bir olay yaşandı. Afganistan'da Rus sosyalemperyalizminin işgali döneminde, devrimci sol muhalefet, Rusya'nın işgaline karşı savaşta dinci örgütlerin gücünü olduğundan az gördü ve gösterdi, kendi gücünü ise abarttı. Devrimci sol muhalefet İran'daki devrimcilerin yaptığına benzer bir hata yaparak Afganistan'daki dinci muhalefeti dinci görüşleri nedeniyle, din devleti projesi nedeniyle eleştirip teşhir etmekten kaçındı. "Kutsal İslam dini" karşıya alınmadan, dinci gericiler en iyi halde "Kutsal İslam dinini kendi çıkarları için kullanmakla" eleştirildiler. (Bkz. Afganistanlı Marksist-Leninistlerin Aralık 1979'da GUAFS Kongresi'ne gönderdikleri mesaj; bkz. EK 1: Bolşevik Partizan'da bir eylem birliği ertesi yapılan değerlendirmede getirilen eleştiri. BP sayı 21, sayfa 30) Sonuçta, geniş halk yığınları İslamın bayrağı altında "Rus gâvurına" karşı mücadele olarak yürüttüler mücadeleyi. Bu mücadele gerçek anlamda antiemperyalist bir mücadele değildi. Mücadelenin sonunda iktidarı ele geçiren dinci savaş ağaları, Afganistan'ı olduğu yerden daha geri götüren bir rejimi kurup ilk sırada devrimci muhalefeti yokettiler!

Kısaca: dinci gerici örgütlerin "antiemperyalist" örgütler olarak tanıtılması, bunlara antiemperyalist mücadeleci yaftası asılması, bütünüyle yanlıştır. Bunların esas niteliği Ortaçağ'a dönük bir gericiliktir. Bunlar belli bir dönem antiemperyalist mücadele içinde (örneğin işgale karşı savaş vb.) yer alıyorlarsa, bu mücadele içinde bunların gerçek yüzünün kitleler içinde teşhiri devrimciler açısından acil ve hayati önemde bir görevdir. Bu görevden "halkın dini duygularını rencide etmemek", "antiemperyalist birliği bozmamak", "bunlar zaten güçsüz, zarar veremez" vb. vb. gerekçelerle uzak durmak, devrimci güçlerin yığınlara yanlış bilinç vermesi, kendi mezarlarını kendi elleriyle kazması demektir.

Taliban ve bin Ladin'in antiemperyalistlikle, emperyalizme darbe

EK – 1

"... 2– Bildiride bir tek kez bile anti-emperyalist anti-feodal devrimin doğrudan propagandası yapılmıyor. Bunun yerine 'Afgan halkının' 'zorlu savaşı', 'silahlı mücadelesi'nden vb. sözediliyor. Tabii ki 'zorlu savaşı', 'silahlı mücadele' propaganda edilmeli, ama bununla yetinilmemesi; bu silahlı mücadelenin 'devrim' mücadelesi olduğunun konması doğrudur. Kurtuluşun 'halk iktidarı' ya da 'işçi-köylü iktidarı'ndan geçtiğinin konması doğru olur.

(Bu nokta da veto noktasıdır.)

3– Afganistan'daki gerici gruplar hakkında, bunların 'yurtdışında para yedikleri', 'Afganistan'da savaşanların bunlar olmadığı', 'bunların maddi imkanlara rağmen halkı uzun süreli bir savaş için örgütleyemeyecekleri' söyleniyor. Sorunun böyle konması, biraz gerçek durumun tam yansıtılmaması gibi görünüyor. Görünen –en azından dışardan bakıldığında görünen– bu grupların **bugün** direniş hareketi içinde çok önemli, evet **yönlendirici** bir etkiye sahip olduklarıdır. Gerçek durum olduğu gibi konmaz ise, bu durumu değiştirmek de mümkün olmaz. Ajitasyon için gerçek durum çarpıtılmamalı. Bunların oynadığı bu rolden çıkan sonuç, bunlara karşı mücadelenin de çok önemli, belirleyici önemde bir role sahip olduğudur. Bunlara karşı mücadele ile birleştirilmeyen bir 'anti-Rus' mücadele, Afganistan'da halk yığınlarını gerçek kurtuluşa götüremez. Bu noktada bildiride söylenenler yeterli değil. Aynı zamanda bu gerici grupların pek çoğunun 'islamcı' olduğunun açıkça söylenmemesi de bize yanlış görünüyor. Önerimiz, bu eleştirileri dikkate alan köklü düzeltmelerin yapılmasıdır.

Bu konuda da en sondaki şiarlarda tavır takınılması doğrudur. (Bu da veto noktasıdır.) ..."

(Bolşevik Partizan, sayı 21, sayfa 30)

vurmayla vb. uzaktan yakından ilgileri yoktur. Bunlar emperyalizmden de daha geri bir gericiliğin temsilcisi, emperyalizm gibi halkların düşmanı olan güçlerdir. Kuşkusuz bunların emperyalizmle olan çelişmelerinden antiemperyalist mücadele açısından yararlanmak, bunlarla belli bir süre birlikte hareket etmek mümkündür. Ancak bunun için önşart, bunlarla emperyalizm arasındaki –aslında karşıdevrimin kendi içindeki çelişmeler kategorisinde olan çelişmelerden– yararlanacak güçte bir sol muhalefetin varlığıdır; ki böyle bir sol muhalefet yığınlar içinde bu müttefiklerin nasıl müttefikler olduğu konusunda açık tavır takınır, bunların gerçek niteliği hakkında eleştirilerini açıkça getirir, yığınları bunların etkisinden kurtarmak için sürekli sistemli bir ideolojik mücadele yürütür. Devrimci ve komünist ajitasyon-propaganda özgürlüğü, işçilerin, köylülerin, emekçilerin anda birlikte hareket edilen dinci gericilerin gerçek amaçları konusunda da aydınlatılması özgürlüğü, işçileri, köylüleri, emekçileri devrimci ve komünist örgütlerde örgütleme özgürlüğü, böyle bir birlikte yürümenin olmazsa olmaz ön şartıdır. Sol muhalefetin yeterince güçlü olmadığı yerde dinci gericilerle bir ittifak gerçekte bunların kuyruğuna takılmaktan başka bir anlama gelmeyecek, felaketli sonuçlara yolaçacaktır.

Emanullah Han benzetmesi...

Burada karşımıza ünlü Emanullah Han sorunu çıkıyor. Bugün Taliban / bin Ladin gibi islamcı dinci grupların antiemperyalist mücadele yürüttüğünü savunanlar, yer yer andaki durumu 1920'li yıllarda Afganistan'da Emanullah Han'ın durumuna da benzetiyorlar.

Bilindiği gibi Stalin "Leninizmin Temelleri Üzerine" adlı eserinde Leninizm'in ulusal sorundaki tavrını ortaya koyarken, ulusal hareketlerin devrimci karakterinin belirlenmesi bağlamında şu tespitleri de yapar:

"Ulusal hareketlerin muazzam çoğunluğunun kuşku götürmez devrimci karakteri, tıpkı tek tek bazı ulusal hareketlerin mümkün gerici karakterinin göreli ve kendine özgü olması gibi, göreli ve kendine özgüdür. Emperyalist baskı koşulları altında ulusal hareketlerin devrimci karakteri, harekette mutlaka proleter ögelerin yeralması gerektiğini, hareketin devrimci ya da cumhuriyetçi bir programa, demokratik bir temele sahip olması gerektiğini önşart koşmaz. Afganistan emirinin Afganistan'ın bağımsızlığı için mücadelesi, emirin ve mücadele arkadaşlarının monarşist görüşlerine rağmen, nesnel olarak ***devrimci*** *bir mücadeledir; çünkü bu mücadele emperyalizmi zayıflatmakta, parçalamakta ve onun altını oymaktadır; oysa örneğin Kerenski ve Tsetereli, Renaudel ve Scheidemann, Çernov ve Dan, Henderson ve Clynes gibi 'çaresiz' demokratların ve 'sosyalistlerin', 'devrimcilerin' ve cumhuriyetçilerin emperyalist savaş sırasındaki mücadelesi* ***gerici*** *bir mücadele idi; çünkü emperyalizmi şirin gösteriyor, sağlamlaştırıyor ve zafere götürmek istiyordu." (Stalin, Eserler, cilt 6, sayfa 139, İnter Yayınları)*

Stalin'in bu alıntısına dayanarak, bugünkü Taliban / bin Ladin'in de Emanullah Han'ın konumunda olduğu iddia edilebiliyor. (Geçmişte biz henüz TKP/ML içindeyken de, Fahri Üyeler Hikmetyar gibi islamcı faşistleri, antiemperyalist, milli burjuvazinin temsilcisi, ulusal devrimci vb. olarak değerlendirebiliyordu.) Öyle ya bunların dinci İslam devleti programı var, ama olsun, önemli olan bunlar da "emperyalizmi zayıflatmakta, parçalamakta, altını oymaktadır!" Bunların mücadelesi de Emanullah Han'ın mücadelesi gibi, objektif olarak devrimci bir mücadeledir.

Bu benzetme kökten yanlıştır.

Şöyle ki, Emanullah Han hareketi, bu hareketin cumhuriyetçi bir programa sahip olmamasına rağmen, 1920'li yılların şartlarında, Afganistan'ın bağımsızlığı savaşında, İngiliz emperyalizminin sömürgeci işgaline karşı savaşıyor, emperyalizme darbe vuruyor, objektif olarak Afganistan'ın genç Sovyet Rusya'ya karşı saldırı üssü olarak kullanılmasını engelliyor, böylece Sovyet Rusya şahsında dünya proleter devrimine destek oluyor, objektif olarak proleter dünya devriminin yedek bir gücünü oluşturuyordu. Onu devrimci kılan o günün objektif şartlarında bu hareketin oynadığı objektif roldü. Stalin'in de tartıştığı budur.

Bu Emanullah Han meselesinin daha iyi anlaşılabilmesi için –çünkü bu hep yeniden karşımıza çıkıyor– ekte (EK-2) 1953 basımı Büyük Sovyet Ansiklopedisi'nin Afganistan bölümünde söylenenlerden bir aktarma yapıyoruz.

Bu aktardığımız bölümde söylenenlerden çıkan nedir?

►Emanullah Han hareketi, sınıfsal olarak, işçi sınıfının hemen hemen olmadığı bir ülkede, "toprak beyleri ve tüccarların ilerici kesimine" dayanmaktadır.

►Emanullah Han hareketi, aşiretlere bölünmüş çok geri bir toplumda, toplumun önemli bir bölümünü, İngiliz emperyalizminin ülkeyi sömürgeleştirmesine karşı mücadele bayrağı altında (yani milli kurtuluş savaşı / milli devrim bayrağı altında) toplamayı başarmış; savaş sonucu ülkenin tam siyasal bağımsızlığının kazanılmasına öncülük etmiştir.

►Emanullah Han'ın yaşadığı ve etkin olduğu dönem uluslararası alanda durum Rusya'da proletaryanın iktidarı ele geçirmiş olduğu ve bu iktidarı emperyalist ittifakın dıştan ve içten saldırılarına karşı savaşla ayakta tutmaya çalıştığı bir dönemdir. Afganistan Rusya Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti Federasyonu'nun güney komşularından biridir, İngiliz emperyalizmi Afganistan'ı Sovyet Rusya'ya karşı saldırı üssü olarak kullanmak istemektedir. Bu ortamda Afganistan'da feodal gericiliğin temsilcisi olan güçler, en başta da din alimleri / ulema İngiliz emperyalizmi ile birlikte hareket ederken, Emanullah Han Sovyet Rusya ile ittifak aramaktadır. Emanullah Han hareketi Afganistan'ın Sovyet Rusya'ya saldırı üssü olmasının önünde engeldir. Sovyet Rusya'nın müttefikidir, objektif olarak proleter dünya devriminin bir yedek gücü konumundadır.

►Emanullah Han iktidarda olduğu sürede Sovyetlerle dostluk, onun dış politikasının temel taşlarından biri olmuştur.

►İçte kurduğu rejim, dinci-feodal gericiliğe karşı, islamcı dinci feodalizmi kapitalizm lehine geriletmeye yönelik burjuva reformlar yapan krallık rejimidir. Reformlarda yarı yolda durması, gericilerle uzlaşma / denge araması Emanullah Han'a soldan yöneltilen eleştiridir.

►Siyaset olarak Emanullah Han'ın izlediği siyaset –o sınıfsal köken itibariyle feodal olmasına, cumhuriyet yerine krallık kurmasına rağmen– tipik milli burjuva siyasetidir. Sovyet Rusya'nın varlığı onun emperyalizmden görece bağımsız bir siyaset izleyebilmesini kolaylaştırmıştır. Emanullah Han'ın siyaseti, –Afganistan'ın Türkiye'ye göre çok daha geri yapısı gözönüne alındığında– özünde Kemalizm'in siyasetine benzeyen bir siyasettir. Aynı Kemalizm gibi "reformlar" üstten yapılan, üst tabaka reformlarıdır; antiemperyalist devrim güdük bir antiemperyalist devrimdir, yani ülkenin sömürgeleştirilmesini engellemiş, siyasi anlamda bağımsız bir Afganistan devleti kurulmasına ön ayak olmuş, fakat emperyalizme bağımlılık zincirini kırıp atamamıştır. Aynı kemalist iktidarda olduğu gibi, Emanalluh Han iktidarının karşısındaki esas iktidar alternatifi, emperyalist güçlerce de desteklenen dinci-gerici feodal güçler olmuştur.

Bütün bunlar bilindiğinde, şimdi Afganistan'daki Taliban rejiminin, Usame bin Ladin'in vb. Emanullah Han'la karşılaştırılması bütünüyle yanlıştır. Karşılaştırma yapılan güçler, gerçekte genel konumları itibariyle, Emanullah Han hareketinin karşısında olan güçlerdir. İslamcı-dinci feodal güçlerdir. Bu güçler –eğer ille bir benzetme yapılmak istenirse– Emanullah Han'ın üstten reformlarına karşı direnen, bu direnişte emperyalistler tarafından –en başta da o dönemde İngiliz emperyalistleri tarafından desteklenen güçlerin devamı konumundadırlar. Bu islamcı dinci gerici güçlerin "gâvur"a karşı mücadelesinden proleter dünya devriminin yedeği olarak yararlanacak güçte bir komünist hareket, iktidar vb. de yoktur. Sözkonusu örgütler ve onların eylemleri objektif olarak emperyalizme darbe vurup onu zayıfatmamaktadır.

11 Eylül eylemleri emperyalizme darbe mi?

Bu bağlamda 11 Eylül'de Washington ve NewYork'taki eylemin ve sonuçlarının değerlendirilmesi konusunda tartışmalarda da bir dizi farklı görüşler ortaya çıkıyor.

Önce eylemin kendisi ile ilgili olarak, devrimcilerin bir bölümü bu eylemleri devrimcilerin de yapabileceği, hedefi doğru seçilmiş, emperyalizme ağır darbe vuran vb. eylemler olarak değerlendiriyor. Bu eylemlere yer yer gıpta ile bakanlar bile var. Bu tavrın en iyi ifadelerinden birini Çözüm dergisinde buluyoruz. Çözüm'ün Ekim 2001 sayısında "Amerikan emperyalizminin ezilen halklara yönelik saldırganlığı boşa çıkarılacaktır" başlıklı yazıda şöyle deniyor:

"11 Eylül günü, Amerikan emperyalizmi, sermaye ve askeri kurumlarına yönelik gerçekleştirilen eylemlerle sarsıldı. ***Bu şok ve sarsıntı salt ABD'yle sınırlı kalmadı, bir bütün olarak emperyalist sistemi sarstı. Çünkü eylem emperyalist kapitalist sistemi ve onun YDD politikasını hedefleyerek, dünyanın barbarca talan edilmesinin kolay olmadığının mesajını bütün ezilen halklara taşımış oldu.***

Eylem sonrası geliştirilen bütün senaryolara tüm spekülasyonlara rağmen eylemin meşru ve haklı yönelimi, geliştirilmek istenen 'terörizm' edebiyatını yerle bir etmiştir. ***Ezilen halkların yüzyıllardır kapitalist emperyalist sömürgecilik altında sömürülmesine karşı yükseltilen bir isyan olmuştur. Eylemin hangi örgüt tarafından gerçekleştirildiği tartışmaları önemsiz kalmıştır. Zira eylem hedef ve sonuçlarıyla bunu gölgede bırakacak niteliktedir." (abç)***

Bunları söyleyenler sosyalizm adına konuşan devrimciler!

Kısaca bu adeta kendiliğinden –kim tarafından yapılmış olursa olsun(!) "ezilen halkların yüzyıllardır kapitalist emperyalist sömürgecilik altında sömürülmesine karşı yükseltilen bir isyanı" olan(!)– eylemin ne olduğunu anımsayalım:

Önce bir kez daha şunu bilince çıkartalım: 11 Eylül eyleminin kim tarafından, hangi amaçlarla nasıl gerçekleştirildiğini tam olarak bilmiyoruz. Bu konuda bütün bilgiler –herhangi bir örgüt bu eyleme doğrudan sahip çıkmadı; eylemden sorumlu tutulan El Kaide örgütünün başı olduğu söylenen bin Ladin, yayınlanan açıklamasında eylemi övdü ve fakat doğrudan sahiplenmedi– ABD emperyalizminin güvenlik güçlerinin, emperyalist ülkelerin gizli servislerinin ve polis teşkilatlarının verdiği bilgiler! Bu bilgiler yürüyen savaşta bir savaş tarafının verdiği, bu savaş tarafına yarayan bilgilerdir. Bu bilgilerin temel işlevi yürüyen savaşta ABD emperyalizminin savaşını gerekçelendirmek, savaş için kamuoyu desteği sağlamaktır. Bu bilgilerin dezenformasyon olması olasılığı da vardır. Bunun bilincinde olarak şu anda bütün emperyalist ve gerici dünyada egemen olan eylem versiyonu şöyledir: ABD emperyalistlerinin güvenlik güçlerinin islamcı-cihadcı El Kaide örgütünden olduğunu söylediği intihar komandoları ABD'de 11 Eylül'de aynı anda dört yolcu uçağı kaçırıyorlar. Kaçırılan uçaklar normal yolcu uçakları, bunlar içinde seyahat eden insanlar, sıradan yolcular. Bunlar o gün tesadüfen o uçaklarla uçan insanlar. Tek ortak noktaları o gün o saatte, o uçakta olmaları! Bu insanlarla birlikte kaçırılan uçaklar bomba haline getirilip ABD emperyalizminin sembolleri konumunda olan binalara çarptırılarak patlatılıyor! Sözkonusu binalarda ve çevrede o anda bulunan insanlardan 5000 kadarı bu eylemde ölüyor. Bütün dünyada kapitalizmin sembol binalarından biri olan Dünya Ticaret Merkezi kuleleri çöküyor. ABD'nin askeri saldırı planlama merkezi Pentagon'un –anda tamiratta olduğu söylenen– bir kanadında

►Emanullah Han iktidarda olduğu sürede Sovyetlerle dostluk, onun dış politikasının temel taşlarından biri olmuştur.

►İçte kurduğu rejim, dinci-feodal gericiliğe karşı, islamcı dinci feodalizmi kapitalizm lehine geriletmeye yönelik burjuva reformlar yapan krallık rejimidir. Reformlarda yarı yolda durması, gericilerle uzlaşma / denge araması Emanullah Han'a soldan yöneltilen eleştiridir.

►Siyaset olarak Emanullah Han'ın izlediği siyaset –o sınıfsal köken itibariyle feodal olmasına, cumhuriyet yerine krallık kurmasına rağmen– tipik milli burjuva siyasetidir. Sovyet Rusya'nın varlığı onun emperyalizmden görece bağımsız bir siyaset izleyebilmesini kolaylaştırmıştır. Emanullah Han'ın siyaseti, –Afganistan'ın Türkiye'ye göre çok daha geri yapısı gözönüne alındığında– özünde Kemalizm'in siyasetine benzeyen bir siyasettir. Aynı Kemalizm gibi "reformlar" üstten yapılan, üst tabaka reformlarıdır; antiemperyalist devrim güdük bir antiemperyalist devrimdir, yani ülkenin sömürgeleştirilmesini engellemiş, siyasi anlamda bağımsız bir Afganistan devleti kurulmasına ön ayak olmuş, fakat emperyalizme bağımlılık zincirini kırıp atamamıştır. Aynı kemalist iktidarda olduğu gibi, Emanalluh Han iktidarının karşısındaki esas iktidar alternatifi, emperyalist güçlerce de desteklenen dinci-gerici feodal güçler olmuştur.

Bütün bunlar bilindiğinde, şimdi Afganistan'daki Taliban rejiminin, Usame bin Ladin'in vb. Emanullah Han'la karşılaştırılması bütünüyle yanlıştır. Karşılaştırma yapılan güçler, gerçekte genel konumları itibariyle, Emanullah Han hareketinin karşısında olan güçlerdir. İslamcı-dinci feodal güçlerdir. Bu güçler –eğer ille bir benzetme yapılmak istenirse– Emanullah Han'ın üstten reformlarına karşı direnen, bu direnişte emperyalistler tarafından –en başta da o dönemde İngiliz emperyalistleri tarafından desteklenen güçlerin devamı konumundadırlar. Bu islamcı dinci gerici güçlerin "gâvur"a karşı mücadelesinden proleter dünya devriminin yedeği olarak yararlanacak güçte bir komünist hareket, iktidar vb. de yoktur. Sözkonusu örgütler ve onların eylemleri objektif olarak emperyalizme darbe vurup onu zayıfatmamaktadır.

11 Eylül eylemleri emperyalizme darbe mi?

Bu bağlamda 11 Eylül'de Washington ve NewYork'taki eylemin ve sonuçlarının değerlendirilmesi konusunda tartışmalarda da bir dizi farklı görüşler ortaya çıkıyor.

Önce eylemin kendisi ile ilgili olarak, devrimcilerin bir bölümü bu eylemleri devrimcilerin de yapabileceği, hedefi doğru seçilmiş, emperyalizme ağır darbe vuran vb. eylemler olarak değerlendiriyor. Bu eylemlere yer yer gıpta ile bakanlar bile var. Bu tavrın en iyi ifadelerinden birini Çözüm dergisinde buluyoruz. Çözüm'ün Ekim 2001 sayısında "Amerikan emperyalizminin ezilen halklara yönelik saldırganlığı boşa çıkarılacaktır" başlıklı yazıda şöyle deniyor:

"11 Eylül günü, Amerikan emperyalizmi, sermaye ve askeri kurumlarına yönelik gerçekleştirilen eylemlerle sarsıldı. ***Bu şok ve sarsıntı salt ABD'yle sınırlı kalmadı, bir bütün olarak emperyalist sistemi sarstı. Çünkü eylem emperyalist kapitalist sistemi ve onun YDD politikasını hedefleyerek, dünyanın barbarca talan edilmesinin kolay olmadığının mesajını bütün ezilen halklara taşımış oldu.***

Eylem sonrası geliştirilen bütün senaryolara tüm spekülasyonlara rağmen eylemin meşru ve haklı yönelimi, geliştirilmek istenen 'terörizm' edebiyatını yerle bir etmiştir. ***Ezilen halkların yüzyıllardır kapitalist emperyalist sömürgecilik altında sömürülmesine karşı yükseltilen bir isyan olmuştur. Eylemin hangi örgüt tarafından gerçekleştirildiği tartışmaları önemsiz kalmıştır. Zira eylem hedef ve sonuçlarıyla bunu gölgede bırakacak niteliktedir." (abç)***

Bunları söyleyenler sosyalizm adına konuşan devrimciler!

Kısaca bu adeta kendiliğinden –kim tarafından yapılmış olursa olsun(!) "ezilen halkların yüzyıllardır kapitalist emperyalist sömürgecilik altında sömürülmesine karşı yükseltilen bir isyanı" olan(!)– eylemin ne olduğunu anımsayalım:

Önce bir kez daha şunu bilince çıkartalım: 11 Eylül eyleminin kim tarafından, hangi amaçlarla nasıl gerçekleştirildiğini tam olarak bilmiyoruz. Bu konuda bütün bilgiler –herhangi bir örgüt bu eyleme doğrudan sahip çıkmadı; eylemden sorumlu tutulan El Kaide örgütünün başı olduğu söylenen bin Ladin, yayınlanan açıklamasında eylemi övdü ve fakat doğrudan sahiplenmedi– ABD emperyalizminin güvenlik güçlerinin, emperyalist ülkelerin gizli servislerinin ve polis teşkilatlarının verdiği bilgiler! Bu bilgiler yürüyen savaşta bir savaş tarafının verdiği, bu savaş tarafına yarayan bilgilerdir. Bu bilgilerin temel işlevi yürüyen savaşta ABD emperyalizminin savaşını gerekçelendirmek, savaş için kamuoyu desteği sağlamaktır. Bu bilgilerin dezenformasyon olması olasılığı da vardır. Bunun bilincinde olarak şu anda bütün emperyalist ve gerici dünyada egemen olan eylem versiyonu şöyledir: ABD emperyalistlerinin güvenlik güçlerinin islamcı-cihadcı El Kaide örgütünden olduğunu söylediği intihar komandoları ABD'de 11 Eylül'de aynı anda dört yolcu uçağı kaçırıyorlar. Kaçırılan uçaklar normal yolcu uçakları, bunlar içinde seyahat eden insanlar, sıradan yolcular. Bunlar o gün tesadüfen o uçaklarla uçan insanlar. Tek ortak noktaları o gün o saatte, o uçakta olmaları! Bu insanlarla birlikte kaçırılan uçaklar bomba haline getirilip ABD emperyalizminin sembolleri konumunda olan binalara çarptırılarak patlatılıyor! Sözkonusu binalarda ve çevrede o anda bulunan insanlardan 5000 kadarı bu eylemde ölüyor. Bütün dünyada kapitalizmin sembol binalarından biri olan Dünya Ticaret Merkezi kuleleri çöküyor. ABD'nin askeri saldırı planlama merkezi Pentagon'un –anda tamiratta olduğu söylenen– bir kanadında

hasar meydana geliyor.

Bu intihar saldırısının gerçekleştirildiği ortam şöyledir: İntihar saldırısının gerçekleştirildiği ABD'de sınıf mücadelesi gayet geri seviyede; işçi sınıfının mücadelesi en iyi halde reform mücadelesi sınırları içinde hareket ediyor; silahlı mücadele biçimlerini sınıf mücadelesinin seviyesi getirip gündeme koymuş durumda değil. Yani eylem ABD'deki sınıf mücadelesinin bir parçası vb. olarak değil; ABD dışında, ABD içindeki sınıf mücadelesi ile bağı olmayan unsurların yaptığı; ABD işçi sınıfı ve emekçileri açısından "dışta" olan güçlerin yaptığı, ve ABD'li yığınlar açısından tüm ABD'lilere karşı yapılmış bir eylem olarak kavranacak bir eylem. Eylemin yapılış biçimi de, zaten ABD'deki insanların tümünü düşman gören, ya da en iyi halde onların hayatına –daha büyük amaçlar uğruna!!!– hiç değer vermeyen bir düşüncenin ürünü ve yansıması olduğunu gösteriyor.

Eylem, bu eylemde hayatını kaybeden insanların büyük çoğunluğu açısından, doğrudan savaş tarafı olmayan "sivillere", işinde gücünde olan sıradan vatandaşlara, esasta emekçilere yönelik bir eylem. Eylem için kapitalizmin sembol binalarının seçilmiş olması, bu gerçeği değiştirmiyor. Sonuçta kapitalizmin o sembol binalarında da çalışan insanların büyük çoğunluğu, emekçiler.

(Ölenlerin isim listesi içinde örneğin, ikiz kulelerin temizlik işlerinde kaçak çalışan 300 Meksikalı işçinin ismi yok!

Onlar resmi işçi olmadıkları için ölüleri bile emperyalistler tarafından "sayılmıyor". Onları saymayan bu bağlamda ne yazık ki yalnızca emperyalistler değil, sözkonusu eylemi "kim yaparsa yapsın", "amaç ve hedefleri açısından" doğru, "emperyalizme darbe vuran", "onu sarsan" eylem olarak değerlendiren devrimciler için de(!) eylemde ölen emekçilerin fazla bir değeri yok! Onlar da devrimci bir eylemin(!) istenmeyen "yan zararları" olarak görülüyor herhalde!!!)

Devrimciler soruna böyle yaklaşamaz!

Devrimci teröre evet; Devrimci terör nedir?

Kapitalizm-emperyalizme gerçekten zarar verecek, onu zayıflatacak devrimci eylemler, işçi-emekçi yığınları emperyalizme-kapitalizme karşı örgütlü mücadeleye çekecek, onları örgütlemeye hizmet edecek eylemlerdir. Siz Pentagon binasını istediğiniz kadar yıkın. On tane Dünya Ticaret Merkezi'ni bombalayıp yıkın, eğer işçiler-emekçiler kapitalizm-emperyalizme karşı örgütlü mücadelede yoksa, burjuvazi on tane yeni Pentagon, on tane yeni Dünya Ticaret Merkezi kurar. Bunun parasını da emekçilerden toplar! Kapitalizm-emperyalizm sürer. Sembollere zarar vermekle, emperyalizme-kapitalizme gerçek anlamda zarar verilmez!

İşçilerin-emekçilerin örgütlenme ve bilinç seviyesini geliştirmeye hizmet etmeyen hiç bir terör eylemi, devrimci eylem olarak görülemez.

Sınıf mücadelesi biçimleri içinde en yüksek biçim olan silahlı mücadele –bütün mücadele biçimleri gibi– sınıf mücadelesinin seviyesinden, andaki durum ve taleplerinden bağımsız olarak, dıştan sınıf mücadelesine dayatılamaz. Bütün mücadele biçimleri gibi, silahlı mücadele de örgütlü güçler tarafından, devrimin gerçek öznesinin, işçi sınıfının ve emekçi yığınların durumu ne olursa olsun, ondan bağımsız bir biçimde iradi olarak seçilip kullanılmaz. Silahlı mücadele, verili bir ülkede, verili bir anda sınıf mücadelesinin gelişmesinin, kitlelerin silahlı mücadeleye atılmaya hazır olduğu seviyesinde ve kitlelerin silahlı mücadelesi olarak yürütülebildiği oranda ve durumda kendini gündeme getirir. Küçük, örgütlü gruplar da böyle bir ortamda, aslında savaş konumunda olan kitlelerin savaşını ilerletmek için, buna hizmet edecek silahlı eylemlere girişirler. Bunu böyle yapmayan, gerçekte silahlı mücadele konusunda marksist-leninist devrimci olarak değil, en iyi halde kitleden kopuk bireysel terör eylemleriyle uyuyan kitleyi uyandırıp öncü etrafında toplama iddiasında olan "öncü savaşçıları", iyi niyetle devrimci enerjiyi yanlış kullanan devrimci maceracılar olarak davranmaktadır.

Bu bağlamda Lenin "Nereden Başlamalı?" makalesinde şöyle diyor:

"İlkesel olarak terörü hiç bir zaman reddetmedik ve reddedemeyiz. Terör, çarpışmanın belli bir anında, askeri güçlerin içinde bulunduğu belli bir durumda ve belirli koşullar altında kesinlikle işe yarar ve hatta zorunlu savaş ***yöntemlerinden biridir. Fakat, meselenin özü, bugün terörün, savaşan bir ordunun tüm savaş sistemiyle sımsıkı bağlı ve koordineli operasyonlarından biri olarak değil, kendi başına ve herhangi bir ordudan bağımsız bir münferit saldırı aracı olarak ön plana çıkarılmasıdır."*** *(abç.) (Lenin, Seçme Eserler, cilt 2, sayfa 29, İnter Yayınları)*

Ekte Lenin'in devrimci terör konusuna nasıl yaklaştığını göstermek için onun bazı yazılarından alıntılar yayınlıyoruz. (Bkz. EK-3)

Şimdi kimi devrimcilerin emperyalizme ağır darbe vurduğunu söylediği 11 Eylül eylemlerinin işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesi baz alındığında, bu eylemlerin savaşan işçi ve emekçilerin savaşının bir parçası olarak yapılmadığı –yapanların da böyle bir derdinin olmadığı da– ortadadır. Bu eyleme devrimci bir terör eylemi olarak sahip çıkmak, gerçekte devrimci terörü yaralayan bir tavırdır.

Kitlelerin silahlı eyleminde, kitlelerin savaşında, veya bu savaşın bir parçası olarak yürütülen gerilla eylemlerinde kuşkusuz "sivil" halktan da kayıplar olacaktır. Fakat bunlar kesinlikle devrimciler açısından amaçlanan kayıplar değildir. Gerek kitlelerin silahlı savaşında, gerekse kitlelerin silahlı savaşının bir parçası olarak ele alınan gerilla eylemlerinde –bu ikincisinde çok daha fazla– sivil halka zarar vermemeye azami dikkat gösterilir. Sosyalizm emekçi insanın kurtuluşunu, emeğin kurtuluşunu bayrağına yazmış bir sistemdir. O, emekçi insana en fazla değeri veren sistemdir. Bu sistem için mücadele edenlerin, mücadele-

lerinin merkezinde emekçi insan duranların, eylemlerinde –büyük çoğunluğu emekçiler olan– sivil halka zarar vermemek için azami dikkat sarfedecekleri açıktır. Bunun olmadığı yerde, sivil halktan kayıpları en az tutma çabasının görülmediği hiç bir eylem devrimci eylem değildir. Bu eylem devrim adına da yapılsa, devrimciler tarafından devrimci amaçlarla da yapılsa bile, bu böyledir.

Örneğin; emekçi halktan insanların yoğun bir biçimde bulunduğu bir belediye otobüsü veya bir tren garına bomba koyma eylemi –kim tarafından hangi amaçla yapılırsa yapılsın– bizim devrimci bir eylem olarak kabul edemeyeceğimiz bir eylemdir. Devrimcilerin yapacağı eylemlerde emekçi halka zarar vermeme çabası herkes tarafından açıkça görülebilmelidir. (Dikkat edilsin burada sözünü ettiğimiz, devrimci örgütlerin planlaması dahilinde, örgütlü olarak gerçekleştirilen askeri eylemlerdir. Kitlelerin kendiliğinden eylemi içinde kitlelerin birikmiş öfkesinin dışavurumu olan şiddet eylemlerinde yer yer aşırılıklar olması bundan başka bir şeydir, anlaşılır, bazı hallerde kaçınılmazdır.)

Devrimciler aslında en baştan sivil halka zarar vermeme çabasının herkes tarafından açıkça görülmediği hiç bir eylemi kabul etmediklerini açıklasalar, böyle bir durumda at izi ile it izinin birbirine karışma durumu da ortadan kalkar; doğrudan halk yığınlarını terörize etmeye yönelik her eylemin faşist eylem veya provokasyon eylemi olduğu ya da devrimcilik adına yanlış işler yapan kimi kişilerin maceracı eylemleri olduğu çıkar ortaya.

Ne yazık ki bugün durum bu değil!

Yani kısacası:

New York ve Washingtondaki intihar eylemleri;

►ABD'deki sınıf mücadelesinden bağımsız olarak yapılan,

►İşçi sınıfı ve emekçilerin bilinçi ve örgütlenme seviyesini ilerletmeye hizmet etmeyen,

►Sivil halktan kayıpları en az tutma çabasının görülmediği eylemler olarak devrimci eylemler değildir.

Bunlar –bu eylemlerin devrimci görüldüğü veya devrimcilere mal edildiği şartlarda– henüz devrimci bilince sahip olmayan tüm insanları –bunlar emekçilerin büyük çoğunluğunu oluşturuyor– devrime düşman edebilecek, bunun için kullanılmaya açık eylemlerdir. Devrime sempati duyan insanlar açısından da bu eylemler, en iyi halde kısa süre için bir "oh olsun" duygusu yaratan ve yine en iyi halde mücadele yerine yeni eylemleri beklemeye götüren veya –yine en iyi halde– devrimci insanların devrimci enerjilerini bu gibi temsiliyetçi, fedai eylemlerinde çar çur etmeye yarayan eylemlerdir.

Cihad emperyalizme darbe mi?

New York-Washington eylemleri bağlamında bir başka sorun daha var:

Emperyalistler bu eylemin gerisinde cihad çağrılarının ve düşüncesinin yattığını iddia ediyor. Eğer bu gerçekse, o zaman eylem bu "amacıyla" da tartışılmak zorundadır. Bir devrimcinin cihad amacına hizmet için yapılan bir eylemi "emperyalizme-kapitalizme darbe vurdu" vb. şekilde değerlendirmesi aslında düşünülmemelidir, fakat oluyor, görüyoruz.

Bu nereden geliyor, neyi ifade ediyor?

Aslında açıkça cihadın, yani İslamın iktidarı amacıyla yürütülen bir mücadelenin, emperyalizme darbe vurmasını beklemek, bunu yaptığını varsaymak; emperyalizmin işçi sınıfı ve emekçi yığınların devrimiyle yıkılacağı projesinden vazgeçmek, işçi sınıfının devrimci misyonundan vb. umudu kesmek anlamına gelir. Cihad mücadelesinin gelişmesinin, onun başarısının emperyalizmin zayıflaması olduğunu sananlar ve savunanlar, cihadın Ortaçağ gericiliğini, onun İslami biçimini egemen kılmak için mücadele olduğunu kavramamıştır. Bu cihad uğruna ölüme giden insanların, bu dünyanın en ezilenlerinin, en horlananlarının bir bölümünün emperyalizme karşı duyduğu nefreti de ifade ettiğinden bağımsız bir olgudur.

Görev, cihadcıları antiemperyalist mücadeleci olarak görüp göstermek değil, onların antiemperyalizminin sahte olduğunu göstererek, onların emperyalizmden yaka silken insanlara gerçekte olumlu hiç bir şey veremeyeceklerini, onları daha da geriye, karanlığa sürükleyeceklerini göstererek yığınlarda biriken antiemperyalist nefreti ve öfkeyi devrim mücadelesi mecrasına akıtmaktır.

"Düşmanımın düşmanı dostum" mudur acaba?

New York ve Washington eylemlerini –bu eylemler kim tarafından, ne adına yapılmış olursa olsun, emperyalizme darbe vuran eylem olarak görenler, gerçekte "düşmanımın düşmanı dostumdur" cizvit ilkesini, devrimci bir ilkeymiş sananlardır. İşçi sınıfı ve emekçilerin devrim mücadelesine kazanılması için, onlara kimin dost, kimin düşman olduğunu çok net olarak göstermek komünistlerin görevidir. Evet; işçi sınıfı ve emekçi yığınların düşmanları yekpare bir bütün değildir, bunların kendi aralarında bir dizi çelişme vardır. Ve bunlar kendi aralarında da iktidar için dalaşmakta ve bu mücadelelerinde de işçi ve emekçileri kendi yanlarına çekmeye çalışmaktadırlar. Düşmanların kendi aralarındaki bu çelişme ve dalaşmalardan –belli şartlarda– yararlanmak mümkündür. Fakat hiç bir zaman bu yararlanma gerçek düşmanları dost görme ve göstermeyi haklı çıkarmaz.

Düşman –bir başka düşmanımın düşmanı da olsa– düşmandır. Anda onun başka düşmana zarar vermesi sözkonusu olabilir; bu bizim işimizi de kolaylaştırabilir.

Fakat bu, düşmanı düşman olmaktan çıkarmaz!

Somut konuşursak, islamcı cihadcıların ABD emperyalizmine saldırısı, onları halkların dostu, eylemlerini "ezilen halkların isyanı" yapmaz!

Sorunu böyle görüp gösterenler, gerçekte yığınlara yanlış bilinç vermekte, antiemperyalist mücadeleye de zarar vermektedir!

11 Eylül'ün gerçek sonuçları

New York ve Washington eylemlerinin gerçek sonuçlarına bir göz atalım:

New York ve Washington eylemi dünya emperyalist sistemine zarar verdi mi?

Bu soruya örneğin Çözüm dergisinin verdiği cevabı yukarıda aktardık. Birçoğu da aynı cevabı veriyor... ABD sarsıldı, sadece o değil, emperyalist sistem sarsıldı vb. vb.

Bu bir genel değerlendirme ve bu genel değerlendirmenin gerçekle ilgisi yok. Burada istekler konuşuyor.

Emperyalizme verilen zarar bağlamında gerçek durum şudur:

Bu eylemlerin verdiği somut bir zarar vardır. Zarar iki yönlü verilmiştir:

a) Maddi zarar: Yıkılan-yakılan binalar bazında verilmiştir, bomba haline getirilen uçaklar bazında verilmiştir. New York borsası bir haftaya yakın kapalı kalmış, borsalarda belli bir değer kaybı yaşanmıştır. Hava yolculuğu ve turizm sektöründe ve sigorta şirketlerinde belli bir gerileme sözkonusu olmuştur. Buna karşın silah sanayi tekellerinin tahvil değerleri katlanarak büyümüştür. Bir bütün olarak ele alındığında, 11 Eylül eylemi, emperyalistlere kriz içinde olan ve depresyon eğiliminde bulunan ekonomilerindeki kötü durumu açıklama bahanesi vermiştir. Ekonomiyi "savaş düzenine" geçirerek var olan krizi aşmak için yeni fırsatlar yaratmıştır. Bu bağlamda emperyalizmin ağır yara aldığını filan söylemek emperyalizmden bir şey anlamamaktır.

b) Manevi zarar: ABD'nin ve bütün emperyalist metropollerin en güvenlikli merkezlerinde bile iyi örgütlenmiş bir grup tarafından askeri olarak vurulabileceğini göstermiştir. Bu noktada bir prestij kaybı sözkonusudur. Manevi bir zarar sözkonusudur. Fakat bu zarar şimdi daha fazla güvenlik adına, "terörizme karşı mücadele" adına iç faşistleşme azdırılarak emperyalizmi daha güçlü kılacak biçimde telafi edilmiştir.

ABD'deki işçi sınıfı ve emekçilerine ve bütün emperyalist metropol ülke işçi ve emekçilerine savaşın kendi ülkelerine taşınmasının ne anlama geleceğini gösterecek bir örnek sunmuştur. Fakat işçi sınıfı ve emekçileri düşünmeye itebilecek bu faktör, burjuvazi tarafından kolaylıkla tersine çevrilebilmiş, işçi ve emekçilerin büyük çoğunluğu, esasında bizim devletimiz diğer ülkelerde halklara zulüm uyguluyor vb. deme yönünde gelişecek yerde; "yaşasın gözbebebeğimiz Amerika" şovenizmi içinde, "yaşasın bizim uygar ülkelerimiz" gürültüsü içinde boğulma yönünde etkilenmiştir. Bugünkü durumda başka türlüsünü beklemek zaten saflık olurdu.

Emperyalizmin, en başta da ABD emperyalizminin açık kazançlarına gelince:

Sonuçları itibarıyla bu eylem, emperyalistlerin dünyayı yeniden paylaşma dalaşmalarında içte faşistleşme, dışta yeni savaşlara yönelmek için mükemmel bir bahane sunmuş, bütün emperyalistler en başta da ABD emperyalizmi tarafından bu eylemler halklara karşı genel saldırı için tepe tepe kullanılmıştır.

Eylemler de fakto –kısa süre için bu kesindir– özel olarak ABD emperyalizminin, genelde de emperyalist ve gerici güçlerin güçlenmesine hizmet etmiştir. Öyle ki şimdi ABD emperyalistleri kendi seçtikleri herhangi bir bağımlı ülkeye, "terörizme karşı savaşma" adına askeri saldırı düzenleme için uluslararası lisansa sahip durumdadır. Öyle ki emperyalist ülkelerde başka bir durumda on yıllarca sürecek iç faşist yasal düzenlemeler, iki ayda halledilebilmiş, fazla bir tepki görmemiştir. Öyle ki örneğin ülkemizde faşist devlet göğsünü gere gere şimdi batının da "bizim dediğimize geldi" tavrına girebilmektedir. İsrail, Filistin Kurtuluş Hareketi'ne karşı son on yılların en yoğun terörist saldırılarını ardı ardına düzenlemekte, uluslararası alanda belirleyici bir tepkiyle karşılaşmamaktadır. Sabra-Şatila katliamının kasabı, bugünün İsrail Başbakanı Şaron, ABD'nin Filistin devleti kurulması yönünde taleplerine, Arafat'ı "İsrail'in bin Ladin'i" olarak adlandırarak cevap verebilmektedir. Bütün emperyalistler ve gericiler kendi düzen dışı ve düzen içi muhalefetlerini hizaya getirmektedir vb. Emperyalist ülkelerde ve bağımlı ülkelerde egemenlerin kendi ülkelerindeki her türlü devrimci muhalefeti ezmeleri için "elleri serbest" kalmıştır. Ne de olsa şimdi uluslararası terörizme karşı mücadele gündemdedir!!!

Emperyalist ülkelerdeki devrimci harekete destek mi?

Kimi emperyalist ülke devrimcileriyle yürüttüğümüz tartışmalarda yer yer emperyalist ülkelerdeki sınıf mücadelesinin geriliği şartlarında, geri ülkelerde devrimcilerin, savaşı emperyalist ülkelere taşımalarının dünya devrimini ilerletmek için yapılabilecek en iyi şey olduğu vb. argümanları da geldi. Bununla ilgili de şu bilinmelidir: Devrim ihraç malı değildir. Verili bir ülkede devrim, o ülkenin işçilerinin emekçilerinin yapacağı bir iştir; dışardan taşıma suyla değirmen dönmez. Her ülke devrimcisinin dünya devrimine yapacağı maksimum katkı, kendi ülkesinde devrimi mümkün olan en ileri noktaya kadar geliştirmek, diğer ülke devrimlerine ve devrimcilerine de onların talep ettiği yardımı yapmakla olur. O ülke devrimcilerinin yerine, o ülkede terör eylemleri yapmakla değil. Böyle bir çizgi, sözkonusu emperyalist ülkelerde devrimin gelişmesi açısından yararlı değil, zararlı sonuçlara yol açar!

Bu bağlamda İkinci Dünya Savaşı'nda Sovyetler Birliği Kızıl Ordusu'nun Avrupa'da Almanya içlerine kadar ilerlemiş olmasının gündeme getirilmesi vb. de yanlış benzetmedir. Evet Kızıl Ordu, İkinci Dünya Savaşı'nda "ayıyı ininde öldürmek" amacıyla işgalci Nazi ordularını Almanya'nın göbeğine kadar kovalamış, Doğu Avrupa'da bir dizi ülkede Nazi işgali ile birleşen faşizmin egemenliği önemli ölçüde Kızıl Ordu'nun Alman Nazi ordusuna karşı kazandığı askeri zafer sonucu yıkılmıştır. Sovyetler Birliği, Nazi işgalinden kurtarılmasına büyük katkıda

bulunduğu ülkelerde antifaşist güçlere kendi ülkelerinde antifaşist iktidarlar kurması için destek vermiş, yardımcı olmuştur. Bu, İkinci Dünya Savaşı'nın özel şartlarının yarattığı bir durumdur. Sovyetler Birliği'nin kurtuluşuna yardımcı olduğu halklar –Almanya dışında– zaten önemli ölçüde Nazi imparatorluğuna ve Nazi ordularının işgaline karşı direniş, savaş içindeydiler. Sovyetler Birliği Kızıl Ordusu, onlara bu savaşlarında-direnişlerinde yardımcı oldu. Bu durumu bugünle karşılaştırmak abestir.

Savaş karşıtı hareketlerde kimi yanlışlar...

Yürüyen savaşta karşı çıkılması gereken kimi yanlışlar da gelişen savaş karşıtı hareket içinde ortaya çıkmaktadır.

İslam nüfusu yoğun olan ülkelerde –bu arada bizde de– ABD'nin önderliğindeki ittifakın Afganistan'a saldırısına karşı gelişen kitlesel eylemler, esas olarak islamcıların önderliğinde İslam lehine, cihad lehine, Taliban ve bin Ladin lehine eylemler olarak da gelişmektedir.

İslamcı kesim dışındaki antisavaş eylemleri oldukça cılızdır. Bunlarda da milliyetçi kaygı ve gerekçelerle savaşa karşılık, eylemlerde ve tavırlarda önemli bir yer tutmaktadır. Bir çok halde örneğin Türk askerinin savaşa gönderilmemesi istenirken, onun ABD'nin paralı askeri olarak

EK – 2

BÜYÜK SOVYET ANSİKLOPEDİSİ'NDEN AFGANİSTAN ÜZERİNE

"İnsanlık tarihinde yeni bir çağı açan Büyük Sosyalist Ekim Devrimi sömürge doğu ülkeleri bu arada Afganistan açısından da büyük bir etkiye sahipti. Afganistan'ın ilerici insanları Sovyet Rusya'sında ulusal mücadelelerinin tek dostunu ve müttefiğini görüyorlardı. 1918'de İngiliz askerleri İran'ı işgal ettiler ve burayı üs alarak Sovyet devletinin Orta Asya'daki topraklarına, saldırdılar. İngiliz emperyalistlerinin planında Afganistan özel bir yere sahipti.

W. I. Lenin, İngilizlerin "Afganistanı bütünüyle boyunduruk altına aldıktan sonra, orada başka ulusları baskı altına almak, sömürge imparatorluklarını genişletmek için ve Sovyet Rusya'ya saldırı için bir üssü çoktan oluşturdukları" tespitini yapıyordu. (Lenin, cilt 23, sayfa 156)

Fakat İngiliz emperyalistleri Afganistan'ı Sovyetlere karşı saldırı üssü olarak kullanmayı beceremediler. Onların müdahale ve sömürge siyaseti Afganistan nüfusunun geniş kesimlerinin ve Afganistan'da toprak beyleri ve tüccarların ilerici kesimlerinin direnişi ile karşılaştı. 21 Şubat 1919'da Habibullah Celalabad kenti yakınlarında çadırında öldürülmüş olarak bulundu. Bu cinayetin hemen ertesinde bir çeşit asker sovyeti oluşturmuş olan Celalabad'daki garnizonda askerler toplandı. Bu şûra bir dizi gerici subayı tutukladı ve ülkenin tam bağımsızlığını talep etti.

Bu sırada Habibullah'ın oğullarından biri olan ve Genç Afgan Hareketine (Jön Türk Hareketi'ne atfen bu adla anılıyorlar. ÇN) sempatisi nedeniyle ülkede oldukça tanınan Emanullah Han Kabil emiri ilan edilmişti. Emanullah Han gericilerin direnişini bastırdı. Afganistan'ın tam bağımsızlığını ilan etti ve en ağır feodal vergilerin bir bölümünü kaldırdı. Nisan 1919'da özel bir elçiler heyetini, özel bir mektupla W. I. Lenin'e, Sovyet Rusya'ya gönderdi. Sovyet Hükümeti Mayıs 1919'da Afganistan'ın bağımsızlığını kayıtsız koşulsuz tanıdı.

İngiliz emperyalistleri ise, yalnızca Afganistan'ın bağımsızlık ilanını tanımamakla kalmadılar, aynı zamanda ülkede yeniden savaş çıkardılar. Savaş bir ay sürdü. (3 Mayıs-3 Haziran 1919 arası.) 9 Ağustos 1919'da Hindistan'da Ravalpindi kentinde geçici bir Afganistan-İngiliz barış anlaşması imzalandı. Bu anlaşma bölgesel statükoyu koruyordu. İngilizler aynı zamanda özel bir açıklama ile Afganistan'ın tam bağımsızlığını kabul ettiklerini açıkladılar.

Afganistan'ın bağımsızlığının kabülünde, onun Sovyet Rusya tarafından desteklenmesi ve İngiliz emperyalistleri ve diğer müdahalecilerin Sovyet Rusya'da ağır bir yenilgi almış olmaları belirleyici bir rol oynadı. 1921'de Rusya Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Federasyonu ile Afganistan arasında, tam eşitlik ilkesine dayanan ve iki ülke arasında normal diplomatik ilişkileri kuran bir dostluk anlaşması imzalandı. Sovyet Hükümeti Afganistan'a, onun bağımsızlığını gerçekten güvence altına alabilmesi için, oldukça önemli mali ve teknik yardımda bulundu. Emperyalistlerin tasmalarına bağlı gerici güçler bu anlaşmayı bozmak için ellerinden geleni yaptılar. Fakat 1921'de Emanullah tarafından toplantıya çağrılan temsilciler meclisi bu anlaşmayı onayladı. İngiltere ancak bundan sonradır ki 1921 Sonbaharında Afganistan'ın bağımsızlığını resmen de tanımak ve onunla diplomatik ilişkiye girmek zorunda kaldı. Afganistan daha sonra başka devletlerle de diplomatik ilişkiler kurdu.

Emanullah Afgan toprak beyleri ve tüccarlarının ilerici kesimine dayanarak merkezi bir devlet idaresi oluşturdu, iç gümrüklerin bir bölümünü kaldırdı, köle ticaretini yasakladı, köleleri özgürlüğüne kavuşturdu ve bujuva yasaları yürürlüğe koydu. Fakat bütün bu reformlar üst tabaka tarafından gerçekleştirildi.

Emanullah'ın reformları hem okul eğitimi ve yargı konusunda tekellerini yitiren ve İslami örgütlerin toprak mültkiyeti olan vakıf toprakları üzerinde de devlet kontrolünden rahatsız olan gerici din alimi zümreyi (ulema, ÇN), hem de Emanullah'ın ellerinden vergi

Afganistan'a gideceği, Türkiye'nin Afganistan'daki bölüşümde pay alamayacağı, bir "çıkarı" olmadığı vb. gerekçeler öne sürülmektedir. Bu yaklaşım tüm reformist, legal solda egemendir. Bunun yanında yer yer devrimci sol kesimin ajitasyonuna da yansımaktadır. Bu gibi gerekçeler, tersi sözkonusu olduğunda, yani TC gerçekten de emperyalist kurtlar sofrasında gerçek bir pay kapacak durumda olduğunda, emperyalist savaştan yana olmanın da gerekçesidir aynı zamanda. Nitekim egemen sınıfların propagandacıları savaşa katılma halinde alacaklarının hesaplarıyla kitleleri savaşa kazanmaya çalışmaktadır. Savaşa Türkiye'nin çıkarı (ki bu gerçekte, bugünkü şartlarda Türk hakim sınıflarının çıkarıdır) olmadığı vb. nedeniyle değil, savaş halklara karşı emperyalist bir savaş olduğu için, iki taraflı haksız bir savaş olduğu için, bütün dünyada işçilerin emekçilerin çıkarlarına ters olduğu için karşı çıkılmalıdır. Egemen sınıflara, bu savaş sizin savaşınız, onu bizsiz yapın denmelidir. Bizim savaşımız, sınıf savaşıdır denmelidir! Savaş iki taraflı haksız bir savaş olduğu için bu savaşa karşı çıkılmalı, her iki yana da –tabii öncelikli olarak emperyalist saldırıya karşı olmak üzere– karşı çıkılmalı, emekçilere doğrular anlatılmalıdır.

Emperyalist ülkelerdeki barış haraketine gelince: Önce şu tespit edilmelidir: Anda yürüyen savaşa karşı "barış" hareketi, daha önceki dö-

---

toplama yetkilerini aldığı Afgan kabile aristokrasisini aşırı derecede rahatsız etti. Hanlara verilen vergilerde ve onların bir dizi imtiyazında yapılan kesintiler de hiç de küçümsenmeyecek bir tepki yarattı. Afganistan gericileri (Emanullah'a karşı, ÇN) yabancı, en başta da İngiliz emperyalistlerinden gelecek her yardımı sevinçle karşılıyordu. Ülkenin bağımsızlığı için yürütülen mücadele başlangıçta Emanullah'a köylülerin sempatisini kazandırmıştı. Fakat kısa süre içinde, ülkenin ham maddelerini komik derecede ucuz fiyatlarla kapatan, buna karşı sanayi ürünlerini ülkeye normal pazar fiyatlarının üç misli fiyata satan tekel gruplarının marifetleri sonucu vergilerin yükseltilmek zorunda kalınması, toprak kiralarındaki yükseliş ve bunun sonucunda küçük toprak mülkiyetinin büyük toprak sahiplerinin, tefecilerin ve devlet memurlarının eline geçmesi, bu sonuncuların rüşvetçiliği köylülerde hoşnutsuzluğu geliştirdi. Ülkenin sosyo ekonomik açıdan genel geriliği, endüstrinin çok az gelişmiş olması ve istikrar kazanmış bir işçi sınıfının yokluğu, gericilerin ajitasyonu için uygun şartlar oluşturdu. 1924 ve 1925'te Khost bölgesinde ve Güney Doğu Afganistan'ın değişik bölgelerinde gerici darbeler yaşandı. Bu darbelerin olduğu bölgeler Hindistan'a komşu bölgelerdi. Bu durum isyancıların yurtdışından silah ve diğer yardımlar almasını kolaylaştırıyordu. Emanullah bu ortamda Afganistan'ın en ünlü soylu ailelerinden birine mensup olan Nadir Han'ı Savaş Bakanı olarak isyanları bastırmakla görevlendirdi. Ancak Nadir Han isyanları bastıracak yerde, onları destekleyen bir tavır takındı. Bunun üzerine görevinden alınarak Paris elçiliğine atandı.

31 Ağustos 1926'da Paghman'da emirin yazlık malikanesinde SSCB ile Afganistan arasında karşılıklı saldırmazlık paktı imzalandı. Bu anlaşmaya göre her iki taraftan birinin bir üçüncü devlet tarafından saldırıya uğraması halinde, diğer taraf tarafsız kalmayı garanti ediyordu. Paghman Antlaşması, Sovyetler Birliği ile Afganistan arasındaki dostça ilişkilerin daha da iyileşmesinin bir adımı oldu ve Afganistan'ın uluslararası konumunu da hissedilir derecede sağlamlaştırdı.

1926'da Emanullah Han padişah ünvanını aldı. 1927 sonunda bir yurtdışı gezisine çıktı. Emanullah'ın bu gezi sırasında SSCB ziyareti Afganistan'la Sovyetler Birliği arasındaki dostluğun pekiştirilmesine hizmet etti. Ağustos 1928'de Padişah Afganistan'a geri döndü ve yarı liberal reformlarını sürdürdü.

1928 Sonbaharı'nda Afganistan'da yeni büyük bir isyan patladı. Ülkenin Güney Doğu'sunda feodal beyler ve din adamlarının önderliğinde Afgan kabileleri Emanullah'a karşı ayaklandılar; Kabil bölgesinde islamcı din adamları önderliğinde isyancı gruplar oluşturan köylüler devletin vergi tahsildarlarına saldırıp öldürdüler. Bu çeteler içinde Afgan ordusundan kaçmış olan ve Sakaoğlu (Batçe-i Saka) diye anılan Habibullah'ın çetesi çok ünlendi. İsyanın örgütlenmesinde İngiliz casusu Lawrence de önemli bir rol oynadı. Sakaoğlunun çeteleri başkentin içine kadar ilerlediler.

Bu ortamda yüksek din adamları şûrası Emanullah'ı azlettiğini açıkladı. 1929 Ocak'ında o döneme kadar hükümet ordusu saflarında çatışan Mangal aşiretinin silahlı güçleri Sakaoğlu (Batçe-i Saka) çetesi saflarına geçti, böylece bu çete için Kabil yolu önemli ölçüde açılmış oldu. Emanullah krallıktan, ağabeyi İnayetullah Han lehine feragat ettiğini açıkladı ve 14 Ocak 1929'da Kandahar'a kaçtı. Fakat İnayetullah Han yerine Kabil'i ele geçiren isyancıların başı Kabil emiri oldu.

Amanullah Batçe-i Sako'nun krallığını ilan ettiğini öğrenince, feragatını geri aldığını açıkladı ve 10 bin kişilik bir ordunun başında Kandahar'dan Kabil'e doğru yürüyüşe geçti. Ancak bu sefer, ne siyasi ne de askeri açıdan iyi hazırlanmış bir sefer değildi. 1929'un başında Emanullah ordusu Gazni'de Habibullah'ın güçleriyle giriştiği muharebede büyük bir yenilgiye uğradı. Emanullah bunun üzerine Afganistanı terketmek zorunda kaldı.

1929 baharında Batçe-i Sako 'nun kendine verdiği isim olan Habibullah Han'ın iktidarı Afganistan'ın geniş bir bölümüne yayıldı. Gerçekte Afganistan birbirinden bağımsız bir dizi bölgeye bölünmüş durumdaydı. (...)"

(Büyük Sovyet Ansiklopedisi, Dünya Ülkeleri dizisi 7, Afganistan, Alm., 1953 Leipzig, sayfa 40- 45)

EK – 3:

"Evet, merkezi bir örgütün yokluğu ve yerel devrimci örgütlerin güçsüzlüğü koşullarında zaten terör de bundan başka bir şey olamaz. Tam da bu nedenle biz kararlılıkla, bugünkü koşullar altında böyle bir savaş aracının zamansız ve elverişsiz olduğunu, en aktif savaşçıları, hareketin bütününün çıkarları için en önemli, gerçek görevlerinden saptırdığını ve hükümet güçlerini değil, devrim güçlerini parçaladığını açıklıyoruz. Son olaylar anımsansın: kent işçilerinin ve kentlerin 'aşağı halk'ının geniş kitlelerinin mücadele isteğiyle nasıl yanıp tutuştuğunu görüyoruz, fakat devrimcilerin bir yöneticiler ve örgütçüler kurmayına sahip olmadıkları görülüyor. Bu koşullar altında en enerjik devrimcilerin teröre yönelmeleri, ciddi umutlar besleyebileceğimiz biricik ordunun güçsüzleşmesi tehlikesini içinde barındırmıyor mu? Bu, devrimci örgütlerle, güçsüzlükleri tam da dağınıklıklarında yatan hoşnutsuzlar, muhalifler ve mücadele etmek isteyenler kitlesi arasındaki bağın kopması tehlikesini yaratmıyor mu? Oysa başarımızın tek güvencesi bu bağda yatıyor. Yapılan tek tek kahramanca eylemlerin bütün önemini reddetme düşüncesinden çok uzağız, fakat terör sarhoşluğuna kapılmaya, bugün pekçok devrimcinin meyilli olduğu, onu en önemli ve en temel mücadele aracı olarak kabul etmeye karşı uyarıda bulunmak bizim görevimizdir. Terör hiçbir zaman olağan bir savaş yöntemi olamaz: En iyi halde terör, sadece tayin edici taarruz yöntemlerinden biri olarak uygundur. İçinde bulunduğumuz durumda böyle bir taarruz **çağrısı** yapabilecek durumda mıyız? Belli ki 'Raboçeye Dyelo' bu soruya olumlu yanıt veriyor. En azından şu çağrıyı yapıyor: 'Taarruz kolları oluşturun!' Fakat burada da gayretkeşliği aklından ağır basıyor. Askeri güçlerimizin esas kütlesi gönüllülerle isyancılardır. Daimi ordu olarak sadece bazı küçük birliklere sahibiz, ve bunlar da seferberlik halinde değiller, birbirleriyle bağlantı halinde değiller, bırakın taarruz kolları oluşturmayı, herhangi bir askeri kol oluşturmak için bile eğitilmiş değiller. Mücadelemizin genel koşullarını, bunları tarihsel olayların her 'dönüm noktası'nda unutmadan görebilecek durumda olan herkes için, bugün şiarımızın 'Haydi taarruza!' değil, 'Düşman kalesinin kurala uygun şekilde kuşatılması' olabileceği açıktır. Başka kelimelerle: Partimizin dolaysız görevi, bütün mevcut güçleri şimdi bir taarruza çağırmak olamaz; daha çok, bütün güçleri birleştirebilecek ve hareketi sadece sözde değil gerçekte yönetecek, yani tayin edici savaş için işe yarar askeri güçleri çoğaltmak ve güçlendirmek amacıyla yararlanılması gereken bütün protestoları ve devrimci patlamaları desteklemeye daima hazır olacak bir devrimci örgütün yaratılması çağrısı olmalıdır."

(Lenin, Seçme Eserler, cilt 2, sayfa 29-30, İnter Yayınları)

"D) Ekonomizmin Terörizmle Ortak Yanı Nedir?

Yukarıdaki dipnotta, bir Ekonomistle, sosyal-demokrat olmayan bir teröristin, tesadüfen birbiriyle mutakabat içinde olduğu görülen görüşlerini aktardık. Ne var ki, genel konuşulduğunda, bu ikisi arasında tesadüfi değil, zorunlu bir iç bağıntı vardır, ve bunun üzerinde daha sonra ve tam da devrimci faaliyete eğitmek sorununda duracağız. Ekonomistlerle günümüz teröristlerinin ortak bir kökü var: bu, önceki bölümde genel bir olgu olarak söz ettiğimiz ve şimdi politik faaliyet ve politik mücadele alanındaki etkileri açısından inceleyeceğimiz **kendiliğindenliğe tapmanın** ta kendisidir. İlk bakışta, iddiamız paradoks gelebilir, çünkü 'monoton günlük mücadele'yi vurgulayanlarla, tek tek insanları en özverili mücadeleye çağıranlar arasındaki fark çok büyük gözükür. Fakat bu paradoks değildir. Ekonomistler ve teröristler, kendiliğinden hareketin iki farklı kutbuna tapanlardır: Ekonomistler, 'salt-işçi-hareketi'nin kendiliğindenliğine, teröristler ise, devrimci çalışmayı işçi hareketiyle bir bütün halinde birleştirmeyi bilmeyen ya da bu olanaktan yoksun aydınların tutkulu öfkesinin kendiliğindenliğine taparlar. Bu olanağa artık inanmayan ya da hiç inanmamış olan birine, öfke duygusuna ve devrimci enerjisine terörden başka bir çıkar yol bulması gerçekten zor gelebilir. Böylece, sözünü ettiğimiz iki akımda da kendiliğindenliğe tapma, ünlü 'Credo' programının **gerçekleştirilmeye başlamasından** başka bir şey değildir: işçiler 'işverenlere ve hükümete karşı ekonomik mücadele' ('Credo'nun yazarı, düşüncesini Martinov'un sözleriyle ifade ettiğimiz için bizi bağışlasın! Buna hakkımız olduğunu düşünüyoruz, çünkü 'Credo'da da, işçilerin ekonomik mücadelede nasıl 'kafalarını politik rejime çarptıkları'ndan söz edilmektedir), aydınlar ise kendi güçleriyle politik mücadeleyi yürütsünler, elbette teröre baş vurarak! Bu tamamen mantıki ve kaçınılmaz bir **sonuçtur**, bu sonucun kaçınılmazlığı bu programı gerçekleştirmeye başlayanların **bilincine çıkmamış olsa da**, bu sonuçta ısrar etmemek elde değildir. Politik faaliyetin kendi mantığı vardır, ve bu mantık, en iyi niyetle ya teröre başvurmaya ya da ekonomik mücadelenin kendisine politik bir nitelik kazandırmaya çağıranların bilin-

nemlerdeki barış hareketleriyle karşılaştırıldığında, kitlesel katılım açısından geri düzeydedir. Geçmişte barış hareketinin içinde yer alanların önemli bir bölümü, bugün savaş yürüten iktidarların parçaları durumundadır. ABD'nin Avrupa'daki büyük emperyalist müttefikleri –İtalya dışta tutulduğunda– "sol" (sosyalist-sosyaldemokrat-yeşil) hükümetler tarafından yönetilmektedir.

İkinci olarak kitlesel olarak güçsüz olan barış hareketine damgasını vuran yine burjuva pasifizmidir. Her türlü savaşa ve şiddete karşı çıkma temelinde bir "savaş karşıtlığı", içinde bulunulan anda savaş tarafı bulunan emperyalist ülkelerde bu somut

cinden bağımsızdır. Cehenneme giden yol da iyi niyet taşlarıyla döşenmiştir, ve bu durumda iyi niyet insanı, 'en az direnme yolu'na **tamamen burjuva** 'Credo' programı yoluna girme kendiliğinden çabasından kurtarmaz. Pekçok Rus liberalinin –açıktan liberallerin ve Marksist maskeli liberallerin– teröre içten bir sempati duyması ve bugün ortalığa yayılmış olan terörist ruh hallerini teşvik etmeye çalışması da tesadüf değildir.

İşçi hareketini her bakımdan ilerletme görevini önüne koyan, fakat bunu yaparken terörü ve deyim yerindeyse sosyal-demokrasiden kurtulmayı **programına** almış olan devrimci-sosyalist grup 'Svoboda'nın ortaya çıkması olgusu, sosyal-demokrat yalpalamaların yol açacağı bu sonucu **daha 1897 sonunda harfiyen öngörüp** ('Bugünkü Görevler ve Taktik Sorunu Üzerine') ünlü 'iki perspektif'ini çizen P. B. Akselrod'un olağanüstü zekâsını bir kez daha doğrulamıştır. Rus sosyal-demokratları arasında daha sonra ortaya çıkan bütün anlaşmazlıklar ve görüş ayrılıkları, tıpkı bitkinin tohum içinde bulunması gibi, bu iki perspektifte içerilidir.[1]

Bu açıdan bakıldığında, ekonomizmin kendiliğindenliğine karşı koyamayan 'Raboçeye Dyelo'nun, neden terörizmin kendiliğindenliğine karşı koyamadığı da anlaşılır. Burada, 'Svoboda'nın terörizmi savunmak için benimsediği özel argümantasyona işaret etmek çok ilginç olacaktır. 'Svoboda' terörizmin yıldırıcı rolünü 'tamamen reddeder' ('Devrimciliğin Yeniden Doğuşu', s. 64), bunun yerine terörün 'sarsıp uyandırıcı önemi'ni ön plâna çıkarır. Bu, ilk olarak, teröre başvurmaya zorlayan o geleneksel (sosyal-demokrasi öncesi) düşünce çevresinin parçalanma ve çözülme safhalarından biri olarak karakteristiktir. Bugün hükümetin terörle 'yıldırılamayacağı'nı ve dolayısıyla da dezorganize edilemeyeceğini tanımak, bir mücadele sistemi olarak, program tarafından tasdik ve kabul olunan bir faaliyet alanı olarak terörü mahkûm etmek demektir. İkinci olarak bu, 'kitleleri devrimci faaliyete eğitme' alanındaki acil görevlerimiz konusunda anlayış kıtlığının örneği olarak daha da karakteristiktir. 'Svoboda', terörü, işçi hareketini 'sarsıp uyandırma'nın, ona 'güçlü bir itki' vermenin aracı olarak propaganda ediyor. Kendi kendisini bundan daha çarpıcı biçimde çürüten bir başka argümantasyon tasavvur etmek zordur! Rus gerçekliğinde özel 'sarsıp uyandırıcı' araçlar keşfetmeyi gerektirecek kadar az mı rezalet var? Öte yandan, Rusya'da egemen olan zorbalığın bile harekete geçirmediği ve geçiremeyeceği birisi, hükümetle bir avuç terörist arasındaki düelloyu kollarını kavuşturup, durup seyredecektir. Asıl mesele, işçi kitlelerinin Rus yaşantısının aşağılıkları tarafından, mücadele etme için çok güçlü biçimde sarsılıp uyandırılmalarıdır, ne var ki biz, Rus yaşantısının hepimizin zannettiğinden ve inandığından çok daha büyük miktarlarda ürettiği halk öfkesinin **bir tek** muazzam ırmak halinde birleştirilmesi gereken, deyim yerindeyse, tüm damla ve dereciklerini toplamayı ve merkezileştirmeyi bilmiyoruz. Bu görevin gerçekleştirilebilecek olduğunu, işçi hareketinin muazzam büyümesi ve yukarıda saptadığımız işçilerin politik yazına duydukları açlık, çürütülemez biçimde kanıtlamaktadır. Oysa terör çağrıları, tıpkı ekonomik mücadelenin kendisine politik bir nitelik kazandırma çağrısı gibi, Rus devrimcilerinin önündeki en acil görevden: çok yönlü politik ajitasyonu örgütleme görevinden **kaçmanın** farklı biçimleridir. 'Svoboda' ajitasyonun **yerine** terörü **geçirmek** istiyor; 'kitleler arasında güçlü, enerjik bir ajitasyon başladığında, terörün sarsıp uyandırıcı rolünü yerine getirmiş olacağı'nı açıkça ilan ediyor ('Devrimciliğin Yeniden Doğuşu', s. 68). İşte bu, hem teröristlerin hem de Ekonomistlerin, ilkbahar olaylarının[2] sunduğu açık kanıtlara rağmen, birilerinin yapay 'sarsıp uyandırma araçları' arayarak, diğerlerinin ise 'somut talepler'den söz ederek kitlelerin devrimci eylemliliğini küçümsediklerini göstermektedir. Ne biri, ne de diğeri, politik ajitasyon ve politik teşhirin örgütlenmesi alanında kendi eylemliliklerini geliştirmeye yeterli dikkati göstermiyorlar. Fakat bu eylemliliğin yerine bir başka şeyi **geçirmek**, ne şimdi, ne de herhangi başka bir zaman olanaklıdır."

[DİPNOTLAR: (Numaralamayı biz yaptık.)]

"(1) Martinov 'başka daha gerçekçi(?) bir ikilem tasavvur etmektedir' ('Sosyal-Demokrasi ve İşçi Sınıfı', s. 19): 'Ya sosyal-demokrasi, proletaryanın ekonomik mücadelesinde doğrudan önderliği üstlenir ve bu sayede(!) bu mücadeleyi devrimci sınıf mücadelesine dönüştürür...' 'Bu sayede' –yani besbelli ki ekonomik mücadelede doğrudan önderlik sayesinde. Martinov bize, sadece sendikal mücadeleye önderlik sayesinde, trade-unionist bir hareketi devrimci bir sınıf hareketine dönüştürmenin başarıldığının nerede görüldüğünü bir göstersin bakalım. Böyle bir dönüşüm için **çok yönlü** politik ajitasyona 'doğrudan önderlik' etmeye aktif biçimde girişmenin zorunlu olduğunu kavramıyor mu?... 'Ya da öteki perspektif: Sosyal-demokrasi, işçilerin ekonomik mücadelesinin önderliğinden uzaklaşır ve... böylece kendi kanatlarını keser...' 'Raboçeye Dyelo'nun yukarıda aktarılan görüşüne göre, 'uzaklaşan' 'Iskra'dır. Oysa gördük ki 'Iskra', ekonomik mücadeleye önderlik için **'Raboçeye Dyelo'dan çok daha fazla şey yapmakta**, bunu yaparken kendisini sadece bununla sınırlamamakta ve bu görev uğruna politik görevlerini ihmal etmemektedir.

(2) Kastedilen 1901 ilkbaharında başgösteren büyük sokak gösterileridir. (Yazarın 1908 baskısına dipnotu. **–Alm. Red.**)

(Lenin, Seçme Eserler, cilt 2,
sayfa 101-104, İnter Yayınları)

savaşa da karşı çıktığı noktada, "hiç yoktan iyidir", fakat bu pozisyon, haklı haksız savaş ayrımı yapmadığı noktada, gerçekte en iyi halde statükoyu –yani emperyalizmin egemenliğini– objektf olarak savunan bir pozisyondur. Bu pozisyon, bu pozisyonun savunucuları kendilerini doğrudan saldırı hedefi olarak gördükleri noktada, "militan savunma", "askeri opsiyon" savunmaya dönüşebilecek bir pozisyondur. Örneğin Almanya'da Yeşiller partisinde yaşanan gelişme budur.

Özellikle Avrupa'da gelişen barış hareketinin bir başka hastalığı da, hareket içindeki milliyetçi görüşlerdir. Egemen olan kendi egemen sı-

nıflarının savaş konusundaki tavrının hedef tahtasının merkezine konması değil, ABD'nin öncelikli hedef olarak alınmasıdır. Antiamerikanizm bir çok halde kendi emperyalizminin saldırı hedefi olmaktan çıkarılmasıyla elele gitmektedir.

Görev bu barış hareketi bağlamında da, bu hareket içinde pasifist görüşlere karşı da tutarlı bir mücadeledir. Bunun yanında milliyetçi antiamerikanizme karşı da Alman komünisti Liebknecht'in Birinci Dünya Savaşı'nın öngününde haykırdığı şiar "Baş düşman kendi ülkemizdedir" şiarı hareketin içine ısrarla taşınmalıdır.

13 Kasım 2001▲

Son gelişmeler...

Bu yazı kaleme alındıktan sonra geçen süre içinde burada sözünü ettiğimiz "Afganistan'da Taliban rejimini yıkmaya yönelik savaş" savaşın bir yanını oluşturan, başını ABD'nin çektiği emperyalist-gerici güçler koalisyonunun askeri zaferiyle esas olarak sonuçlandı.

Bu askeri zaferde, emperyalist-gerici koalisyonun Afganistan'daki kara ordusunu esasta kendini "Kuzey İttifakı" olarak adlandıran –savaş sürecinde ismini "Birleşik Cephe"ye dönüştürdü– ve değişik etnik gruplardan, değişik çıkarlara sahip savaş ağalarının ordularından oluşan, ortak paydaları Taliban rejimini devirmek hedefi olan Afganistanlı güçler oluşturdu. Taliban rejiminin egemen olduğu dönemde de ülkenin kuzeyinde toprakların yüzde 10'unu elinde bulunduran bu güçler, öncelikle ABD'nin yoğun hava bombardımanı desteğinde üç ay içinde ülkenin tümünde kontrolü ele geçirdiler.

Taliban rejimi askeri olarak bütün alanlarda, ABD'nin yoğun hava bombardımanı terörüne dayanan bir askeri strateji ile yıkıldı. Talibanların elinde olan alanlar Kuzey İttifakı'nın hedefi göstericiliğinde, önce çok yoğun hava bombardımanları ile terörize edildi. Bu bombardımanlar sırasında binlerce Afgan emekçisi hayatını kaybetti. Milyonlarca sivil halktan insan hayatını kurtarabilmek için göç yollarına düştü, bombalanan alanları terketti. Emperyalist gerici ittifakın kara ordusu, Kuzey İttifakı güçleri havadan bombalanan alanları karadan da ablukaya aldı. Cephe savaşında Taliban güçlerinin, karşılarındaki muazzam askeri güce karşı zafer kazanma şansı yoktu. Esasta Paştun nüfus içinde desteğe sahip Talibanlar, ABD'nin yoğun bombardıman terörü ile, doğrudan örgütlü olmayan güçler içinde de desteklerini önemli ölçüde kaybettiler. Böyle bir durumda Talibanlar için iki yol kalıyordu. "Kanının son damlasına kadar savaşarak şehit olup cennete kavuşmak" ya da mümkün olan, kaçınılmaz olan askeri yenilgiyi en az kayıpla atlatmak; elde tutulan alanlardan geri çekilmek, uzun vadeli iktidar mücadelesi için güçlerini yeniden düzenlemek. Görünen odur ki, Talibanlar ikinci seçeneği tercih ettiler.

Çok kanlı çatışmalar olmaksızın, Taliban rejimi iktidardan çekildi; Taliban rejiminin Pakistan'daki elçisi ve sözcüsü konumunda olan kişi, Taliban hareketinin siyasi hareket olarak kendini feshettiğini açıkladı.

Bütün savaş içinde en kanlı çatışma, Mezar-ı Şerif'te teslim olmuş çoğu Arap cihadcıların "isyan bastırma" adına katledilmesinde yaşandı. 400'ün üstünde tutsak bütün dünyanın gözü önünde adeta canlı yayında katledildi.

Aslında Taliban'ın güçlerini önemli ölçüde koruyarak iktidarı teslim etmesi, onun fazla askeri zarar almadan savaştan çıkması, ABD'nin beklentilerine uygun bir gelişme olmadı. ABD'nin hesabı Kuzey İttifakı güçleriyle, Taliban güçleri arasındaki çatışmalarda Taliban güçlerinin fiziken de yokedilmesiydi. Şimdiki durumda Talibanlar hem barışçı gelişme opsiyonunda, hem de gerilla savaşı opsiyonunda Afganistan'da önemli bir rol oynayabilecek durumda savaştan çıktılar. Taliban güçleri, yalnızca Afganistan'da değil, önümüzdeki dönemde –belki başka isimler altında– Pakistan'da da rol oynayabilecek durumdadır. Rejim çöktü, yeni egemenler Talibanın sıradan üyelerine af ilan ettiler. Yöneticiler için de öngörülen af ABD'nin vetosundan döndü.

Savaş şu anda yalnızca bir alanda, Tora-Bora isimli dağ içine gömülü kalenin çevresinde yürüyor. Emperyalist-gerici ittifak güçleri bu dağ kalesinde El Kaide örgütünün elemanları olduğunu, belki de Bin Ladin'in kendisinin de burada olabileceğini söylüyor. Bu kalenin de ele geçirilmesi görünürde uzun sürmeyecek. Böylece bu savaş bu biçimiyle bitmiş olacak.

Savaş sonrası rejim için de BM'nin gözetiminde Bonn'da düzenlenen Afganistan Konferansı'nda belirli somut adımlar atıldı. 22 Aralık'tan itibaren Afganistan'da iktidarı devralacak 6 ay süreli bir geçici hükümet kuruldu. Değişik etnik ve siyasi grupların temsil edildiği bu hükümetin başkanlığı Paştun etnik grubundan olan Karzai'ye verildi. 6 aylık süre sonrasında toplanacak bir Meclis'in yeni hükümeti seçmesi; BM çerçevesinde kurulacak bir barış gücünün de bu gelişmeleri denetlemesi, ülkede barışı koruması öngörülüyor.

Ancak emperyalistlerin dayatması ile kurulan bu hükümet, ülkede çeşitli güçlerin onayına sahip değil. Örneğin ülkenin Kuzeydoğu'sunda iktidarı elinde bulunduran ve Türkiye ile çok sıkı fıkı ilişkiler içinde bulunan General Dostum, hoşnutsuzluğunu açıkça dile getiriyor, kendi bölgesine hükümet güçlerini sokmayacağını açıklıyor, gelecekteki Afganistan içinde de geniş özerklik talep ediyor. Aynı şekilde BM Barış Gücü'nün ülkeye yerleşmesi planı da ülkede tepki çekiyor.

Kandahar çevresinde değişik Paştun savaş ağaları iktidarı paylaşmış durumdalar. Anda görünen, BM gözetiminde kurulan geçici hükümetin iktidarının gerçek anlamda Kabil ve çevresiyle sınırlı kalacağı ve değişik etnik gruplar ve savaş ağaları arasında iktidar dalaşının –yer yer silahlı çatışmalar biçiminde de– süreceği...

Tabii ki, bu arada emperyalistlerin kendi aralarındaki dalaş da sürüyor.

Rusya Kabil'e "insani yardım" adına kurduğu hava köprüsüyle küçümsenmeyecek bir köprübaşı kurdu. Şimdilik Kabil'e kurulan hastane üzerinden "uzmanlarını" –ki bunların çoğunun geçmişte Afganistan tecrübesi olan KGB elemanları olduğu bilinen bir "giz" durumunda– yerleştiriyor. O, geleceğin Afganistan'ı için dalaşta doğrudan söz sahibi olabilmek amacıyla bu şekilde önemli bir adım atmış oldu.

ABD, her ne kadar Kuzey İttifakı güçlerini kendi kara ordusu gibi kullandıysa ve uzmanları üzerinden yönlendirdiyse de, bizzat kendisi askeri olarak Afganistan içinde gücü olmadığı zaman avantajlarını yitireceğinin bilincinde, savaşın son döneminde kara güçlerini de yoğun bir biçimde önemli alanlara indirmeye başladı. Kabil'de ABD konsolosluğu ABD'nin özel güçlerinin kontrolüne / işgaline alındı; Kandahar çevresine 2000 civarında özel kuvvet yerleştirildi. ABD Afganistan'ın doğrudan ABD tarafından askeri işgalinin olası sonuçlarını düşündüğünden, belli alanların BM Barış Gücü üzerinden kontrol edilmesinin yeterli olacağını düşünüyor.

Almanya, diplomatik alanda elde ettiği başarıları (Afganistan Konferansı'nın başarısı Alman diplomasisinin başarısı olarak görülüyor) ekonomik alanda yoğun yatırımlarla, kültürel alanda "geleneksel bağları" güçlendirmekle destekleyerek Afganistan'da gücünü artırmak istiyor.

Kurulacak BM Barış Gücü'nün, en azından ilk altı ayda işi çok zor. Çünkü barış yalnızca görünürde sağlanmış durumda. BM Barış Gücü'nün bizzat kimi çatışmalara girmesi olasılığı hiç de az değil. Diğer yandan BM Barış Gücü'nün halkın büyük kesimi açısından yabancı bir işgal gücü olarak görülmesi, özellikle Hristiyan yabancıların geniş yığınlar içinde "gâvur", "düşman" görülmesi olasılığı yüksek. Bu yüzden bu dönemde BM Barış Gücü'ne önderlik edecek gücün Afganistan halkları nezdinde prestij kaybetme olasılığı yüksek. Bu yüzden BM Barış Gücü'ne önderlik edecek güç konusunda ABD'nin tercihi Almanya! Alman emperyalistleri, bu konuda önceliği İngilizlere ve Fransızlara "lütfediyor", onların öncülüğünde bir barış gücünde yer almak istediklerini belirtiyorlar. Bu konuda pazarlıkların sonucu 15 Aralık'a kadar belli olması gerek. Geçici hükümetin işine başlaması ile, BM Barış Gücü'nün devreye girmesinin aynı tarihlerde olması planlanıyor.

Türk hakim sınıfları bu barış gücünde, aslında önder güç olarak da yer almaya hevesli ve hazır . Fakat ona sıra gelene dek epey emperyalist aday var. Türk hakim sınıfları şimdilik ABD emperyalizminin yanında, onun NATO içindeki en güvenilir müttefiği –siz isterseniz emir kulu olarak da okuyabilirsiniz– olarak, ABD emperyalizminin ona biçtiği rolü oynamaktan öte bir şey yapacak durumda değil. Afganistan'daki dalaşta General Dostum ile iyi ilişkiler ve Müslüman bir ülke olmak Türk hakim sınıflarının pazarlık gücünü biraz artıran kozlar. Fakat bunlar da TC'nin rolünün taşeronluktan öteye geçmesini beraberinde getirecek şeyler değil.

Kısaca:

Savaş sonucu Afganistan'daki Taliban rejimi yıkıldı.

Şimdi gerek emperyalistlerarası dalaş, gerekse Afganistan'ın yerli güçleri arasındaki iktidar dalaşı gündemde.

Sonuç belli değil.

ABD'nin başını çektiği "terörizme karşı savaş" açısından, Afganistan etabı –sıcak savaş olarak– şimdilik kapanmış durumdadır. Şimdi yeni hedefler gündeme gelecektir.

Yeni hedefler bağlamında bugünkü geniş ittifakın aynen sürmesi beklenmemelidir.

Özellikle Irak'ın hedef olması halinde, bugünkü ittifakın belli parçalarının –örneğin Rusya, örneğin Çin, belki Avrupa'nın belirli güçleri, değişik Arap ülkelerinin– bu ittifaktan çekilmesi kimseyi şaşırtmamalıdır.

Türk hakim sınıfları ABD'ye iyice bağlanmış durumdadır. ABD'nin girdiği bir savaşta, şu veya bu biçimde onun yanında yer almaya, –en azından destek verme, üsleri kullanıma açma, hava sahasını açma vb. biçiminde ve fakat büyük olasılıkla daha aktif bir şekilde doğrudan askerle katılma biçiminde– eli mahkumdur.

12 Aralık 2001 ▲

7. KONGRE'DEN

Örgütsel sorunlar üzerine...

Bilindiği üzere Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) 7. Kongresi'ni başarıyla gerçekleştirdi. 7. Kongremiz, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin diğer olağan kongrelerinden bir noktada farklılık gösteriyordu. Daha önceki kongrelerde teorik ve siyasi çözümlemeler ve bu alanlarda kaydedilen gelişmeler, kongrelerin ağırlıklı yanını oluşturmaktaydı. Ama 7. Kongre'de, geçtiğimiz çalışma dönemindeki gelişmelerin geniş bir teorik açımlaması ile yine geçen dönemde marksist-leninist hareketin kimi sorunlarına ilişkin geniş teorik çözümlemeler, karar altına alınması gereken büyük çaplı araştırmalar vs. yoktu. 7. Kongre'nin hazırlığını yapmış olan Merkez Komite'nin sunduğu Siyasi Rapor (ki bu rapor kongrede kabul edildiği şekliyle Bolşevik Partizan'ın 137. sayısında yayınlanmıştır.) siyasi tartışma bağlamında üzerinde tartışma yürüyen temel belge idi. Geçtiğimiz çalışma dönemindeki gelişmelerin özetlendiği bu belge üzerine kongrede tartışılarak son şekli verildi.

Bugüne kadar yapılan kongrelerde esas tartışma özellikle ortaya konulan "yeni" teorik açımlamalar, siyasi çizginin ilerletilmesi amaçlı araştırma sonuçları vb. olurken, 7. Kongre, ağırlıklı olarak pratik örgütsel çalışmaların değerlendirildiği, tartışıldığı ve bu konudaki çizgimizin geliştirildiği bir kongre oldu.

"Örgütlenme silahımızdır! Haydi işçi sınıfının öncü kesimini kazanmaya! Haydi örgütlenmeye!" şiarı, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan - Türkiye) 7. Kongre'sinin ana şiarı idi.

Ağırlıklı olarak bu şiar temelinde bir gündemle toplanan 7. Kongre; örgütlenme halkasına ağırlık veren zincirin son halkasını oluşturdu. Bilindiği üzere 5. Kongre (1994) örgütlenmeye özel vurgu yapan, "örgütsel inşa halkasının temel halka olduğunu", "kadroların herşeyi belirleyeceklerini" tespit ederek bu alandaki çalışmaya ivme kazandırmaya yönelik kararlar almış; 6. Kongre (1997) ise "günün en temel görevi örgütçü kadroların yetiştirilmesidir, örgütsel inşa belirleyicidir" görüşleri temelinde örgütsel alandaki gelişmenin boyutlanarak sürmesi için açık, net bir perspektif belirlemişti. 7. Kongre'de ise eski Merkez Komitesi'nin "Örgütsel durumumuz, faaliyetlerimiz, gelişmemiz, gelişme perspektiflerimiz" başlığıyla kongre öncesinde partinin bilgisine sunduğu Faaliyet Raporu temelinde yürüyen tartışmalar sonuçlandırıldı; durumumuz objektif bir şekilde ortaya kondu, görevler belirlenerek partinin önüne kondu.

7. Kongre'de örgütsel durumun ağırlıklı tartışılmasının, "örgütsel inşa halkasına" özel vurgu yapılmasının temelinde yatan iki temel etmen vardır.

Bunlardan birisi, hâlâ esasta ayrı ayrı kulvarlarda yürüyen Bolşevik Parti ile işçi sınıfı hareketini birleştirmek, partinin gerçek anlamda sınıf temelinde örgütlenmesini sağlamak ve pratikte işçi sınıfı hareketinin öncü örgütü haline gelmek için örgütsel inşanın belirleyici olma olgusudur. Kuşkusuz bu hedefe varmak –hele bugünkü komünizm ve sosyalizm düşüncesinin işçi yığınları içinde fazla çekiciliğinin olmadığı ve kendiliğinden sınıf hareketinin oldukça geri düzeyde olduğu bir ortamda– çok uzun süreli, sabırlı bir çalışma gerektiriyor, uzun nefes, devrimci tutarlılık, ideolojik sağlamlık ve inat gerektiriyor. Bugün bu hedefe varabilme yönünde "başarı" önümüze koyduğumuz ve koyacağımız alçakgönüllü, gerçekçi "küçük", "ara hedeflere" varıp varmadığımızla ölçülmelidir.

İkinci olarak bu temel görüşlerden yola çıkarak örgütlenme alanında atılan adımların güçlendirilmesi; yürütülen çalışmanın daha da verimli kılınması, çalışmada edinilen tecrübelerden yola çıkarak önümüzdeki çalışma döneminde izlenecek yol ve yöntemlerin ana hatlarıyla belirlenmesi ihtiyacıdır. Bunun bir diğer anlamı şudur: Partimiz artık örgütlenme alanında sorunları, eksiklikleri, deneyimlerden elde edilen sonuçları, başarıları veya başarısızlıkları tartışabilecek düzeyde bir pratiğe sahiptir. Bu elbette sevindiricidir; örgütlenme alanında atılacak daha büyük adımların ve daha büyük gelişmelerin habercisidir.

Bu yazı dizimizde 7. Kongremizde örgütsel sorunlar üzerine yürüyen tartışmalarda durumumuzun değerlendirilmesi, ortaya çıkan kimi sorunlar, alınan kimi kararlar, zorluklarımız ve bunları aşma yönünde ileri sürülen kimi görüşler vb. üzerinde durmak istiyoruz.

a) Fabrikalara yerleşme / kök salmanın kimi sorunları

6. Kongre ile 7. Kongre arasında geçen dört yıllık sürecin başlangıcında fabrikalarda / işletmelerde, sendikalarda örgütlenme çalışma bağlamında durumumuz şöyleydi:

Gerek işletmeler, gerekse sendikalarda faaliyet açısından, tek tek işletmelerde ve sendikalarda çalışan kimi örgütlü arkadaşlarımız olmasına rağmen, sistemli bir işletme ve sendika faaliyetimiz henüz yoktu. Doğrudan deneyimlerimiz gayet sınırlıydı. Doğrudan işletmelere yönelik somut ajitasyon / propagandamız yoktu. İşletmelere ve sendikalara yönelik olarak da genel ajitasyon-propaganda malzemelerimizi kullanıyorduk.

Dört yıllık çalışma dönemimizde belirli işletmelerde ve sendikalarda **sistemli** bir faaliyete yöneldik. Sistemli faaliyetten işletme bazında anladığımız, belirli işletmelere örgütlü yoldaşlarımızın işçi olarak girmesi, işletmede örgütlü yoldaş(lar)ımızın, işletmenin somut sorunlarından yola çıkarak –tabii önce işletmeyi tanıyarak–, dıştan bakıldığında pek farkedilmeyen "sessiz ve derinden" giden bir aydınlatma ve örgütleme faaliyetine yönelmeleridir. Bu faaliyetin somut hedefleri vardır: Örneğin işletmede işten atılmalara karşı mücadelenin örgütlenmesi; sendikalaşma; somut mücadeleler için grev ve mücadele komiteleri düşüncesinin yaygınlaştırılması; parti örgütlenmesi açısından da hedef işletme hücresinin oluşturulması vb. vb. Fakat bütün bunlar için ilk iş işletmeye girmek ve orada uzun süre kalabilmektir. Kuşkusuz iki-üç aylık bir işletme faaliyetinin de getireceği yararlar vardır. (Örneğin işçilerle bizzat üretim içinde tanışmak, sonraki ilişkiler için bir temel atmak vb.) Fakat, iki-üç aylık bir çalışmayla –bugünkü ortamda– gerçek anlamda kalıcı ve sistemli bir faaliyetin temelleri atılamaz. Deneyimler bunu çok açık gösterdi, gösteriyor. Bu bağlamda çıkarılan ders, işletmede mücadeleye girme ve örgütlenmeye başlama noktasında acele edilmemesi, önce ortamın iyice tanınması, adımların uzun süreli sistemli bir faaliyeti yerleştirme kafasıyla, temkinli atılması gerektiğidir.

Kuşkusuz işletmeye girişin üzerinden kısa bir süre sonra bir grev, bir direniş eylemi de gündeme gelebilir. Böyle bir ortamda, uzun süreli sistemli bir faaliyet adına, grev ve direnişin dışında, kenarında durmak olmaz. Önüne geçip ona doğru bir yön vermeye çalışmak, eylem ertesinde atılma tehlikesine rağmen doğru olandır. Komünistlerin işçilerin en somut, ekonomik, acil talepleri için de mücadele ettiklerini, bu mücadelenin en önünde yürüdüklerini pratik içinde göstermemiz doğru ve gereklidir. Bu mücadeleler içinde genel sosyalizm / komünizm propagandası değil, işçilerle birlikte tespit edilecek, işçilerin anda sahip çıkmaya hazır olduğu, sahip çıktığı somut mücadele hedefleri için somut mücadele öne çıkarılmalıdır. Biz tabii ki bu somut mücadeleler içinde de –Brecht'in bir şiirinde dediği gibi "çay suyu için mücadeleyle, (işçi sınıfının) iktidar(ı) için mücadeleyi birleştirme" görevine sahibiz. Bunun çok zor bir iş olduğunu gerek dünya komünist hareketinin deneyimleri, gerekse bizzat bizim kendi deneyimlerimiz gösterdi, gösteriyor. Zor ama, imkânsız değil... Bu zoru başarmak, biz içinde yer aldığımız bir mücadele süreci ertesi işten atılsak bile, bizi işletmedeki ileri işçiler açısından –sonraki faaliyet için de– bir çekim merkezi haline getirir.

Sistemli faaliyetten, sendika bağlamında anladığımız, sendikalar içinde, tabandan sendikal örgütlenmeyi güçlendirmek için çalışmak, tavanda gerektiğinde ve mümkünse, fonksiyonerlik görevlerini de üzerlenerek, sendikaları sınıf mücadelesinde doğru tavırlar takınma yönünde itmeye çalışmaktır. Burada da mücadelenin uzun süreli, sabırlı, inatçı bir çalışma gerektirdiği unutulmamalıdır. 6. Kongremizle 7. Kongremiz arasındaki pratiğimizde gerek sendikalara tabandan girme, sendikal örgütlenmeyi yaygınlaştırma, gerekse fonksiyoner olarak görev alma fırsatı çıktığında, bu fırsatları değerlendirme konusunda küçümsenmeyecek deneyimler kazandık.

Diğer yandan bunlar dışında bu dört yıllık faaliyet dönemimizde hem legal hem illegal basınımızda, işletme ve sendikalara yönelik yayınlarımızda –hâlâ eksik olmasına rağmen– somut ajitasyon yönünde adımlar atıldı. İlk kez kimi işletmelere ve kimi somut mücadelelere yönelik somut ajitasyon bildirileri üretildi. İllegal işletme gazeteleri yayınlandı vs.

Bunlar bizim açımızdan ne küçümsenecek adımlardır; ne de büyütülecek adımlardır. Bizim açımızdan yapılan bu çalışmaların, atılan bu adımların bir özelliği vardır: Biz, şimdi kendi deneyimlerimiz temelinde perspektifler konusunda daha somut konuşabilecek durumdayız. Çalışmalar bu yönüyle önemlidir.

Aşağıda kimi sorulara cevap verme yöntemiyle kendi deneyimlerimizin de sonuçlarına dayanarak kimi tespitlerde bulunmak istiyoruz:

– İşçi sınıfı içinde yürütülen uyandırma çalışması, örgütleme çalışmasıyla nasıl birleştirilecek?

Önce şunu tespit etmemiz gerek: Gelişen olaylar konusunda tavırlarımızı **yazılı** bir biçimde dışarıya taşımak, yaptığımız çalışmalar içinde, çalışmalarımızın ağırlığını oluşturuyor. Ve son dört yıllık dönemdeki faaliyetlerimizde, **genel siyasi ajitasyondan, somut bir olayla ilgili somut ajitasyona geçiş konusunda** –henüz yeterli olmayan, geliştirilmesi gereken– **adımlar** da attık.

Eylemlere (grev, direniş, yürüyüş vb.) hem illegal, hem legal yayınlarla müdahale konusunda epey ileri durumdayız. İllegal ajitasyon baz alındığında şunu söyleyebilecek durumdayız: **Çalışma yaptığımız –az sayıda– alanda, kitlesel etkisi ve kitle tabanı bizden çok olan kimi devrimci, oportünist grupların tek tek her birinden daha çok illegal ajit-prop malzemesi yaratma/dağıtma durumundayız.**

Legal ajitasyon / propaganda bağlamında da durumumuz gücümüzle karşılaştırıldığında eskiye göre çok daha iyidir. Bu alanda da az kişi ile çok iş yapma durumundayız. Yaptığımız yazılı ajitasyon-propaganda faaliyetinin boyutları büyüktür. İşçi sınıfı içinde yürütülen uyandırma faaliyetleri açısından gücümüzün üst sınırında bir faaliyet yürütüyoruz.

Burada; "eksiği yok mu", "şu veya bu somutta daha iyisi yapılamaz mıydı" sorununu tartışmıyoruz. Bunu her

somutta tartıştık, tavır takındık. Burada tartıştığımız genel sonuçtur. Genel sonuç açısından, uyandırma faaliyetinde –yazılı propaganda-ajitasyonda– başarılı bir çalışma yürüttüğümüz tartışma götürmez bir gerçektir.

Fakat bunun örgütsel sonuçlarına baktığımızda, gördüğümüz şudur: Yaptığımız başarılı ve yaygın yazılı ajitasyon-propaganda faaliyetleri oldukça geniş bir kesim içinde bizim ve görüşlerimizin belirli ölçülerde tanınmasına hizmet ediyor. Sonraki bir örgütlenme faaliyetine temel yaratıyor, fakat doğrudan yeni insanlar kazanma işine birebir yansımıyor. Binbir zahmetle ve maddi güçle onbinlerce bildiri, kuşlama vb. yaratılıyor; binbir tehlikeyle bunlar dağıtılıyor; fakat onbinlerce bildiri, afiş, kuşlama **örgütsel alana** ancak az sayıda yeni kişinin saflarımıza katılması biçiminde yansıyor. Ortada bir oransızlık var. Bugünkü ortamda, bizim konumumuz ve yapımızda, yeni insanları örgüte kazanma konusunda, yaptığımız uyandırma faaliyetlerinin boyutlarına az çok uygun sonuçlar alamıyoruz. Örgütsel alanda –yeni insanların örgüte kazanılması bağlamında– yavaş gelişme sürüyor.

Bundan çıkarılacak sonuç kuşkusuz propaganda-ajitasyon faaliyetlerinden kısıntı yapmak değil; fakat yine deneyimlerin gösterdiği bir başka şey: Yazılı propaganda-ajitasyon yanında, bizzat insanlarla yüzyüze gelmeyi gerektiren **sözlü ajitasyon**a yönelmektir. Yazılı ajitasyon-propaganda faaliyeti kendi başına kimseyi örgütlemiyor. Yalnızca örgütlenmenin önşartlarını yaratıyor. Bu faaliyetin örgütsel sonuçlarını toparlamak için özel bir adım gerekli. **Örgütleme için birebir sözlü ilişkiler ve uzun süreli ilişkiler gerekiyor. Ve kuşkusuz "dışardan" müdahale değil, "içerden biri" olarak müdahale, örgütlenme açısından sonuç almada esas olan. Hepsinden önemlisi de şu: Örgütlemede kısa süre içinde büyük başarı hayallerine kapılmadan, planlı, bilinçli bir faaliyet gereklidir. "Başarı"nın tek ölçütü, çok sayıda yeni insanın örgütlenmesi, saflara katılması, kısa süre içinde büyüme vb. olarak alındığında, "başarısızlık" bu ortamda mümkün ve kural olandır. Bunlar bizi yıldırmamalıdır.**

Ajitasyon-propaganda çalışmaları açısından söylenmesi gereken şudur:

Önce: **Propagandadan çok ajitasyon gerekli bize!**

Birçok halde ajitasyon yapıyoruz diye çıkardığımız bildiriler gerçekte hâlâ propaganda bildirileri.

Ajitasyon, **bir** düşüncenin herkesin anlayacağı bir dille aktarılmasıdır. Mümkün olduğunca somut, mümkün olduğunca kısa, mümkün olduğunca anlaşılır olmak ajitasyonun talebidir. Birbiriyle bağıntısı olan **birçok düşünceyi değil, bir tek düşünceyi**, bir tek, ya da en fazla birkaç somut talebi savunmaktır ajitasyon... Bu konuda –geçmişten kalan– "aman acaba bir şey eksik kalır mı?", "eksik kalırsa yanlış olur mu?" vb. kaygıları, korkuları bir yana bırakılmalıdır. **Somut... Somut... Somut...** Genel sorunlar üzerine daha az konuşmalı, somut sorunlar üzerine somut konuşmayı öğrenmeliyiz. Somutun genelle bağını kurmayı, bunda ustalaşmayı pratik içinde öğrenmeliyiz, öğreniyoruz, öğreneceğiz.

İkincisi; yazılı ajitasyonda somut olmayı öğrenmenin yanında, ajitasyonun aslında yazılıdan çok sözlü bir faaliyet olduğunu öğrenmemiz; **yazılı ajitasyondan sözlü ajitasyona geçme**yi öğrenmemiz gereklidir. Ajitasyon faaliyetlerimizin örgütlenme faaliyeti ile birleştirilmesinin esas halkası sözlü ajitasyon ve birebir ilişkilerdir. Sözlü ajitasyonun en etkin olduğu alan ise bizzat **eylem**lerdir. Eylemlerde, eyleme katılan işçilerin, emekçilerin sahipleneceği-sahiplendiği **eylem sloganlarını** bulup çıkarma; bunları eylemi bir adım ileri taşıma için kullanma konularında ilerlememiz gerekiyor.

Bu bağlamda soruluyor:

– Şimdiye kadarki araçların kullanımı yeterli mi, sonuçlar ne?

Yukarıda da belirttik: Yazılı ajitasyon araçlarının kullanımı –bizim somut gücümüzle karşılaştırıldığında ve yaygınlığı gözönüne alındığında– yeterlidir. Fakat sözlü ajitasyonda henüz oldukça geriyiz. Bu alanda daha öğrenecek ve yapacak çok şey var. Örneğin, yoldaşlarımızın da katıldığı bir işçi konferansında bile konuşma konusunda çekingenlikler yaşanıyor. Ya da bir grev yerini ziyaret edip işçilerle konuşma vb. konularında çekingenlikler var. (Kuşkusuz, eğer biz doğrudan grevci işçiler arasında yer almıyorsak, başlayan bir grev yerine destek amacıyla vb. ziyarete gidiyorsak, bu **dışardan** bir müdahaledir; etkisi bu yüzden fazla olmaz, yine de işçilerle tanışmak, onların görüşlerini öğrenmek, onlara görüşlerimizi doğrudan taşıyabilmek için kullanılması gereken bir araçtır. Herşeyden önce bunu yapan yoldaşlarımızın kendi çekingenliklerini, korkularını aşması açısından, ajitasyonda kendi deneyimlerini kazanmak açısından önemlidir bu.)

Ya da işçilerin - emekçilerin kendiliğinden veya sendikaların önderliğinde yürüttükleri eylemlere katılımda, klasik "bildiri dağıtma", "kuşlama yapma" vb. yöntemler esas yöntemler olma durumunu koruyor. "Dışardan" olma konumundan çıktığımız durumlar kuraldışı. Halbuki bizzat o eylemlerin doğrudan parçası olarak doğruların taşınmasının başka araçları bulunabilir. Diyelim ki –bunu bizzat bizim deneyimlerimiz de gösterdi– eylem içinde düzenlenecek bir sokak tiyatrosu mizanseni, binlerce bildiriye eşdeğer bir etki yapabilir. Bizim bulacağımız orijinal bir eylem sloganı, eylemin büyük çoğunluğunun sloganı haline gelebilir vb. Bu konularda yapacak çok iş var. Ve biz bunu yapacak durumdayız. Yapacağız.

O halde, yazılı ajitasyon konusunda, yapılanlar evet yeterli... Orada da daha somut olmayı öğrenmemiz gerek; sözlü ajitasyon konusunda yetersizliklerimiz var, bunları aşmaya yönelmeliyiz. Fakat bu bağlamda da, geçen çalışma dönemimizde, daha önceki dönemlerle karşılaştırıldığında, öğrenen ve eksiğini görüp aşmaya çalışan kimi olumlu gelişmeler kaydettik. Deneyimlerimiz arttı.

– Legal yayınların, özel sayıların, fabrikalara yönelik bildirilerin, gazetelerin... daha geniş yaygınlaştırılması halinde örgütlenme konusunda değişecek çok şey var mı?

Bu soruya tek kelimeyle cevap vermek mümkün: Hayır! Hayır, yazılı ajitasyon malzemelerini bugünden çok daha geniş yaygınlaştırsak da örgütlenme konusunda çok şey değişmez. Çünkü –yukarıda da belirttiği-

miz gibi– yazılı ajitasyon malzemesi kendi başına kimseyi örgütlemiyor. Yazılı ajitasyon malzemesi temelinde kendi başına örgütü arayıp bulup örgütlenenin sayısı yok denecek kadar azdır. Örgütlemek örgütsüz kişilerle, örgütlü kişilerin birebir ilişkisini gerektiriyor. Birçok halde uzun süreli bir birebir ilişki ve uğraşmayı gerektiriyor. Tabii ki bu sürenin uzunluğu, içinde bulunulan ortama göre değişir. Şimdiki gibi komünist faaliyet ve örgütlenme açısından "lanetli" diye adlandırabileceğimiz bir dönemde bu süre oldukça uzun olmak durumunda ve zorundadır. O halde örgütlenme konusunda kavranacak esas halka daha fazla ajitasyon malzemesi yaratıp daha yaygın dağıtmak değil, örgütlü insanlarımızın belirlenmiş insanlarla daha sıkı birebir ilişkilerinin sıklaştırılmasıdır. Yapılan ajitasyon faaliyetleri sonucu tanışılan insanlarla ilişkiyi "birebir ilişki"ye dönüştürmek ve kalıcı kökler yaratmaktır yapılması gereken. Her örgütlü insanın önüne –özel görevi vb. bunu dışlamıyorsa– çok somut hedefler konmalıdır: Örneğin; önümüzdeki şu kadar zaman içinde bir yeni insanın kazanılması hedefiyle şu şu insanlarla birebir ilişkilerin geliştirilmesi... Eğer böyle insanlar yoksa, bunun nasıl ortaya çıkarılacağının, bu gibi insanlarla nasıl tanışılacağının somut planlanması vb. Yürütülen yoğun / yaygın ajitasyon faaliyetinin daha fazla örgütsel kazanıma dönüştürülmesinin yolu budur.

– Yeni araçlar gerekli mi? Güç uygun mu, yeterli mi?

Yeni araçlar bağlamında, daha çok sözlü ajitasyon gerekli, buraya yönelmek gerekli dedik.

Bu bağlamda bugün ilk yapılması gereken, yapabileceğimiz, tek tek örgütlü yoldaşlarımızın birebir ilişkiler konusunda kendi kendilerini zorlamaları ve zorlanmalarıdır. Bunun yanında özellikle işçi toplantılarında sözlü ajitasyon konusunda çekingenliğin aşılmasıdır. Bu konularda somut adımlar atılmasıdır.

Bunun yanında sözlü ajitasyon dar çevreyi ve birebir ilişkiyi aşıp milyonlara ulaştırılmak isteniyorsa, kuşkusuz radyo ve televizyonun kullanımı gündeme getirilmek zorundadır. Fakat bizim açımızdan bu bugünün sorunu değil, gücümüze uygun değil (burada sözkonusu ettiğimiz, şu veya bu radyo programını veya TV programını kullanma değil, kendi radyo ve TV istasyonumuzu kurmak... Birincisi bu bugün gücümüzü aşar, ikincisi olabilir ve geçen dönem içinde yer yer –radyo programlarına katılma noktasında– kullanıldı da) ve gerekli de değil. Bugün biz bizim yaptığımız sınırlı yaygınlıktaki yazılı ajitasyonun bile örgütsel sonuçlarını tam olarak toplama durumunda değiliz. Ve bu alanda bugün esas sorunumuz bu. Bugün çözülmesi gerekli olan acil sorun bu.

Yeni araçlar bağlamında, bir de somut ajitasyon için 'işçi gazetesi' sorunu var. Biz ajitasyonun genellikten çıkıp somutlaşmasını istiyoruz. Bu yüzden işçilerin somut sorunlarını çıkış noktası alan ve somut ajitasyon ağırlıklı bir işçi gazetesi bizim bu talebimize uygundur. Ancak burada da sorun şu: Biz, işçi sınıfı hareketi içinde henüz düzenli bir işçi ajitasyon gazetesi çıkaracak kadar köklere, ilişkilere sahip değiliz. Somut ajitasyon konusunda yukarıda belirttiğimiz gibi oldukça geriyiz. Bu yüzden şimdilik böyle bir gazeteye de hazırlık olarak daha sık ajitasyon bildirileri çıkarmak, daha sık özel sayılar vb. çıkarmak; legal yayın alanında daha somut olmak önümüze koymamız gereken ilk hedef olmalıdır.

– Dışarıdan örgütlemek ne ölçüde mümkün?

Bütün deneyimler aslında fabrikaları "dışarıdan" yapılacak ajitasyon-propaganda faaliyetiyle örgütlemenin mümkün olmadığını; bir grevi, bir direnişi bizzat onun içinde yer almadan örgütleme ve yönlendirmenin mümkün olmadığını gösteriyor.

İşçiler, "dışardan" gelen "desteği" reddetmiyor, tersine sevinçle karşılıyor fakat yine de "dışardan" gelen yabancı olarak kavranıyor. Sendika ağaları da etkinliklerini sürdürebilmek için, "dışarıdan" destekçilere karşı işçileri sürekli uyarıyor / kışkırtıyor, dışarıdan destekçilerin "provokatör" olduğu vb. yalanlarıyla, işçileri onlardan uzaklaştırmaya çalışıyor. Biz bunu bu çalışma döneminde (...) grevinde yaşadık.

Kuşkusuz eğer bizzat içinde olmasak bile, bir grev, bir direniş vb. eylemi olduğunda, onun yanında yer aldığımızı, bizzat grev-direniş eylemi yerine giderek pratikte göstermemiz, işçilerle, direnişçilerle temas kurmak, onlarla omuz omuza mücadele içinde onların güvenini kazanmak açısından belirleyici önemdedir. Ancak bu geliş / gidişlerde "dışardan" olunduğu unutulmamalı, alabildiğince öğrenmeye açık ve alçakgönüllü olunmalıdır.

Yine eğer bir fabrika içinde örgütlü bir arkadaşımız yoksa ve işçi alımı sırasında da kimseyi sokamıyorsak, işçilerle bir ilk temas kurabilmek için "dıştan" o fabrikanın sorunları üzerine bildiriler dağıtmak vb. bir yoldur. Fakat burada da yine "dışardan" bu müdahaleyle kısa sürede insanlar kazanılacağı, örgütleneceği vb. hayaline kapılınmamalıdır.

– Fabrikalara yerleşme / doğrudan işletme çalışmasında deneyimler...

Deneyimler çok net olarak şunu gösteriyor: Bir fabrikaya yönelik, dışarıdan yapılan ajitasyonla kazanılan bir işçi veya işçiler üzerinden örgütlenme hemen hemen hiç olmuyor. Şimdiye kadar yürüttüğümüz işletme çalışması hep daha önceden kazanılmış bir işçi arkadaşımızın olduğu işletmelerde; ya da görev verip işletmeye yerleştirilen örgütlü yoldaşlarımızın işletme faaliyeti biçiminde oldu. Bu ikincisi oldukça güç, çünkü işçi alımında oldukça ince elenip sık dokunuyor, fakat imkânsız değil. Burada da, ücret çok düşük bile olsa, eğer büyük fabrikalar işçi alıyorsa, müracaat edip, girmeye çalışılmalıdır. Girdikten sonra da, uzun süre kalacak gibi bir faaliyet yürütmek; kısa sürede açığa çıkmamaya dikkat etmek önem taşıyor. Deneyimlerimiz, aceleci tavırların bizim arkadaşlarımız açısından daha deneme süresi dolmadan işten çıkarılma sonucunu verdiğini; –bunun bile yararlı olduğunu, çünkü bu durumda da bizzat işyerinde işçilerle tanışma fırsatı, ilişki kurma fırsatı doğuyor– uzun süreli çalışma açısından, gir-çıkın pek fazla bir işe yaramadığını gösteriyor.

İşletmelere girme/yerleşme konusunda önemli eksiklerimiz var. Bunları mutlaka aşmalıyız. Özellikle genç yoldaşları, kararlı yoldaşları işletmelere yönlendirmek özel dikkat gerektiriyor.

miz gibi– yazılı ajitasyon malzemesi kendi başına kimseyi örgütlemiyor. Yazılı ajitasyon malzemesi temelinde kendi başına örgütü arayıp bulup örgütlenenin sayısı yok denecek kadar azdır. Örgütlemek örgütsüz kişilerle, örgütlü kişilerin birebir ilişkisini gerektiriyor. Birçok halde uzun süreli bir birebir ilişki ve uğraşmayı gerektiriyor. Tabii ki bu sürenin uzunluğu, içinde bulunulan ortama göre değişir. Şimdiki gibi komünist faaliyet ve örgütlenme açısından "lanetli" diye adlandırabileceğimiz bir dönemde bu süre oldukça uzun olmak durumunda ve zorundadır. O halde örgütlenme konusunda kavranacak esas halka daha fazla ajitasyon malzemesi yaratıp daha yaygın dağıtmak değil, örgütlü insanlarımızın belirlenmiş insanlarla daha sıkı birebir ilişkilerinin sıklaştırılmasıdır. Yapılan ajitasyon faaliyetleri sonucu tanışılan insanlarla ilişkiyi "birebir ilişki"ye dönüştürmek ve kalıcı kökler yaratmaktır yapılması gereken. Her örgütlü insanın önüne –özel görevi vb. bunu dışlamıyorsa– çok somut hedefler konmalıdır: Örneğin; önümüzdeki şu kadar zaman içinde bir yeni insanın kazanılması hedefiyle şu şu insanlarla birebir ilişkilerin geliştirilmesi... Eğer böyle insanlar yoksa, bunun nasıl ortaya çıkarılacağının, bu gibi insanlarla nasıl tanışılacağının somut planlanması vb. Yürütülen yoğun / yaygın ajitasyon faaliyetinin daha fazla örgütsel kazanıma dönüştürülmesinin yolu budur.

– Yeni araçlar gerekli mi? Güç uygun mu, yeterli mi?

Yeni araçlar bağlamında, daha çok sözlü ajitasyon gerekli, buraya yönelmek gerekli dedik.

Bu bağlamda bugün ilk yapılması gereken, yapabileceğimiz, tek tek örgütlü yoldaşlarımızın birebir ilişkiler konusunda kendi kendilerini zorlamaları ve zorlanmalarıdır. Bunun yanında özellikle işçi toplantılarında sözlü ajitasyon konusunda çekingenliğin aşılmasıdır. Bu konularda somut adımlar atılmasıdır.

Bunun yanında sözlü ajitasyon dar çevreyi ve birebir ilişkiyi aşıp milyonlara ulaştırılmak isteniyorsa, kuşkusuz radyo ve televizyonun kullanımı gündeme getirilmek zorundadır. Fakat bizim açımızdan bu bugünün sorunu değil, gücümüze uygun değil (burada sözkonusu ettiğimiz, şu veya bu radyo programını veya TV programını kullanma değil, kendi radyo ve TV istasyonumuzu kurmak... Birincisi bu bugün gücümüzü aşar, ikincisi olabilir ve geçen dönem içinde yer yer –radyo programlarına katılma noktasında– kullanıldı da) ve gerekli de değil. Bugün biz bizim yaptığımız sınırlı yaygınlıktaki yazılı ajitasyonun bile örgütsel sonuçlarını tam olarak toplama durumunda değiliz. Ve bu alanda bugün esas sorunumuz bu. Bugün çözülmesi gerekli olan acil sorun bu.

Yeni araçlar bağlamında, bir de somut ajitasyon için 'işçi gazetesi' sorunu var. Biz ajitasyonun genellikten çıkıp somutlaşmasını istiyoruz. Bu yüzden işçilerin somut sorunlarını çıkış noktası alan ve somut ajitasyon ağırlıklı bir işçi gazetesi bizim bu talebimize uygundur. Ancak burada da sorun şu: Biz, işçi sınıfı hareketi içinde henüz düzenli bir işçi ajitasyon gazetesi çıkaracak kadar köklere, ilişkilere sahip değiliz. Somut ajitasyon konusunda yukarıda belirttiğimiz gibi oldukça geriyiz. Bu yüzden şimdilik böyle bir gazeteye de hazırlık olarak daha sık ajitasyon bildirileri çıkarmak, daha sık özel sayılar vb. çıkarmak; legal yayın alanında daha somut olmak önümüze koymamız gereken ilk hedef olmalıdır.

– Dışarıdan örgütlemek ne ölçüde mümkün?

Bütün deneyimler aslında fabrikaları "dışarıdan" yapılacak ajitasyon-propaganda faaliyetiyle örgütlemenin mümkün olmadığını; bir grevi, bir direnişi bizzat onun içinde yer almadan örgütleme ve yönlendirmenin mümkün olmadığını gösteriyor.

İşçiler, "dışardan" gelen "desteği" reddetmiyor, tersine sevinçle karşılıyor fakat yine de "dışardan" gelen yabancı olarak kavranıyor. Sendika ağaları da etkinliklerini sürdürebilmek için, "dışarıdan" destekçilere karşı işçileri sürekli uyarıyor / kışkırtıyor, dışarıdan destekçilerin "provokatör" olduğu vb. yalanlarıyla, işçileri onlardan uzaklaştırmaya çalışıyor. Biz bunu bu çalışma döneminde (...) grevinde yaşadık.

Kuşkusuz eğer bizzat içinde olmasak bile, bir grev, bir direniş vb. eylemi olduğunda, onun yanında yer aldığımızı, bizzat grev-direniş eylemi yerine giderek pratikte göstermemiz, işçilerle, direnişçilerle temas kurmak, onlarla omuz omuza mücadele içinde onların güvenini kazanmak açısından belirleyici önemdedir. Ancak bu geliş / gidişlerde "dışardan" olunduğu unutulmamalı, alabildiğince öğrenmeye açık ve alçakgönüllü olunmalıdır.

Yine eğer bir fabrika içinde örgütlü bir arkadaşımız yoksa ve işçi alımı sırasında da kimseyi sokamıyorsak, işçilerle bir ilk temas kurabilmek için "dıştan" o fabrikanın sorunları üzerine bildiriler dağıtmak vb. bir yoldur. Fakat burada da yine "dışardan" bu müdahaleyle kısa sürede insanlar kazanılacağı, örgütleneceği vb. hayaline kapılınmamalıdır.

– Fabrikalara yerleşme / doğrudan işletme çalışmasında deneyimler...

Deneyimler çok net olarak şunu gösteriyor: Bir fabrikaya yönelik, dışarıdan yapılan ajitasyonla kazanılan bir işçi veya işçiler üzerinden örgütlenme hemen hemen hiç olmuyor. Şimdiye kadar yürüttüğümüz işletme çalışması hep daha önceden kazanılmış bir işçi arkadaşımızın olduğu işletmelerde; ya da görev verip işletmeye yerleştirilen örgütlü yoldaşlarımızın işletme faaliyeti biçiminde oldu. Bu ikincisi oldukça güç, çünkü işçi alımında oldukça ince elenip sık dokunuyor, fakat imkânsız değil. Burada da, ücret çok düşük bile olsa, eğer büyük fabrikalar işçi alıyorsa, müracaat edip, girmeye çalışılmalıdır. Girdikten sonra da, uzun süre kalacak gibi bir faaliyet yürütmek; kısa sürede açığa çıkmamaya dikkat etmek önem taşıyor. Deneyimlerimiz, aceleci tavırların bizim arkadaşlarımız açısından daha deneme süresi dolmadan işten çıkarılma sonucunu verdiğini; –bunun bile yararlı olduğunu, çünkü bu durumda da bizzat işyerinde işçilerle tanışma fırsatı, ilişki kurma fırsatı doğuyor– uzun süreli çalışma açısından, gir-çıkın pek fazla bir işe yaramadığını gösteriyor.

İşletmelere girme/yerleşme konusunda önemli eksiklerimiz var. Bunları mutlaka aşmalıyız. Özellikle genç yoldaşları, kararlı yoldaşları işletmelere yönlendirmek özel dikkat gerektiriyor.

YENİ BİR HABERLEŞME ARACI OLARAK...

e-m@il

Ne kadar güvenli? Onu nasıl kullanmalı?

@ Gelişen teknoloji sürekli yeni imkânlar yaratıyor. Gelişen teknolojiler anda kapitalist dünya sistemi çerçevesinde gelişiyor ve önemli oranda onun kontrolünde. Onun denetiminde olsa da, bundan tek faydalananın kapitalist sistem olduğu ve bu teknolojilerin devrimciler tarafından kullanılmayacağı, kullanılmaması gerektiği sonucu çıkmaz.

Komünistler açısından eski teknolojiler ne kadar güvenilir ya da güvenilmez olduysa, yenileri de o kadar güvenilir veya güvenilmezdir. Güvensizlik salt teknolojinin kendisine değil, teknolojiyi kontrol eden sistemin varlığına dayanan bir güvensizliktir. Mektup, telgraf, faks, telefon (cep telefonu da dahil)... ve "e-mail" yoluyla haberleşmeler bunlardan bazılarıdır. Teknoloji ve iletişimdeki gelişmeler bugünle sınırlı değildir, olmayacaktır.

Diyalektik materyalizmden hareket edilirse: Hiç bir şey durağan değildir. Her şey hareket, değişim, gelişme ve yenilenme halindedir. Ve her yenilik/varlık kendi içinde çelişmesini de barındırır. Çelişmenin varlığı ise yeninin mücadelesinin varlığı demektir.

Yeni teknolojik gelişme açısından da geçerli olan budur.

Diyalektik materyalist sistematik içinde kalarak, yeni teknolojilerin bizim için ne anlama geldiğini anlamalı ve her somut durumda bunları nasıl kullanmamız gerektiğini bilmeli, onları somut olarak yorumlamalı ve nasıl kullanacağımızı (kabaca da olsa) tanımlamalıyız. Her yeni gelişme bizim için avantajlar sağlayacağı gibi, onu yeterince tanımadığımızda da dezavantajlar yaratabilir. Doğru bir değerlendirme için, bizzat gelişen teknolojinin kendisi tanınmak zorundadır.

Bu yazımızda bu temelde "e-mail"i ele almaya çalışacağız. Onu nasıl doğru kullanabileceğimizi açıklamaya çalışacağız.

1. E-mail nedir?

@ E-mail, elektronik posta (e-posta) ya da elektronik mektup demektir. Elektronik tanımlaması, bunun klasik bir yöntem olan kağıt üzerinde yapılan haberleşme değil de, bilgisayar üzerinde yapılıyor olmasıdır.

E-mail türü ile haberleşme, bir bilgisayar ağı gerektiren haberleşmedir. Günümüzde e-mail ile haberleşme internet denen bilgisayar ağı üzerinden yapılmaktadır. "Uluslararası iletişim ağı" olan internet üzerinden e-ma-

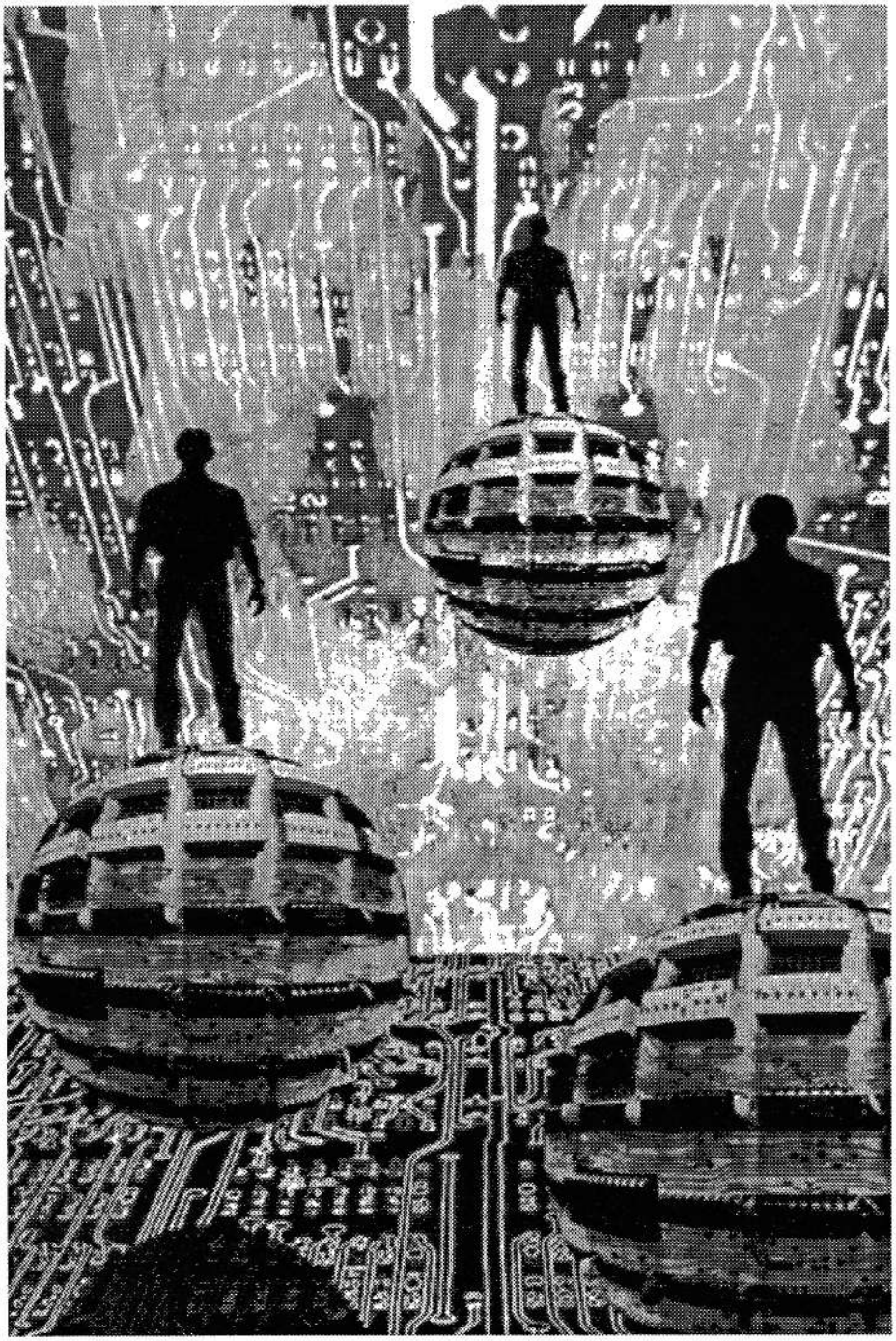

il kullanımı da işleyen bir telefon hattına bağlı olmayı ve karşılıklı bilgisayar kullanımını gerektirir.

Genel olarak internet kullanımında olduğu gibi, internetin bir parçası olan e-mail kullanımı da, ilk olarak askeri amaçlar için kullanıldı. Yaklaşık olarak 30 yıllık bir geçmişe dayanıyor. 1990'lı yılların ortalarından itibaren artık e-mail yüzmilyonlarca insan tarafından iş ve kişisel amaçlar için kullanılmaya başlandı. Bu kadar yaygın kullanımın nedenlerinin başında, onun geleneksel yazım gerektiren haberleşme araçlarına göre daha ucuz, hızlı ve verimli olmasıdır. Telefonla yapılan görüşmelerden daha ucuz olması da yaygın olarak kullanılmasını hızlandırdı.

E-mail kullanımı yazışmanın yanısıra, başka bir çok imkânın bir arada kullanılmasını sağlıyor: Örneğin gönderilen e-mail dünyanın her yerinden postanıza ulaşma imkânı sağlıyor, mekâna bağlı olmayı ortadan kaldırıyor. Sadece yazı değil, aynı zamanda resim vb. bir çok şey de e-mailin bir parçası olarak bir başkasına iletilebiliyor.

2. E-mail nasıl kullanılır?

a) E-mail için gerekli alt yapı...

@ Ne amaçla kullanılacağından bağımsız olarak, e-mail kullanımına geçebilmek için şunlar gereklidir: Bir bilgisayar, iletişime açık bir telefon hattı ve bir internet sunucusu kuruluş (ve internet girişi için gerekli programların bilgisayara yüklenmesi).

Tüm bunlar varsa e-mail oluşmuş oluyor mu?

Hayır. E-mail oluşturabilmek için de, e-mail haberleşmesini sağlayacak iki şey gereklidir:

Birincisi; e-mail haberleşmesini sağlayacak bir **e-mail programı** ve ikincisi; bu program üzerinden kullanılacak e-mail ismi temelinde oluşturulmuş bir **e-mail kayıt işlemi** gerekir. Genellikle internet sunucusu şirketlerin (süperonline, e-kolay, AOL gibi...) aracılık yaparak internete bağlanmayı sağlayan paket programları ile birlikte en az bir adet "ücretsiz" e-mail adresi oluşturma olanağı vermektedirler.

Bunun dışında, aracılık yapan internet sunucusunun sunduğu olanak dışında ve ayrıca "ücretsiz" (1) e-mail oluşturmaya olanak tanıyan e-mail şirketleri de var (mynet.com, hotmail.com, yahoo.com, gotmail.com, gmx.net... gibi). Bunların bazıları, örneğin İngilizce bilmeyenler için, menüleri çeşitli dillerden istenen birini seçme seçeneğini de sunuyor. Bazıları ise sadece İngilizce menülerle kullanmaya olanak tanıyor.

E-mail oluşturmaya "ücretsiz" olarak imkân tanıyan şirketler arasında farklar var:

Bazılarının kayıt için sordukları ve doldurulmasını zorunlu koştukları soru listeleri çok uzun.

Bazılarının sayfaları yavaş açılıyor.

Bazılarının e-mail hacmi bir diğerine göre az.

Bazılarının 10 gün ve 45 gün içinde mutlaka kullanılması lazım, yoksa e-mail adres tümden kapanır. Bazıları ise sınır koymamışlar vs.

Bu yazıda, "Hangi e-mail program/kuruluşu kullanılmalı?" sorusuna güvenlik açısından burada elbetteki cevap vermeyeceğiz, "şu veya bu e-mail programını/kuruluşunu kullanın" biçiminde bir öneride de bulunmayacağız.

Bunun yanında **"dışarıdan" e-mail oluşturma**nın bir yolu daha var, ki bu önemlidir:

Evimizde/işyerimizde kendimize ait bir telefon-bilgisayar ve internete giriş için anlaşma yaptığınız bir aracı kurum olmadan da, bir e-mail oluşturma

imkânı var. Bu imkân "dışarıdan" oluşturulmuş bir e-mail imkânıdır. Yani herkese açık denebilecek yerlerde bir ve daha fazla e-mail adresi oluşturmak mümkün. Örneğin kütüphanelerde, okullarda, belediyelerde, internet cafelerde vb. yerlerde oluşturmak mümkündür.([2])

b) E-mail kayıt bilgilerini doğru girmek gerekir mi?

@ Buna kesinle, "Hayır, gerekli değildir!" diyoruz, demek zorundayız. Girilecek isimden tüm diğer bilgilere kadar, kabul gördüğü ölçüde, tüm bilgilerin doğru girilmemesi gerekir ve bu mümkündür. İsim, yaş, adres, meslek vb. doğru girilmek zorunda değil. Bu bilgilerin doğru girilmemesi siyasi çalışmamız açısından önemlidir de. Bu bilgilerin doğru girilip girilmediği konusunda gereksiz şüpheler yaratmamak için, şaçma gelebilecek **kayıt bilgilerinin** girilmesi yeterlidir. Örneğin "isminiz" bölümüne "ahm." gibi kısaltma ya da "doğum tarihi" bölümüne "10 Ekim 1999" girmemek gerekir.([3])

3. E-maili hangi amaçlar için ve nasıl kullanmalı?

@ E-mail'lerin kullanımı bağlamında ilk bilinmesi gereken şey şudur: E-mail, telefon üzerinden aktarılan elektronik postadır. Bu yüzden **telefonların kullanımı ve mektupların kullanımı bağlamında daha önce konulmuş olan tüm gizlilik kurallarımız e-mail için de geçerlidir.** Bu temelde:

– E-mail kişisel olduğu gibi, iş ve siyasi faaliyetler için de kullanılabilir ve kullanımalıdır da. Ancak bu kullanım alanlarının her biri diğerinden ayrı, birbirinden bağımsız olması gerekir.

– Her bir kullanım alanı için (kişisel, iş ve siyasi çalışma için) ayrı birer e-mail adresi oluşturulup kullanılmalıdır. Her alan için, örneğin siyasi alanda, sadece bir e-mail adresi değil; bu alanda da kendi içinde ayrı ayrı kesimler oluşturarak her bir kesim için ayrı birer e-mail kullanılmalıdır. Örneğin siyasi içerikli yazılar için ayrı, haberleşmek için ayrı ayrı adresler olmalıdır. Bir alanda kullanılan bir adres bir başka alanda kullanılmamalıdır. Bir alan için kullanılan bir adres bir başka alanda kullanılırsa (bu bir tek kişi tarafından bir tek defa kullanılsa bile), değişik e-mail grupları arasındaki ilişkinin varlığı ortaya çıkar. (Bkz. Tablo)

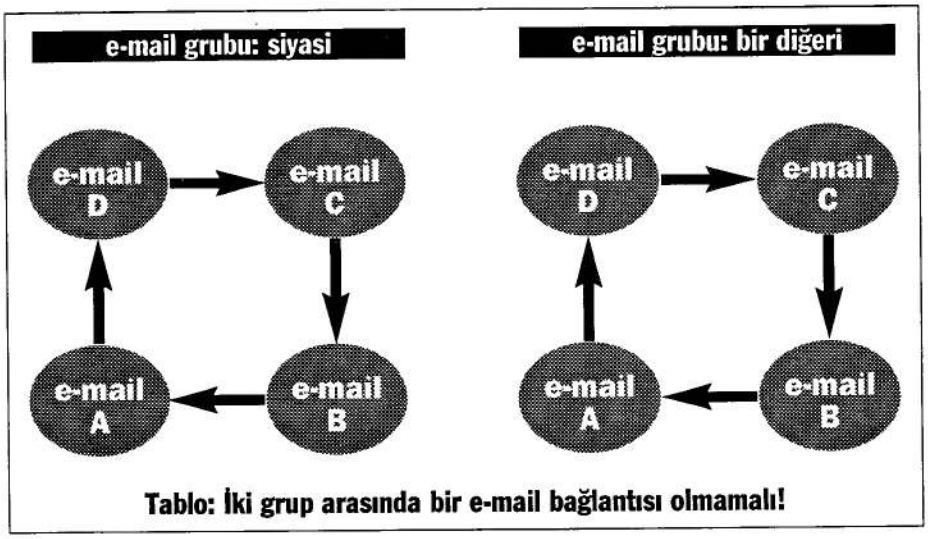

Tablo: İki grup arasında bir e-mail bağlantısı olmamalı!

– İçinde örgütsel ilişkiyi tanımlayacak kelimeler bulunmaması kaydıyla, "sıradan" siyasi yazışmalar ancak karşılıklı anlaşma temelinde yapılabilir.

– Örgütlü ilişki/haberleşme/yazılar içinde marksist-leninist literatürde kullanılan (yoldaş, devrimci şiddet, terör, suikast, öldürme, hücre, örgüt, marksizm-leninizm... gibi) kelimeler kullanılmamalı ve bunlar bir şekilde ifade edilmek zorunda ise, bu ancak yazışılan kişi tarafından anlaşılabilecek şifrelerle yapılmalıdır. Örneğin "örgüt" yerine "şirket", hücre yerine "akraba çevresi" tanımlamaları gibi sıradan tanımlamalar kullanılmalıdır. Ya da ancak yazışılan kişi tarafından anlaşılabilecek kısaltmalar kullanılmalıdır. Yazışmalara kesinlikle "sıradan bir yazışma" imajı verilmelidir.

Unutulmamalı: Siyasi literatürde kullandığımız bir çok kelime düşmanın izleme ağı tarafından otomatik olarak algılanabilir ve böylelikle e-maillerimiz sürekli izlenir hale gelir. Bu yüzden mutlaka "normal" siyasi yazışma ile örgütsel yazışma birbirinden kesin olarak ayrılmalı ve örgütsel yazışma tamamen "sıradan" hale sokulmalıdır.

– E-mail kullanımı telefonda yapılamayan görüşmelerin yazılı hale getirilmesi, daha ucuz ve anonim olması bakımından, göreceli olarak, yararlıdır. Ama tamamen güvenli değildir, olamaz.

– Hem e-mailin oluşturulması ve hem de onun kullanımı "kamuya/halka açık yerlerde" yapılmalıdır.

– Mümkün olduğunca kamuya açık aynı yer devamlı kullanılmamalı, değişik yerler kullanılmalıdır.

– E-mailleşilen kişiyle, eğer bir isim kullanılacaksa, e-mail ismi ne ise o isim kullanılmalıdır.

– Eğer e-maillerde şu veya bu üçüncü kişinin ismi kullanılacaksa (bu takma isim olsa bile) tam yazmak yerine, karşı tarafın anlayacağı şekilde kısaltılarak kullanılmalıdır.

– E-mail adresleri tıpkı telefon numaraları gibi taşınmamalı ve açık yazılmış haliyle bulundurulmamalıdır. Aslında bulundurulmasına hiç gerek yoktur. E-mail adresindeki "gelen posta" bölümünde, e-mail gönderenlerin adresleri zaten kayıtlı bulunmaktadır. Bu nedenle ayrıca yazmaya ve saklamaya gerek yoktur. Kendimizin e-mailini ezberlememiz yeterlidir.

– Kullanılan adresler belirli bir süre sonra artık kullanılmamalı, yenileri oluşturulmalıdır. Ancak bunun iletişim grubu içindeki bir kişinin yapması yeterli olmaz, tüm diğerlerinin de yapması gerekir. Yeni oluşturulacak adreslerin de ayrıca iletilmesi gerekir. Var olan e-mail üzerinden yeni e-mail adresini bildirmek onu "yeni" yapmış olacaktır.

– Halka açık yerlerde de olsa, kullanılan her e-mail; numarası belli olan bir telefon hattı üzerinden yapıldığı bilince çıkarılmalıdır. Numarası belli olan telefonun aynı zamanda bir adresinin olduğu unutulmamalıdır. Yani

halka açık yerlerde e-mail gönderilse ve gerçek kimlik belli olmasa da; nereden, ne zaman ve kime e-mail gönderildiğinin tespiti mümkündür. E-mail doğru kullanılsa bile, bunun bilinmesinde fayda var.

– Peş peşe **değişik e-mail adreslerinin** kullanımı halinde; birine gönderilen bir e-mailin ardından ikinci bir e-mail adresi ile yazışmaya geçmeden önce programdan çıkılmalı ve her yeni e-mail için, her defasında program yeniden açılarak e-mail gönderme işlemi yapılmalıdır. Böylece, bir anlamda her defasında aynı kişinin değişik e-mail adreslerini kullandığının tespit edilmesi zorlaştırılmış olacaktır. Aynı e-mail kullanıcısının seri halde değişik e-mail adresleri kullandığı ortaya çıkmamış olacaktır. Zincirleme bir ilişki görüntüsü vermeyecektir. Bunu yapmak zor değil ve fazla zaman da almayacaktır.

– Haberleşilen kişilerle haberleşme, durumuna göre, belirli aralıklarla kontrol edilmelidir. E-mail adreslerini, gerekmedikçe, her gün kontrol etmeye gerek yoktur. Gelen e-mektuplar posta kutusunda bekler ve istenildiği zaman okunabilir, cevaplanabilir.

– Eğer evde ve işyerinde kullanılabilecek bir bilgisayar varsa, bunun üzerinde uzun yazılacak yazılar yazılıp bir diskete yüklenerek e-mail gönderilecek bilgisayar üzerinden, e-maile aktarılabilir. Böylece gönderme işleminin yapılacağı bilgisayarda/yerde yazması uzun sürecek bir yazının orada yazılmasına gerek kalmayacaktır. Böylelikle ve aynı zamanda, masraftan tasarruf yapıldığı gibi, yan taraftaki meraklı gözlerin neler yazıldığını öğrenmesi önlenmiş olacaktır.

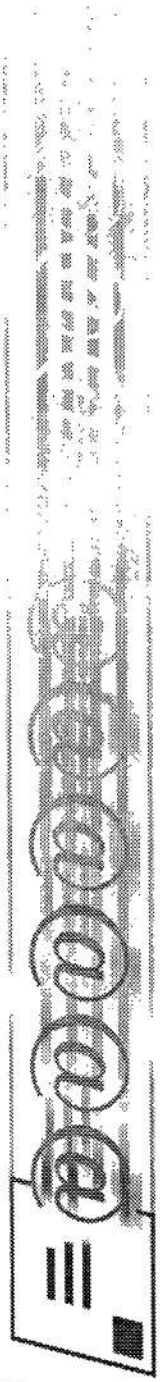

– Gönderilecek bir e-mailin, yazışılan kimseyle şifre türü ve programı konusunda önceden anlaşmış olmak koşuluyla, gönderilme işlemi yapılmadan önce şifrelenip sonra gönderilmesi mümkündür. Şifrelemenin bir çok türü var. Yine de bu, bunların % 100 güvenli olacağı anlamına gelmez. Bir çok şifre programları kırılabilmektedir.

Hatta şifreli haberleşmenin dezavantajları bile olabilir, sırf şifre programının kullanılması haberleşmeye dikkatleri yöneltebilir, bu türden haberleşme izleme ağlarının özel dikkatini çekebilir.

– Normal örgütlenme modelimiz ne ise, kendi aramızdaki e-mail ilişkimiz de buna uygun olmalıdır. **Hücreler arasında ilişki mümkün ya da değilse, e-mailin varlığı bu kuralımızı olumsuz açıdan laçkalaştırmamalı, değiştirmemelidir.** Bunun istisnaları olacaksa da, bu ancak yönetici kademenin bilgisi ve izni dahilinde olabilir.

Burada e-mailin bir yönüne dikkat çekmek istiyoruz: **Tıpkı telefon numarası gibi, kime e-mailin verileceği ve kime verilmeyeceği gizli çalışma kurallarımız çerçevesinde olmalıdır.** Nasıl ki her yoldaşımıza telefon numaramızı vermiyorsak, e-mail numarasını da her (isteyen) yoldaşa/kişiye vermemeliyiz. Telefon numarası yer/mekân/adres belirlemede ve sürekli izlenmede birebir araçtır.

– E-mail üzerinden randevu ayarlama: E-mail üzerinden buluşma randevusu elbetteki ayarlanabilir. Ve ancak bu, randevunun açık adresinin/saatinin yazılabileceği anlamına gelmemelidir. Daha önceden üzerinde anlaşılmış temelde ve başkalarının anlamayacağı biçimde olursa, ayarlanabilir. Burada önemli bir nokta ortaya çıkıyor: E-mailleşmesi mümkün, ama buluşması normal örgütlenme biçimine uygun olmayan; farklı alan ve hücreden örgütlü bir yoldaşla e-mail üzerinden buluşma ayarlanması, en azından buluşma teklif edilmesi imkânını oluşturmaktadır. Bu imkânı doğru ve yerinde kullanıp kullanmamak; örgütlenme modelimize ne kadar sadık kalıp kalmadığımızla ölçülür. **E-mailleşilen ama görüşülmesi gerekmediği halde, önceden bir üst organdan izin alınmadan görüşmenin yapılması doğru değildir, yasaktır.** Ayrıca görüşme talebinin iletilmesi de yeterli değildir. Görüşme izninin alınabilmesi, ikna edici ve doğru olan bir gerekçenin de olmasını gerektirir. Bu kurala dikkat edilmediğinde, e-mail kullanımı örgütlenme ilkelerimizle çelişecektir ve bu izin verilmez bir durum olacaktır.

– E-mail üzerinden anlaşılır olmak gerekir: E-mail telefona göre biraz daha anlaşılır haberleşmenin imkânını sunmaktadır. Yazılacak şey üzerine önceden iyi düşünme ve anlaşılmak için yeterince kafa yorma imkânı sunmakta, telefondaki gibi anlık bir durum olmamaktadır. Bu nedenle e-maille yazılacak şeyin "acaba ne demek istiyor?" sorusuna yer bıraktırmayacak kadar anlaşılır –tabii ki sadece yazışılan kişinin anlayacağı anlaşılırlıkta!– olmalıdır. Örneğin anlatılmak istenen bir şey varsa, kullanılan dilden anlatılan şey karşı taraf açısından doğru anlaşılıp anlaşılmadığı ölçülüp tartılmalıdır. Görüşmek isteniyorsa, gerekçesi karşı taraf için anlaşılmaz olmamalıdır. İstemediğimiz kişiler bizi anlamamalı ama, biz birbirimizi anlayabilecek şekilde yazışmalıyız. Şüphe ile karşılayacağımız yazışmalara yer vermemeliyiz.

4. E-mail kullanımı ne kadar güvenli? E-mail nasıl kimler tarafından ve nasıl izlenir?

@ Bir araç ne kadar yaygın kullanılırsa, özünde bizim için o kadar iyidir. E-mail kullanımını da böyle değerlendirebiliriz. Bugün artık e-mail çok yaygın olarak kullanılmaktadır. Biz komünistler/devrimciler bu aracı kullananlar içinde küçük bir kesim olarak yer alıyoruz. Bu o kadar da kötü değil.

Ancak yine de, "Ne kadar güvenli, e-mail kontrol sistemi nasıl işliyor?" sorusunu cevaplamalıyız. Bunları ana başlıklar halinde düşmanın e-mail izlenmesi ihtimallerini şöyle sıralayabiliriz:

– Tespit edilmiş bir e-mail adresinin ve o adresle iletişim içinde olan adreslerin izlenip okunması,

– Evde kullanılıyorsa, evde kullanılan telefon hattı dinleniyorsa, bu hat üzerinden yollanan e-mailin de izlenmesi.

– Ulusal ve uluslararası çapta dinleme merkezlerinin e-mailleri izlemek üzere özel olarak oluşturdukları mer-

kezler ve otomatiğe bağlanmış programlar üzerinden hatlardan geçen e-maillerdeki kelimeleri tek tek süzerek, şüpheli olarak tanımlanan ve önceden belirlenmiş kelimeler temelinde tarayarak (örneğin içinde "devrim" kelimesi geçen bir e-maili tespit ettikten sonra) izlemek,

– Şifreli olarak gönderilen e-mailleri en başından "şüpheli kategorisinde" tespit ederek potansiyel şüpheli olarak izlemek ve şifre kırıcı programlara sokarak çözmek vb. biçimlerinde olabilir.

Bu izleme işi elbetteki sadece devrimciler için geçerli değildir. Kapitalist devletlerin kendi aralarında birbirlerini izlemeleri, ekonomik casusluk, gizli servislerin birbirlerine karşı yürüttükleri mücadele, mafya türü çıkar ilişkilerinin izlenmesi (hatta bu örgütlenmeler de izliyor), hakim sınıfların kendi aralarındaki çıkar kavgalarında birbirlerini izlemeleri ve hatta bizzat sistemin kendisini kendi içindeki kurumlarını izlemesi biçiminde genişlemektedir.

Gerek ulusal ve gerekse uluslararası çapta (e-maillerin izlenmesinin de kapsandığı) aygıtlar geliştirildiğini telefon dinlenmesi üzerine yazdığımız bir yazıda da yazmıştık. Bu elbetteki önemsiz bir gelişme değildir ve fakat buna şaşırmamak gerekir. Neyi nasıl kullanılacağını bilenler için, eğer sistemin özü kavranmamışsa ve teknolojinin gelişmesine körce güven duyulmuyorsa, bu hiç de ürkütücü değil, bilakis "normal" bir şeydir.

Aşağıda vereceğimiz bazı bilgilerin bu temelde değerlendirilmesi gerekir.

Echelon ve Carnivore nedir, ne yapar?

Tıpkı cep telefonlarının dinlenmesine ilişkin bilgiler nasıl uzun süre gizlenmeye çalışıldı ise, e-maillerin izlenmesi konusu da aynı şekilde gizlenmeye çalışılıyor.

Tek tek devletlerin polis ve istihbarat birimleri tüm dinleme-izleme imkânlarını genişlettikleri gibi, uluslararası alanda da, başını büyük emperyalist devletlerin çektiği, izleme merkezleri oluşturuldu. Bunlardan bir tanesi, başını ABD emperyalist devletinin çektiği ve merkezi İngiltere'de bulunan "ECHOLON" adı verilen bir dinleme-izleme üssüdür. Diğer bir adı "echolonwatch"([4]). 1947 yılında UKUSA (adını United Kingdom-USA bileşiminden alıyor) anlaşması temelinde kuruldu ve 1971 yılında devreye girdi. Bu merkezden Türk devletinin de NATO üyesi olması nedeniyle faydalandığı bilgisi mevcut. Bu merkez pek çok iletişim türünü izleyebilecek kapasiteye sahip. Telefon görüşmeleri, e-posta/e-mail mesajları, internetteki dosya transferleri, uydu aktarımları ve benzeri haberleşmeleri önce ayıklama işlemi yapmadan topluyor ve sonra bunları ilgili yardımcı programlar temelinde ayıklıyor. Bazı kaynaklara göre bu merkez, internet üzerinde dolaşan bilgilerin % 90'ını izliyor. Bu merkezin neyi izleyip izlemediğine

ilişkin her hangi bir bilgi vermekten kaçınılmıştır. Ancak günde milyonlarca iletişimi izleyebilecek kapasitesi olduğu söylenmektedir. Tespit ettiklerini varsaydığımız her bir iletişim aracını ve kullanıcıyı somut olarak değerlendirmek ve bu temelde işleme koymak için yine çok sayıda insana ihtiyaç var. Ve kontrol eden bu insan sayısı hiç bir zaman değil milyonları, onbinleri bulması bile zor. Yani teknik izleme olanağına sahip olmakla, ham bilgileri işleyip bunları devreye sokmak aynı şey değil. Özellikle işleme sokulacak hale getirmek –zaman ve çalışan insanların yapacağı iş açısından– hiç de o kadar kolay değil. Her gün 3 milyar telefonu dinlediklerini, 500 milyon e-mail izlediklerini varsayalım. Bu görüşmeler yüzlerce dilde yapılmaktadır. Bu işin içinden o kadar erken çıkılamayacağının ortada olduğu açıktır. Ama istediklerini, belli zaman alsa da dinleme, çözme imkânına sahiptirler.

Böyle bir merkezin varlığı ortada ve onu hafife almamak gerek.

11 Eylül saldırısı sonrası ABD Ulusal Güvenlik Ajansı (NSA) binlerce çalışanıyla internetten gönderilen milyonlarca e-mail mesajlarını özel olarak kontrol ettiler. Sonuç: Bir şey bulamadıkları yönünde...

NSA bu işi nasıl yaptı?

"Etobur" anlamına gelen Carnivore([5]), yeni adı DCS1000, adındaki bir programla e-mailler kontrol edildi. Program, programa önceden yüklenmiş kelimelere/içeriğe göre, önceden belirlenmiş arama kurallarına göre hareket ediyor. Programa neyi arayıp bulması isteniyorsa o yüklenmiş ve bir kelime işlemci gibi hareket ederek e-mailleri tarıyor. Bulunan şüpheli e-mailleri izlemek için binlerce kişinin bunları tek tek incelemesinden sonra, işleme koyacak kurula sunması, onların değerlendirmesi, ardından e-mail adresini gerçekten kovalayacak olan birimlere vermesi gerekiyor. İçinde çok vs. vs. olan bir işlem bu. Varsayalım ki, gerçekten şüphelerini doğrulayacak bir bilgiye ulaştılar. Eğer şüpheli bilgi üzerinden gerçek kişiye ulaşamıyorlarsa (kişi ve adresi sahte ise, kamuya açık yerlerden e-mail yollanmışsa vs.) bunun ne anlamı olabilir ki? Pek fazla olmaz, olmadı. Çaresizlik!

Bu örneklerle göstermeye çalıştığımız gerçeğin diğer yüzüdür: Kapitalizmin elindeki izleme-dinleme mekanizması boşa çıkarılabilir ve teknoloji ona karşı bir silah olarak kullanılabilir! Yeter ki kullanmasını bilelim...

5. Teknolojinin gelişmesini siyasi mücadelenin aracı yapalım!

@ Bizler komünistleriz ve kullandığımız her araç, kapitalist dünya sistemini yıkmaya hizmet etmelidir. Ancak bizim mücadelemiz kapitalist dünya sisteminin egemenliği koşullarında yürütülen bir mücadeledir. Kapitalist dünya sisteminin ve onun uzantısı olan tek tek ül-

kelerde onun egemen sistemine karşı bir mücadeledir. Kullandığımız bir çok iletişim aracı onların kontrol ağlarından geçmektedir, geçmek zorundadır. Onlar sistemlerini korumak için, kontrol mekanizmalarını devreye sokarlar. Bu mekanizmalar üzerinden mümkün olan en fazla kontrolü sağlayarak kendilerinin uğrayacağı zararı en alt seviyede tutmak isterler. Ancak uğrayacakları zararı tümden yok edemeyeceklerini bilirler. Karşılarındaki güç ne kadar bilinçli ve taktik üstünlüğe sahip olursa, alacakları zararın da o kadar büyük olacağının önüne geçemeyeceklerini de bilirler. Teknolojik gelişmenin kullanımında devrimcilerin acemilikleri ne kadar çoksa, onların başarısı da o kadar çoktur. Devrimciler ne kadar ustaca davranırsa, onların acemilikleri ve çaresizlikleri de o kadar çoktur, olacaktır. Bu nedenle burjuvazinin denetim mekanizmaları ne kadar gelişirse gelişsin, kendi karşıtını yaratacak ve bizler de onu kullanacağız. Burjuvazinin sistemi içinde var olan araçlarla onları vurmasını öğrenmeliyiz, öğreniyoruz.

ABD'ye 11 Eylül'de yapılan saldırı, saldırıyı yapanların niteliğinden bağımsız olarak, bir gerçeği gösterdi: Teknolojik üstünlük işe yaramadı. Ayrıca bu üstünlük tek taraflı değil.

Sonuç olarak...

@ Her iletişim aracının yeri ayrı olmalı, her biri doğru yerde ve zamanda kullanılmalıdır. Her birinin kendine has kullanım biçimi, kuralları, avantajları ve dezavantajları var. Biri diğerinin yerini tamamen tutmaz, tutmak zorunda da değil. Örneğin e-mail telefonun işlevini tamamen almaz, almasına da gerek yoktur. Ne kadar az ya da çok çeşitli iletişim aracı kullanılırsa kullanılsın, önemli olan bunların durumumuza uygun olarak doğru kullanılıp kullanılmadığı konusudur.

Hiç bir teknolojik gelişmeye körce güven gösterilmemelidir. Ama her teknolojik (iletişim) imkanından da doğru bir şekilde ve sonuna kadar yararlanmasını öğrenmeli ve kullanmalıyız. Ne kadar çok çeşitli imkanı kullanırsak o kadar geniş imkâna kavuşuruz.

Ekim 2001 ▲

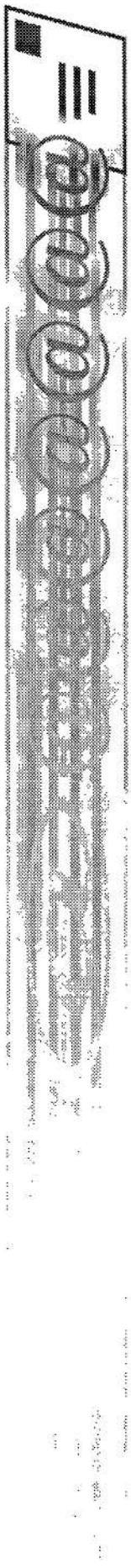

DİPNOTLAR

([1]) Burada "ücretsiz" tanımından anlaşılması gereken şey, e-mail oluşturulan şirkete e-mail oluşturulduğu için ayrıca ücret ödemek zorunda olunmamasıdır. Ama bu, gerçekte ücretsiz olduğu anlamına gelmez. İnternete girişe olanak tanıyan aracı şirkete ve bağlı bulunan telefon şirketine ücret ödendiği için, bu anlamda ücretsiz sayılmaz. Ücretsiz e-mail açmaya olanak veren hotmail.com gibi siteler kullanıcıya bol bol reklam göstererek ve hatta "bedava para kazanma" tuzakları hazırlayarak kâr elde ediyorlar da ondan dolayı "ücretsiz" olmaktadır. Yani burada da kapitalist çarklar işliyor, iyilik-hizmet işin maksadı değil. Ne kadar çok e-mail üyesine sahiplerse o kadar pahalı reklam verme olanağı sağlıyorlar. Televizyon izlemenin "ücretsiz" oluşu gibidir.

([2]) E-mail nasıl oluşturulur?

*İster kendi bilgisayarımızdan ve isterse "dışardan" oluşturduğunuz bir e-mail adresi, adresi oluşturan kişi/kurum adına istenen elektronik kayıt için istenen bilgi formunun doldurulması zorunludur. Bu bilgi formu doldurulmadan bir e-mail adresi oluşturmak mümkün değildir. Doldurulan bilgi formu elektronik olarak tıklanarak gönderildikten sonra, ancak doldurulan kabul edilirse bir e-mail adresi oluşturulmuş olacaktır. Elekronik form doldurma işlemi, örneğin www.hotmail.com adresine girildikten sonra, Türkçesiyle, "yeni e-mail oluştur" kayıt ikonu tıklandığında karşımıza çıkar. Bu sayfa açıldığında, genellikle en başında oluşturacağımız e-mailin adresini belirlemeniz istenir. Örneğin "deneme@hotmail.com" bir **e-mail ismini belirlememiz** gibi. Bu başkalarıyla paylaşılacak e-mail adresi demektir. Buradaki @ karakteri bütün e-mailler için kullanılan bir uluslararası standart haline gelmiş karakterdir. Okunuşu "et" biçimindedir.*

Bundan sonra doldurulması gereken bilgiler; kullanılacak şifrenin iki kez girilmesi, isim soyisim, belirlenen şifrenin unutulması halinde e-maile girme olanağı tanıyan ikinci bir soru ve cevabını belirleme olanağı, cinsiyet, adres... gibi doldurulması istenen bilgiler bölümü var. Bunlar doldurulduktan sonra "gönder" ya da "kayıt yap" ikonu tıklandığında e-mail oluşturulmuş olacaktır.

Ama bazı püf noktaları var: Örneğin "deneme" ismini daha önce kullanan olmuşsa, yeni bir isim belirlemesi istenmek üzere kayıt formu yeniden açılacaktır. Bu durumda başkasının kullanmadığı bir isim belirleyinceye kadar denemeler devam edecektir. Veya girilen başka bir bilgiyle ilgili bilgilerin eksik vb. olduğu mesajı belirebilir ve bu durumda bunları da tamamlamak gerekecektir.

Burada unutulmaması gereken iki nokta var:

Birincisi; e-mailin nasıl yazıldığını unutmamak ve ikincisi; girilecek şifreyi unutmamak gerekmektedir. Girilecek şifreyi akılda tutmak doğru, başkalarının erişeceği şekilde bir yere yazmak ise yanlıştır. Girilecek şifre, genellikle, en az dört haneli rakam ve harf karışımından oluşabilir.

Böylece e-mail ismi (örneğin deneme@hotmail.com) ve şifre (örneğin 17E123) belirlendikten sonra e-mail kullanımı için iki temel unsur oluşmuş olur. Bunların yanlış girilmesi halinde e-mail adresine girmek mümkün değildir (formu doldurulurken, e-mail için kullanılan isim ve şifrenin unutulması halinde, yine de e-maile girmeye ikinci bir olanak tanımaya yarayan "soru" ve karşılığında verilecek "cevap"ı girmeyi saymazsak).

([3]) Teknik açıdan önemli bir nokta da, girilecek tüm bilgilerin Türkçede kullanılan "ş, ğ, ı, İ, ö, ü" gibi karakterler İngilizce tanınmamaktadır. Bunların yerine "s, g, i, I, o, u" kullanılmalıdır. Bu yapılmadığında "tanınmayan karakter" mesajı belirecek ve düzeltmeniz istenecektir.

([4]) İnternet adresleri:
http://www.aclu.org/echelonwatch/index.html
http://www.heise.de/tp

([5]) İnternet adresi:
http://www.epic.org/privacy/carnivore/foia_documents.html

Faşist Türk devletinden hesap devrimle sorulacaktır!

Faşist Türk devleti, kelimenin gerçek anlamında barbar bir devlet olduğunu 19 Aralık 2000 tarihinde cezaevlerine koordineli, çok önceden hazırlanan saldırıyla da bir kez daha ispat etti.

F tipi hücre sistemi adı verilen ve devrimci tutukluları tecrit etme amaçlı inşa edilen cezaevlerine geçme planına karşı devrimci tutuklular haklı olarak mücadeleyi seçtiler. Cezaevlerinde kan, can pahasına kazanılmış haklarına

sahip çıkıp açlık grevi ve ölüm orucu eylemleriyle direniş göstermeleri karşısında kuduran faşist Türk devletinin yöneticileri, 19 Aralık 2000 tarihinde kolluk güçlerine saldırı emrini verdi.

19 Aralık sabah saat 05.00'te açlık grevi ve ölüm orucu eylemlerinin sürdüğü 20 cezaevine aynı zamanda saldırıya geçildi.

Panzerleriyle, tanklarıyla, helikopterleriyle; tepeden tırnağa silahlı yüzlerce, binlerce öldürmeye emirli kolluk gücü devrimci tutsaklara hunharca saldırdı.

Devrimci tutsakların direnişiyle karşılaşan kolluk güçleri saldırıda her tür aracı kullanarak devrimci tutsakları teslim almaya çalıştı. Cezaevlerinin duvarları ağır iş araçlarıyla, greyderlerle, vinçlerle yıkıldı; çatıları delindi. Devrimci tutuklular kurşunlandı, koğuşlara çeşitli bombalar –gaz bombaları, yangın bombaları, biber gazı, sinir gazı vb.– yağdırıldı. Kimi kurşunla, kimi yakılarak, kimi dövülerek onlarca devrimci katledildi.

Direniş kanla bastırıldı. Bir kez daha tutsak edilen devrimci tutuklular yara bere içinde F tiplerine nakledildi.

F tipi hücre sisteminin uygulandığı cezaevlerinde, elektrik, su vb. ihtiyaç maddelerinin olmaması, sözkonusu cezaevlerinin hâlâ inşaat halinde olması vb. de faşist Türk devletinin F tipi hücre uygulamasına geçmesine engel değildi!

F tipi cezaevlerine katliamla birlikte geçildi. Bu saldırıyla devrimci tutukluları teslim alacağını uman katil devletin umudu, devrimcilerin açlık grevi ve ölüm orucu eylemine daha çok katılımla cevap vermesiyle kursağında kaldı.

Devrimci tutuklular, faşist devletin saldırılarıyla devrimci iradeyi teslim alamayacağını pratikleriyle bir kez daha gösterdiler. Devrimci tutuklular devletin saldırıları karşısında teslim olmayacaklarının; kurşunlara, bombalara rağmen devrimci onurun ayaklar altına alınamayacağının bir örneğini daha verdiler.

Faşist Türk devleti cezaevleri katliamına karşı dışarıda da seslerini yükselten, yükseltmeye çalışan herkese karşı saldırılarını yoğunlaştırdı. Ölüm sessizliği yaratmaya çalıştı.

Bu baskıların bazıları şunlardı: Devrimci, demokrat basına sansür, dergilerin yasaklanması, toplatılması; TAYAD'ın kapatılması, İHD'nin bazı şubelerinin kapatılması, tutuklu yakınlarının seslerini duyurabilme yönündeki çabalarının polis-asker gücüyle zorla engellenmesi; ölüm orucu ve açlık grevleri eylemlerine destek verenlerin, vermeye çalışanların devlet terörüyle susturulması, tutuklanması; basın bildirilerinin okunmasının engellenmesi, tutukluların avukatlarına karşı saldırı kampanyası, direnişte bulunan tutukluların mahkemeye verilmesi, Türk Tabipler Birliği'nden birçok doktor hakkında dava açılması, hastaha-

nelerde devrimci tutukluların tedavi etme adına yataklara zincirlenmesi gibi çok çeşitli baskılar sürdü.

Tüm bu baskılara rağmen eylemlerin sürmesi karşısında faşist devlet başka oyunlara başvurdu. Bir yandan hiçbir şey olmamış gibi davranırken, diğer yandan ölüm orucu eylemi sonucu hafızasını kaybeden, sakat kalan yaklaşık ikiyüz devrimci tutukluyu, cezalarını 6 ay süreyle tecil etme yoluyla geçici olarak tahliye etti. Devrimci tutukluların ailelerine, ölüm orucu eylemlerini bıraktırmak için baskıları gündeme getirdi.

Geçici tahliye olan devrimci tutukluların bir bölümü dışarda da eylemlerini sürdürdü. İstanbul'da Küçükarmutlu ve Alibeyköy'de ve bazı diğer illerde de ölüm orucu eylemleri devam etti, ediyor.

Faşist Türk devleti barbarlığını Küçükarmutlu'da da gösterdi. 5 Kasım 2001 tarihinde ölüm orucu eylemi yapılan eve, evlere yine panzerleriyle, kolluk güçleriyle saldırıya geçti... Dört devrimci daha katledildi, onlarcası yaralandı, tutuklandı.

19 Aralık 2000 katliamından bu yana yitirdiğimiz demokrat, devrimcilerin sayısı 80'i geçti. Yüzlerce devrimci tutuklu sakat kaldı, yüzlercesi de sırada...

Bir yıllık süreçte yaşananlar hakkında kabaca ortaya koyduğumuz bu tablo, faşist Türk devletinin saldırılarının sadece cezaevlerindeki devrimci tutuklulara yönelik olmadığını açıkça ortaya koymaktadır.

19 Aralık saldırısı gibi devletin sonraki dönemdeki saldırıları da, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de demokrasiden, eşitlikten, kardeşlikten, barıştan, insanlıktan yana olan; emekten yana olan, sömürüye karşı olan herkese yönelen saldırılardır.

Bu saldırılar, faşist Türk devletinin, en basit bir demokratik hak için bile mücadele eden veya etmek isteyen herkese savaş ilanıdır. Devlet, ne olursa olsun benim dediğim olacak, ben bana karşı çıkanın kafasını ezerim diyor!

Türk hakim sınıflarının ve onların devletinin tavrı açıktır. Onlar, kendilerinin iktidarını zedeleme ihtimali olan her şeye, herkese karşı gerçek yüzlerini göstermekten çekinmiyorlar. Çekinmiyorlar çünkü, Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin işçi ve emekçileri kendi güçlerinin bilincinde değil, susuyor! Bu köhne düzeni yıkmakla kendi geleceğini garantiye alacağını hâlâ görmemekte, sisteme boyun eğmektedir. Sömürücüler, sömürülenlere, ezilenlere savaşını ilan etmiş, uyguluyor.

İşçi ve emekçiler için sorun, kendi sınıf düşmanının karşısına çıkıp savaş ilan edip etmemesidir. Anda savaş ilan etmediği açıktır. Bu; devrimcilerin, komünistlerin işçileri, emekçileri proletaryanın sınıf bakış açısıyla bilinçlendirme faaliyetlerine bağlıdır.

Gerek faşist Türk devletinin devrimci tutuklulara karşı saldırılarına, gerekse de tüm işçi ve emekçilere saldırılarına son vermek için temel görev, işçi ve emekçilerin Bolşevik Parti önderliğinde sınıf mücadelesi mecrasına çekilmesidir.

Bu, tabii ki uzun vadeli bir iştir, görevdir. Kısa vadeli iş ve görevler de var: Devrimciler arasındaki dayanışmanın güçlendirilmesi, hakim sınıfların saldırıları karşısında birlikte mücadeleyi yükseltebilmek için en önemli görevlerden biridir. Bu görev sadece şu ya da bu saldırının ardında öne çıkan bir görev değil, devrim için mücadelede sürekliliğini koruyan bir görevdir. Devrimciler arası dayanışmayı, birliği oluşturma konusunda Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketi ne yazık ki hâlâ çok gerilerde seyretmektedir.

Bu konuda aşılması gereken birçok eksiklik, yanlışlık var. Fakat, şimdiye kadar bunun gerçekleşmemiş olması, bundan sonra da mümkün olmayacağı anlamına gelmez. Yaşanan olumsuz deneylerden ders çıkarmaya, yanlışlarını aşmaya hazır olanlar bunu er ya da geç gerçekleştireceklerdir. Sorun, devrimci sorumluluğun bilincine varmak, ona uygun davranıp davranmamaktadır.

Biz bir kez daha, tüm devrimcilere, devrimciler arası dayanışmanın, birliğin –tüm görüş farklılıklarına rağmen ve bunun bilincinde olarak– ağını birlikte örmeye çağırıyoruz.

Unutulmasın ki, faşist Türk devletinde katliamların hesabını soracak olan işçilerin, emekçilerin birleşmiş gücüdür. Bu gücü yaratmak, devleti yıkma mücadelesini güçlendirmek için devrimciler, komünistler kendi aralarında dayanışmayı, birliği sağlamalıdırlar!

19 Aralık 2000 cezaevleri katliamını bir kez daha lanetliyoruz ve şunu da bir kez daha haykırıyoruz:

Bu barbarlıktan kurtuluşun tek yolu, barbarlık üzerine kurulu sistemi, o sistemi ayakta tutan ordusuyla, polisiyle resmi ve sivil çeteleriyle faşist Türk devletini yıkmaktır! Bunun için;

Susma haykır, durma örgütlen!

AÇIKLAMA

Şimdi bir yılı aşkın süredir devam etmekte olan "Ölüm Orucu" eylemi bağlamında, eylem biçimi, eylemin hazırlanışı ve gelişmesi hakkında ve taktik olarak eylemci örgütlerden farklı düşünüyoruz. Bu konudaki belli görüşlerimizi ve taleplerimizi Ocak 2001 ve Eylül 2001 tarihlerinde, eylemi yapan örgütlere gönderdiğimiz mektuplarla bildirdik. Açlık grevi ve ölüm orucu eyleminin taleplerini destekliyoruz. Bu konudaki tavırlarımız yayın organlarımızda görülebilir.

Eylemin biçimi ve gelişmesi konusunda farklı düşünmemize rağmen, eylemlerin sürdüğü bir ortamda eylemleri, mücadeleyi zayıflatmamak için, eleştirilerimizi yayınlar üzerinde kamuoyuna açmadık. Sözkonusu eleştirilerimiz eylemlerin bitmesinden sonra devrimci kamuoyuna sunulacaktır.

7. Kongre'yi tanıtım çalışmaları sürüyor!

Yurtdışında şimdiye kadar 6 alanda, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan - Türkiye) 7. Kongre kararlarını tanıtım toplantıları yapıldı...

Tanıtım toplantılarının ilki Ekim ayı başlarında Viyana' da (Avusturya) yapıldı. Toplantıda 7. Kongre'nin siyasi raporu, örgütlenme sorunları ve kararlar anlatıldı. Toplantının son bölümünde de önce Yeni Yönelim siyasetimiz anlatıldı ve üzerine tartışıldı. Ertesinde de 11 Eylül saldırısı ve emperyalistlerin savaş çığırtkanlığı, savaş hazırlığı üzerine duruldu. Bu saldırının, Avrupa'da yaşayan göçmelere yönelik yeni saldırılar ve yasaların daha da sertleştirilmesi için çıkış noktası yapılacağına dikkat çekildi.

Toplantıya Bolşevik Parti taraftarları dışında Marksist-Leninist İnisiyatif (IML), Komünist Eylem (KOMAK) taraftarları ve İranlı yoldaşlar da katıldı.

İkinci tanıtım toplantısı Ekim ayı sonlarında Almanya'nın Köln kentinde yapıldı. Toplantı iki bölüm şeklinde yapıldı. Önce Siyasi Rapor anlatıldı. Siyasi Rapor'a ilişkin sorular cevapladırıldı. Ertesi

de de tartışma yapıldı. İkinci bölü de de örgütlenme sorunları ve k rarlar anlatıldı, buna ilişkin sor lar cevaplandırıldı ve bu konu üz rine tartışma yapıldı.

Üçüncü tanıtım toplantısı Nür berg'de, dördüncüsü de Heil ronn'da (Almanya) yapıldı. Bu to lantılarda da Köln' de izlenen yö tem izlendi.

Beşinci ve altıncı toplantılar is Fransa da yapıldı. Bu toplantıla dan ilki Strasburg da yapıldı v daha önceki toplantılarda izlene yöntem izlendi. İkinci toplantı is Nantes'da yapıldı. Bu toplantıd hem siyasi bölüm, hem de örgü sel bölüm birlikte anlatıldı.

Toplantıların tümü yapılan kapa nış konuşmalarıyla bitirildi. Kapa nış konuşmalarında tartışma bö lümünde ortaya çıkan önemli b iki noktaya tavır takınıldıktan sor ra, kararlaştırılan çalışmanın ko lektif bir biçimde ele alınmasını gerekliliği vurgulandı ve herkes gücü oranında bu çalışmaya des tek vermesi çağrısı yapıldı.

Toplantılarda üzerine en çok du rulan noktalardan biri sosyo-eko nomik yapı (SEY) araştırması o du. Herkes bu konuda durumu ne olduğunu merak ediyordu. Ko nuşanlar ve soru soranlar bu nok tada bir beklenti içinde oldukları yansıtıyorlardı. Çalışma rapor üzerine anlatımda, bunun önü müzdeki çalışma döneminin göre vi olarak önümüze konulduğu v 8. Kongre' de tamamlanmasını kararlaştırıldığı anlatıldı.

Tartışma yürüyen diğer noktalar şunlardı:

* Bir partiden iki partiye ayrıştırma neden ve nasıl? Hangi somut adımlar atıldı ve atılacak?

* Enternasyonal ilişkilerde durum nedir? Daha etkili olmak mümkün mü? Yeni bir birlik yaratmak mümkün mü?

* Yeni Yönelim siyasetinin pratiğe uygulanmasında durum nedir? Hangi gelişmeler var? Bu tasfiye anlamına gelmiyor mu?

* Tüm gücün işçi sınıfına yönlendirilmesi bağlamında durum nedir?

* Partinin kadınlaşma ve gençleşme şiarı bağlamında durum nedir?

* Alınan kararların uygulanması nasıl düşünülüyor? vb.

Bu konulara tek tek ve ayrıntılı bir biçimde yanıtlar verildi. Toplantılarda Kuzey Kürdistan ve Türkiyeli örgütler adına kişiler ve taraftarlar da katıldı. Kimi toplantılarda anlatılanlara karşılık birşey getirelemediği durumlarda "varlık-yokluk" tartışmaları da yürütüldü.

Toplantıların tümünde halen sürdürülen cezaevleri direnişi ve yürüyen ölüm orucu eylemi üzerinde de duruldu. Bizim eylem biçimi olarak "ölüm orucu" konusunda farklı değerlendirmemize rağmen bugüne kadar bunu tartışmaya açmadığımızı, bunun nedeninin eylemi zayıflatmamak olduğu anlatıldı. Cezaevi direnişleriyle ilgili düzenlenen eylemlerin hemen hemen tümünde yer aldığımız; yer yer konuyla ilgili olarak bizim eylem düzenlediğimiz anlatıldı.

Bu konudaki görüşlerimizi örgütten örgüte Ocak 2001 tarihinde bir yazıyla tüm devrimci örgütlere ve karşı devrimci değerlendirmediğimiz örgütlere ilettiğimizi, Eylül'e kadar hiç kimsenin yanıt vermediğini, Eylül ayı içerisinde de 7. Kongre adına yeniden örgütlere bir yazı iletildiği ve bu konuda da hiç bir yanıtın alınmadığı anlatıldı.

Yine yurtdışında DETUDAK'a katılmak için Ocak 2001 tarihinde yaptığımız yazılı başvurunun da bugüne kadar yanıtlanmadığını açıkladık. "Devrimcilerin eylem birliği"nden, "birlikteliğinden" dem vuranların ciddiyetsizliklerini teşhir ettik.

Toplantıların çoğunluğunda yeni başlatılan bağış kampanyası üzerinde de duruldu ve herkese bu kampanyaya güçlü bir biçimde katılma çağrısı yapıldı.

Toplantılardan Viyana'dakine IML, KOMAK ve İranlı yoldaşlar katılmıştı. Almanyada yapılan toplantılardan Heilbronn toplantısına ise "Herşeye Rağmen" ("Trotz Alledem") dergisi taraftarı yoldaşlar katıldı. Yapılan altı toplantıya katılım 260 civarında gerçekleşti.

Önümüzdeki dönemde toplantılara devam edilecek. Aralık ayı içerisinde Almanya'da iki şehirde, Ocak' ta ise Fransa'da toplantılar planlanmıştır.

Bu toplantıları yaparken bize derneklerini kullandıran arkadaşlara teşekkür ediyoruz.

Aralık 2001 ▲

7. Kongre'yi tanıtım çalışmaları Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de çeşitli yol ve yöntemlerle sürdürüldü, sürdürülüyor. Bu amaçla çıkarılan ve genişçe dağıtılan pullardan bazılarını yayınlıyoruz.

Dünya Ticaret Merkezi ve Pentagon'a yönelik saldırılar ve ABD ile diğer emperyalist güçlerin savaş hazırlıkları sürecinde Kuzey Kürdistan-Türkiyeli bolşevikler yayınladıkları bildirilerle gerek saldırı ve gerekse de saldırıyla birlikte başlatılan emperyalist savaş kışkırtıcılığı konusunda tavır takındılar; hazırlığı yapılan savaşın emperyalist çıkarlar temelinde, halklara yönelik, haksız, gerici bir savaş olacağını vurguladılar ve kitleleri gerici, haksız savaşa karşı tepki göstermeye çağırdılar. Aşağıda 11 Eylül saldırısından sonra iki ayrı bölgede çıkarılan bildirilerden bazı bölümler yayınlıyoruz ■

PENTAGON VURULDU VE DÜNYA TİCARET ÖRGÜTÜ'NÜN İKİZ KULELERİ YIKILDI, BİNLERCE SUÇSUZ İNSAN ÖLDÜ! ABD EMPERYALİZMİ VE DİĞER EMPERYALİST ÜLKELER, ONLARIN UYDU DEVLETLERİ İNTİKAM VE SAVAŞ HAZIRLIĞINDA! "SUÇSUZ İNSANLARIN ÖLDÜRÜLMESİNİN HESABININ SORULMASI" İŞİN BAHANESİ! "TERÖRE KARŞI YENİ ÖNLEMLER ALMAK" İŞİN BAHANESİ!

İşçiler, emekçiler size sesleniyoruz!

BURJUVAZİNİN DEĞİL, BOLŞEVİK KOMÜNİSTLERİN SESİNE KULAK VERİN!

• Gerçekte kimden geldiği henüz belli olmayan uçaklı intihar saldırıları sonucu binlerce suçsuz insan patlamaların ve yıkıntıların arasında hayatını kaybetti. Bu saldırı, ABD ya da ABD emperyalizmine karşı olduğu hesaplanarak yapılsa da, ikiz kulelerde bulunan binlerce suçsuz insanın ölmesi gibi bir saldırıyla sonuçlanan "hesap sorma" eylemini biz komünistler savunmayız, savunulmamalıdır.

• Böyle bir eylemin gündeme gelmesi hiç de tesadüfü değildir. Onlar bir anlamda ektiğini biçiyorlar. Bu saldırı "özgür dünyaya, özgür Amerika'ya" yapılmış bir saldırı olarak lanse edildi. "Özgür dünya ve özgür Amerika"dan ezilen dünyanın anladığı/anlaması gereken şey; dünya emperyalist sisteminin ve ABD emperyalizminin dünyanın her yanındaki haksızlığın, haksız savaşların kaynağı olma "özgürlüğü"dür. Bu saldırılar özgürlüğe değil, saldırılar objektif olarak özgürlüğü emperyalizmin boyunduruğu ve kumandasına almaya çalışan bir ülkeye yönelmiştir. Fakat bu saldırıyla binlerce sıradan insanın öldürülmesi ya da ölmesinin hedeflenmesi, emperyalistler için yeni emperyalist saldırı ve savaş çıkarmanın bir bahanesi yapıldı, yapılıyor.

• Emperyalist ülkelerin hemen tümü, bu arada TC gibi emperyalizme göbekten bağımlı işbirlikçi/uşak ülkeler de, "özgür dünya" denen emperyalist saltanata yapılan bu saldırıya karşı "dost müttefik ülkeler" olarak ABD'nin yanında olduklarını ve ABD'nin yürütüceği herhangi bir savaşta ABD'yi destekleyeceklerini açıkladılar. Oysa emperyalist dünya sisteminde "dost"luklar değil, sadece çıkarlar vardır. Görünüşteki dostluklar geçici çıkar örtüşmelerinden kaynaklanan, sadece ve sadece, geçici olan dostluklardır.

• Dünyanın gerçek teröristleri olan emperyalist ülkeler ve onların uşağı gerici-faşist ülkeler, ABD'ye yönelen bu saldırıyı ve evet terörü, kendilerine de yönelmiş olarak algılamış ve bunu geçici çıkar birliğinin aracı yapmıştır. Gerçek teröristlerin de zaman zaman terör saldırılarına uğraması anlaşılır bir durumdur. Olan budur. Onların yarattığı ve anladığı dilden konuşan bir terör, kendilerini beklemedikleri ölçüde vurur hale geldi. (...)

• ABD emperyalistlerinin devlet yetkilileri saldırının ilk dakikalarında "bu saldırıyı bir savaş ilanı" olarak gördüklerini ve kendilerinin de savaş ilan ettiklerini açıkladılar. Bütün dünya kamuoyu açısından henüz gerçek saldırgan belli olmadığı halde, bir saldırgan bulunmak zorundaydı ve bulundu: Afganistan rejimi ve onun himaye ettiği Usame bin Ladin! ABD emperyalizmi başta olmak üzere, hemen hemen bütün diğer emperyalistler, bir zamanların Rus sosyalemperyalizmine karşı büyütüp yetiştirdiği ve gelinen aşamada tıpkı Saddam rejimi gibi kendilerinin kontrolü dışına çıkan Afganistan'ı topyekün bir saldırının hedefi yaptı! Hepsinin ortak amacı, Afganistan gibi kendi kontrollerinin dışına çıkan ülkelere (kendilerince) gereken dersi verip onu hizaya getirmektir. ABD dışındaki emperyalist ülkeler, bu noktadaki çıkar örtüşmesinin yanında, esasta Afganistan'da ve genel olarak bu bölgede yeniden oluşturulacak emperyalist egemenliğin tek başına ABD'ye kaptırılmamasıdır. Emperyalistler açısından durum, ortaya çıkacak "leş"in üzerinde tek başına ABD'nin değil, kendilerinin de oturması ve mümkün olan en büyük payı kapma yarışında yer almaktır. Emperyalistler bir kez daha, paylaşılmış alanlar üzerinde yeniden paylaşım savaşı yürütmektedir. İşçi ve emekçiler, ikiz kulelerde ölen masum insanların intikamını alma bahanesiyle, içeriği bu olan bir saldırıda emperyalistleri haklı görüp desteklememelidir.

• Afganistan bugün, tüm acımasızlığıyla, emperyalizmin boy hedefi haline geldi. Yürütülecek bu savaşta, görünüşte, Taliban rejimi hedeflenmiştir. Ancak bu savaşta, Afganistan halkları ortaçağ gericiliğini temsil eden gerici-faşist Taliban rejimi ile emperyalist saldırı arasında bir kırıma maruz bırakılacaktır. Taliban'ın devrilmesi ve emperyalistlerin istediği yeni bir kesimin iktidara getirilmesi temelindeki bir savaşta, desteklenecek bir taraf yoktur. Ne dinci-gerici Taliban ve ne de emperyalist savaş ve bunun iş başına getireceği yeni bir yönetim! Desteklenecek tek yan, yoksul Afganistan halklarının bu saldırıya karşı haklı savunma içinde olmalarıdır. Ne yazık ki Afganistan halklarını hem yerli gericilikten ve hem de emperyalist piyonlarından kurtaracak gerçek komünist bir öncü güç henüz yoktur. Bu durumda Afganistan halkları, "kırk satır ile kırk katır" arasında bir tercih yapma duru-

muyla karşı karşıya.

• Emperyalist ülkeler, hepsi bir ağızdan konuşurcasına, kendi ülkelerinde ve ülkeler arasında, sözde terör karşı olmak adına, içte faşistleşmeyi hızla tırmandırmaktadırlar. Demokratik haklar adına ne varsa; kişi özgürlükleri adına ne varsa, örgütlenme ve gösteri yapma hakkı adına ne varsa, onu budayarak yok etmenin hazırlığı içine girdiler. Bütün bunlar sözde "terör tehlikesini önleme" adına yapılıyor ve emperyalist kontrol mekanizmalarını devreye somak üzere buldukları bir bahaneyi kullanıyorlar. Emperyalist ülkeler, başta Arap kökenli insanlar olmak üzere, tüm yabancıları potansiyel suçlu olarak gören yeni yasalar çıkartarak, emperyalist yayılmacılıklarını haklı çıkarmaya hizmet edecek olan kitle şovenizmini geliştiriyorlar.

Nerde kaldı "demokrasi ve batı medeniyeti", "özgür batı", "barış, kardeşlik ve halkların dostluğu"? Yeni Dünya Düzeni ile ayyuka çıkarılan bütün bu söylemlerin bir balon gibi söndüğü bugün çok net olarak ortadadır. Marksizm-Leninizm'in kapitalizme-emperyalizme ilişkin bütün değerlendirmelerinin doğruluğu bugün bir kez daha, gün gibi ortaya çıkmaktadır: Ya emperyalist barbarlık, ya da sosyalizm! Bu seçenek her zamankinden çok daha fazla belirgin hale geldi!

• Üzerinde yaşanabilir; kardeşçe, sömürüsüz-savaşsız, terörsüz, gözyaşı ve kanın akmadığı bir dünya kurmak mümkün ve bu bizim elimizde! İşçi sınıfının, ezilen halkların elinde! Sınıfsız, sömürüsüz, savaşsız bir dünya kurmak her zamankinden daha acil hale geldi ve bu gerçekleşmesi imkânsız bir hayâl değil, gerçekliğin ta kendisidir! Bu uğurda örgütlenmekten başka bir seçenek yok! Yalnızca üretim araçları üzerinde özel mülkiyete sahip olmayan işçi sınıfı ve onun müttefiki olan ezilen halkların egemenliği bunu sağlayabilir! "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin!" marksist-leninist önermesi her zamankinden daha güncel.

— Ya emperyalist barbarlık içinde yok oluş, ya da sosyalizmle barbarlığa son vermek!

— Kahrolsun emperyalist gerici-haksız savaşlar, yaşasın haklı-devrimci savaşlar!

Eylül 2001 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
(KUZEY KÜRDİSTAN–TÜRKİYE)

EMPERYALİST BARBARLIK DÜNYA İŞÇİ VE EMEKÇİLERİNİ TEHDİT EDİYOR! KAHROLSUN EMPERYALİST KARŞIDEVRİMCİ SAVAŞLAR! YAŞASIN DEVRİMCİ SAVAŞLAR!

Başta Amerikan emperyalizmi ve diğer emperyalist güçler Irak ve Afganistan'a saldırı hazırlığında!

Çeşitli ulus ve milliyetlerden Türk, Kürt, Arap, Laz, Abaza, Ermeni, Çerkez, Gürcü, işçi ve emekçiler, devrimciler, yoldaşlar! ... (...)

Bu kez Afganistan'da dahil edilerek, Basra Körfezi'nde ve Afganistan topraklarında emperyalist haydutların haksız savaş barbarlığı çanları çalıyor! Dünya Ticaret Merkezi ile Pentagon'a yapılan saldırıları, işçi ve emekçilere, tüm ezilenlere yönelik doğrudan ve dolaylı bir savaşın bahanesi ve aracı olarak kullanan Amerikan emperyalizminin güç gösterisi diğer emperyalist güçler tarafından da desteklenerek devam ediyor. Amerikan emperyalizmi, kendi elindeki devasa propaganda araçlarının yetmiyormuş gibi, bir de gönüllü köleliğe dünden razı çeşitli ülkelerdeki medya aracılığıyla, milyonların beynine "Dünyanın tek efendisi benim! Kimse benim gücümle boy ölçüşemez. Önümde diz çökmeyenlerin sonu felaket olur" düşüncesini kazımaya çalışıyor. Bunun için de, sık sık gazetelerden ve televizyonlardan dev uçak gemileri, allanıp pullanmış füzeler, bir basketbol topunun bile fotoğrafını çekebildiği ve her konuşmayı kaydedebildiği söylenen uydular, binbir özellik atfedilmiş –Hollywood yapımı "Yok Edici" filmindeki gibi hiçbir şekilde alt edilemeyen Rambo misali– komando asker görüntüleri yayınlanıyor (bu çabaların "en güzel örneklerinden birisini Türkiye'deki "İkitelli medyası"nın verdiği haberler oluşturuyor!) ve "Vay haline bunların karşısına çıkanların!" dedirtiliyor insanlara... Ve, tüm bu teknoloji harikası savaş aygıtının, ülke kayıtsız şartsız Amerikan emperyalizmine açılmadığı ve saldırıların bir numaralı sorumlusu ilan edilen dinci faşist Usame bin Ladin teslim edilmediği için Afganistan'a yöneltildiği açıklanıyor her saat hatta her dakika. (...) Amerikan emperyalizmi diğer emperyalist güçlerle birlikte, Usame bin Ladin'i gerekçe göstererek Irak BAAS rejimine ve Afganistan Taliban yönetimine karşı yeni bir "uslandırma" ve teslim alma saldırısına hızla hazırlanıyor. Amerikan emperyalizmi dünya jandarmalığı ve liderliğini müttefiklerinin desteğiyle bütün dünyaya bir kez daha kanıtlamak istiyor. (...)

Biz komünistler, Irak ve Afganista'a karşı girişilecek bu emperyalist korsanlık eylemini nefretle kınıyor ve yapılacak saldırıların derhal ve kayıtsız koşulsuz durdurulmasını talep ediyoruz! Emperyalist haydutlar, kanlı elerini Irak ve Afganistan'dan çekmelidir! Biz emperyalist haydutların Irak ve Afganistan'a saldırısını kınadığımız gibi, Irak'daki faşist BAAS rejmini ve Afganistan'daki Taliban dinci faşistlerinin de en kararlı düşmanıyız!

Irak ve Afganistan emeçilerinin, yoksul halkın gerçek özgürlüğe ve kurtuluşa varabilmesi, emperyalistlerin ve dinci Taliban, BAAS rejmi güdümünde değil, ancak Irak ve Afganistan emekçilerinin, diğer milliyetlerden emekçilerle birlikte omuz omuza vereceği bir devrim mücadelesiyle mümkündür.

(...) Komünist ve devrimciler, her türlü gerici, karşıdevrimci, haksız savaşlara karşı kararlı mücadele etmek zorundadırlar. Bu emperyalist-kapitalist sisteme karşı tutarlı, etkin ve kararlı mücadelede etmek demektir. (...) komünist ve devrimci partiler, haksız savaşlara ve emperyalist saldırganlığa karşı mücadele etmeli; aynı zamanda da, ülke devrimi için gerekli mücadeleyi yürütmelidirler. Savaş bağlamında haklı ve haksız savaşları, birbirinden ayırmalı; haksız savaşlara karşı çıkarken, haklı savaşları desteklediğini propagandasının merkezine koymalıdırlar. Komünist ve devrimci partiler, haklı savaşların yanında yer almalı onun etkin propagandasını yapmayı bir görev olarak bilmeli; işçi ve emekçileri haklı, devrimci sınıf savaşımına kazanmalıdırlar!

(...)

24 Eylül 2001 ▲

BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN–TÜRKİYE)

"BU SAVAŞ BİZİM SAVAŞIMIZ DEĞİL!"

Kuzey Kürdistan – Türkiyeli Bolşevikler çıkardıkları ve yaygın bir şekilde dağıttıkları bildiri ve pullarla işçileri, emekçileri emperyalist, haksız, gerici savaşa karşı çıkmaya; kendi sınıf savaşımları için Bolşevik saflarda mücadele etmeye çağırdılar. Aşağıda dağıtılan pullardan bazılarını yayınlıyoruz.

Görev; devrim için örgütlenmektir!

"İŞSİZLİĞE, YOKSULLUĞA, YOLSUZLUĞA, SAVAŞA KARŞI KÜRESEL EŞİTLİK, ADALET VE BARIŞ" EDİRNE YÜRÜYÜŞ KOLUNUN KARTAL'DA YAPTIĞI BASIN AÇIKLAMASI ÜZERİNE...

5 Kasım tarihinde DİSK ve KESK tarafından Kuzey Kürdistan – Türkiye'nin beş ayrı yerinden (Edirne, Denizli, Diyarbakır, Gaziantep ve Samsun) Ankara'ya bir yürüyüş düzenlendi. 9 Kasım günü Dünya Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu tarafından "Küreselleşmeye karşı eylem günü" ilan edilmişti. 9 Kasım'da bütün ülkelerde küreselleşmeye karşı eylemler yapılacaktı.

DİSK ve KESK 5 Kasım günü beş ayrı şehirden başlattıkları yürüyüşü, 9 Kasım'da Ankara'da bitirmeyi planlamışlardı.

Edirne'den gelen yürüyüş kolu 7 Kasım günü Kartal'da bir basın açıklaması yaptı. Bu basın açıklamasına 1000 civarında işçi ve emekçi katıldı. Burada KESK Genel Başkanı Sami Evren ve DİSK Genel Başkanı Süleymen Çelebi birer konuşma yaptı.

Sami Evren konuşmasında; Emek Platformu içinde yer alan ama genelde eylemlere katılmayan Kamu-Sen'i, bu sendikanın Genel Başkanı Resul Akay'ın DİSK ve KESK tarafından düzenlenen yürüyüşe karşı takındığı tavrı eleştirdi.

Süleyman Çelebi ise konuşmasında 'siyasi iktidarı' eleştirdi. "Ya bu hükümete karşı mücadele edeceğiz ya da susacağız. Biz mücadele yolunu seçtik." diyen Çelebi amaçlarına ulaşana kadar mücadele etmekle kararlı olduklarını açıkladı.

Basın açıklamasına EMEP, HADEP, İP, CHP, ÖDP'de destek verdi. Türk-İş'e bağlı sendikalardan sadece Yol-İş, Deri-İş basın açıklamasına destek verdi.

Basın açıklaması sırasında; "Direne direne kazanacağız!", "Savaşa değil emekçiye bütçe!", "Genel grev, genel direniş!", "Yaşasın Ankara yürüyüşümüz!" vb. sloganları atıldı.

Basın açıklamasından sonra, yürüyüş kolu direnişte bulunan Aymasan işçilerini ziyaret etti.

İşsizliğe, yoksulluğa, yolsuzluğa son vermenin yolu işçi sınıfı önderliğinde demokratik devrimden geçer. Görev devrim için mücadele, devrim için örgütlenmektir. Basın açıklamaları, yürüyüş ve miting yapmak iyidir. Ama yetmez! Daha etkili ve kalıcı eylemler yapmak gerekiyor. Örneğin üretimi durdurmak, alanlara çıkmak daha etkili olacaktır!

8 Kasım 2001
Bir Bolşevik Partizan okuru ▲

Korkmayın, direnin!

Viyana'da "25 Kasım – Kadınlara Uygulanan Şiddete Karşı Enternasyonal Mücadele Günü" toplantısı yapıldı...

Mirabel adlı üç kız kardeşin Dominik Cumhuriyeti tarafından 25 Kasım 1960'da katledildiği günden bu yana 41 sene geçti.

Patria, Minerva ve Maria Threse Mirabel kardeşler dönemin Dominik Cumhuriyeti Trujillo diktatörlüğüne karşı illegal mücadelede eşlerini ve hapiste yatan siyasi tutukluları ziyaretten dönerken diktatörlüğün askerleri tarafından kaçırılarak tecavüze uğramış, katladilmişlerdi. Üç kız kardeşin cesetleri bir arabayla uçurumdan aşağıya yuvarlanarak bu öldürme olayına "araba kazası" süsü verilmek ve gizlenmek istenmişti.

Bu cinayet, onların kendi düşüncelerine ve mücadele/dava arkadaşlarına karşı yönelmiş bir cinayettir.

Bu cinayet, dayatılan koşullara direniliyorsa, kadınların tehdit altında olduğuna, şiddete maruz kaldığına, katledildiğine bir örnektir.

Bugün Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de mücadele eden kadınlara her türlü bedensel ve cinsel şiddet uygulanıyor, işkencehanelerde, cezaevlerinde katlediliyor.

***

Bugün gelinen aşamada Avrupa'da bir çok burjuva partileri (Avusturya'da Sosyal Demokrat Parti gibi) 25 Kasım'ı kadınlara uygulanan şiddete karşı bir gün olarak ele almakta. Bir takım reformist talepler ileri sürerken, Avusturya emperyalist devletinin nasıl ayakta tutulması gerektiği doğrultusunda kitlelere "sosyaldemokrat"(!) ağuyu sıringalamakta. Avusturya'da kadınlara uygulanan şiddet esas olarak kadınların birlikte yaşadığı erkek veya yakın akraba üzerine yıkılmaya çalışılmakta. Bir çok halde medyada kadınlara karşı yapılan şiddete öyle bir resim çiziliyor ki, olayların gerçek durumundan uzak tutuluyoruz. Arasıra gazetede bir "sapığın" vahşi saldırısı anlatılıyor. O çalılıkta kadınlara saldırmak için bekliyor! Veya bir kadın tarafından terk edilmiş kocanın durumu... O sanki haklı olarak terkedilmişlikten dolayı vahşice öcünü alıyor! Bu arada devletin uygulamakta olduğu şiddete değinilmiyor.

Biz Viyana'daki Bolşevik Partizan taraftarları olarak, şiddetin kaynağının nerede olduğunun da anlatıldığı bir toplantı düzenledik. Bu toplantımızın davetiyesini Almanca ve Türkçe dillerinde çıkarttık. Konuşma metnini de yine Almanca ve Türkçe hazırladık. Bunu hazırlarken Herşeye Rağmen dergisinden yararlandık.

Bu toplantıya haberleri olmasına rağmen Avusturyalı yoldaşlardan kimse katılmadı. Yoldaşların bir bölümünün gerekçesi 25 Kasım'ın Avusturya'da aktüel olmaması!

***

Toplantımız konuşma metninin bir kadın arkadaş tarafından okunmasıyla başladı. Daha sonra başka dergilerden de konuyla ilgili makaleler okundu.

Yazıların okunmasından sonra, tartışma bölümüne geçildi. Bu bölümde kadın arkadaşların bazıları çekingen davranırken, bazıları bizzat kendilerinin nasıl şiddete maruz kaldıklarını anlattılar. Bunun yanında birlikte yaşadığı eşinden şiddet görüp de bunu sineye çekenlerden de örnekler verdiler. Tartışmanın bu bölümünde bir arkadaşın "böylesi kadınların, polise ve kadın sığınma evlerine başvurması gerektiğini" belirtti. Bunun üzerine bir kadın arkadaş söz alarak; kendisinin bizzat yaşadığı olayları anlattı; Avusturya polisinin bu tür olaylar karşısında nasıl tavır takındığını örnekledi. Kadınların birlikte yaşadıkları erkeklerden ayrıldıklarında, erkekten öldürmeye varan tehditler aldıklarını, bunu polise bildirdiklerinde ise "Bir şey olmamış, bu durumda bir şey yapamayız!" tavrıyla karşılaştıklarını; kadın sığınma evlerinde ise psikolojik baskı tavırlarla karşılaşıldığını anlattı. Kadınlar kendilerinin bizzat yaşadıkları şiddet olaylarını anlattıktan sonra, kadınların şiddet olaylarına karşı direnmeleri ve korkmamaları gerektiğini söylediler.

Kadın sorununun tartışılacağı yeni bir toplantı tarihi tesbit edildi.

Son olarak, toplumdaki duyarsızlığa dikkat çektik, saldırılara karşı direnmenin gerekliliğini vurguladık; Nâzım Hikmet'in şu dizeleriyle toplantımız sona erdirdik.

"...Koyun gibisin kardeşim,
gocuklu celep kaldırınca sopasını
sürüye katılıverirsin
ve adeta mağrur koşarsın
salhaneye.
Dünyanın en tuhaf
mahlukusun yani,
hani şu derya içinde olup,
deryayı bilmeyen balıktan da tuhaf.
Ve bu dünyada, bu zulüm
senin sayende.
Ve açsak, yorgunsak,
alkan içindeysek
ve hâlâ şarabımızı vermek için
üzüm gibi eziliyorsak,
kabahat senin
demeye de dilim varmıyor ama,
kabahatin çoğu senin,
canım kardeşim."

Viyana'dan Bolşevik Partizan okurları; 1.12.2001 ▲

Bolşevikler; "25 Kasım Kadınlara Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" dolayısıyla bildiriler ve pullar çıkararak Kuzey Kürdistan – Türkiye 'nin çeşitli bölgelerinde geniş bir şekilde dağıttılar. Yukarıda hazırlanan pullardan bazı örnekler yayınlıyoruz.

Bağışını verdin mi yoldaş?

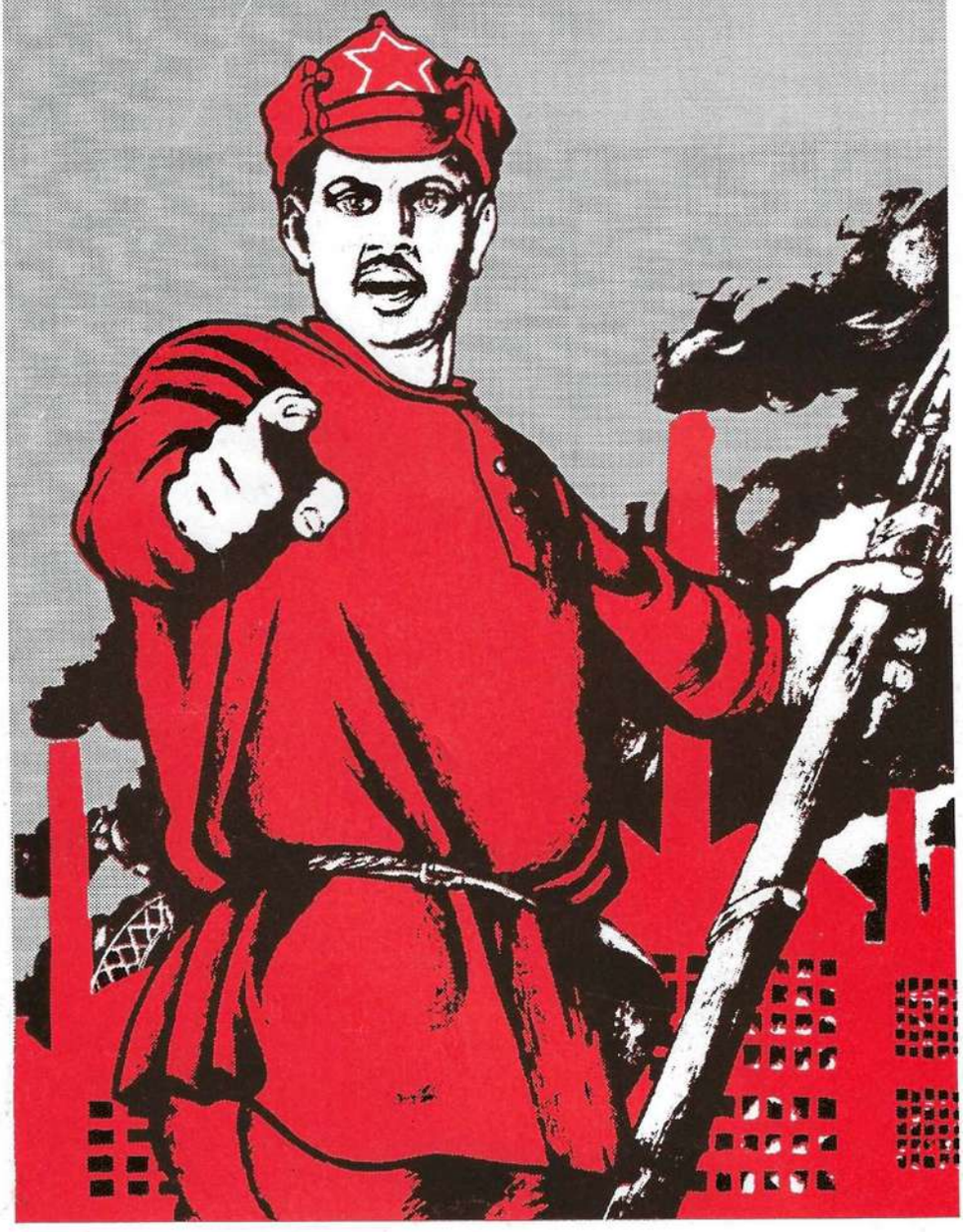

BOLŞEVİK PARTİ SENİN PARTİNDİR! PARTİNE SAHİP ÇIK!

BAĞIŞ KAMPANYASINA KATIL!